

CHƯƠNG 51

—Tiểu Phong xin thề một câu, trên có đất trời chứng kiến, giữa có Thần Phật giám tri, dưới có yêu ma chứng, tự mình có lương tâm sơ xét là một lời nói hoàn toàn thành thật quyết không dối trá nửa câu.

—Lênh thay! Quý hóa lắm!

Hòa thượng Siêu Viễn lại day sang phía Ngũ Hồ Du Khách, hỏi:

—Ngũ Hồ Du Khách người thay mặt cho ai để nói chuyện trước đây?

Ngũ Hồ Du Khách tuy là Giáo chủ Liên Giáo nhưng một khi đã vào «Liên Nghĩa Đường» thì hẳn cũng như mọi người bình thường khác, chẳng còn được mang theo địa vị, danh vọng chi cả.

Giáo chủ của Liên Giáo mặc dầu nắm hết quyền lực lớn lao trong tay, chỉ huy một ngàn sáu trăm cao thủ thượng thừa của võ lâm, có điều theo đúng luật lệ, lúc đường (lệnh đường, hình đường, ngoại đường, quân đường, nội đường, giáo đường) vẫn như cũ được phép khống chế hành động của Giáo chủ.

Ngũ Hồ Du Khách chậm chậm đứng dậy, thưa:

—Họ Tạ tôi đây tạm thay mặt Lệnh Diện Vong Hồn để nói chuyện!

Câu đáp của Ngũ Hồ Du Khách thốt ra khỏi môi, mặt Tiểu Phong liền biến sắc giận dữ. Chàng trợn mắt ngó hẳn lườm lườm gần nổ lửa.

Trả lời xong câu hỏi của hòa thượng Siêu Viễn, Ngũ Hồ Du Khách chậm chậm ngồi trở xuống trên chiếc ghế đá.

Không kém oai nghi của một vị Thẩm Phán, hòa thượng Siêu Viễn lớn tiếng nói rang rang như chuông đồng ngân vang cả tòa «Liên Nghĩa Đường»:

—Lêthi chủ, người có biết rõ tôn chỉ của bốn giáo không?

—Bạch đại sư, tại hạ không biết. Tại hạ không phải là người của quý giáo.

—Tôn chỉ của bốn giáo là hòa giải tất cả những cuộc phân tranh của võ lâm. Lê người của bốn giáo hay không phải của bốn giáo, hễ là nhân vật võ lâm đều cùng chung một cội nguồn mà ra cả. Mục đích thứ nhất là hòa giải. Mục đích thứ hai là trấn áp những bang giáo mạnh lớn lấy thứ lực hiệp đáp một cách vô lý những môn phái nhỏ, những bang giáo kém. Với ý nghĩa ấy, hôm nay bốn giáo đặc biệt sai người mời thí chủ đến đây để phán đoán mối hiểm khích giữa người và Địa Bảo.

—Nghĩa là hòa giải tôi đừng gây sự tranh đấu với Địa Bảo?

—Đúng vậy.

—Điều ấy tại hạ chỉ sợ rằng đại sư phụ uống công, nhọc lòng thôi, chẳng đưa đến kết quả nào hết!

Hòa thượng Siêu Viễn tươi cười, nói:

—Theo lời đồn đãi của giang hồ, thí chủ với Lệnh Diện Vong Hồn vốn có mối thâm thù giết cha phải không?

—Không sai Lệnh Diện Vong Hồn đã sát hại cha của tại hạ hết sức dã man, hiểm ác.

Hòa thượng Siêu Viễn nhượng cao đôi lông mày bạc phếu, lên tiếng hỏi:

—Lệnh Diện Vong hồn tàn sát cha mẹ người, bổn phận kẻ làm con lấy việc báo thù làm đạo hiếu là đúng. Chẳng qua bản đạo có một điều cần phải hỏi lại người.

—Dám mong đại sư phụ cho biết điều ấy là thế nào?

—Người đã từng vào tận Địa Bảo đánh phá tan tành, giết chết đến vài mươi môn nhơn của phái ấy. Có thật vậy chẳng?

—Chẳng sai chút nào. Chính tại hạ đích thân đâm tay vào máu trong vự ấy!

Nghĩ ngợi chốc lát, hòa thượng Siêu Viễn day sang hỏi Ngũ Hồ Du Khách:

—Người đã tạm thay cho Lệnh Diện Vong Hồn ra trước «Liên Nghĩa Đường» chịu sự xét xử. Thế thì mọi việc của Lệnh Diện Vong Hồn đã gieo tang tóc cho gia đình Tiểu Phong hẳn người phải hiểu rõ?

—Mặc dầu không hiểu biết rõ ràng từng chi tiết, nhưng về đại cương yếu điểm thì mười phần biết đủ cả mười.

—Thế thì việc Lệnh Diện Vong Hồn tàn sát cha mẹ Tiểu Phong đáng phải xử trí bằng biện pháp nào cho đúng với công đạo võ lâm?

—Lệnh Diện Vong Hồn giết chết cha mẹ Tiểu Phong cứ đứng theo mặt tình cảm mà nhận xét thì không châm chế đặt. Theo thể tình xưa nay thì giết người phải thường mạng. Sách xưa cũng từng ghi rõ một câu sát nhơn giả tử. Nhưng Tiểu Phong đã từng đập phá Địa Bảo nát tan. Đã giết của Địa Bảo hơn vài mươi cao thủ. Chiếu theo lý đó thì Tiểu Phong cũng phải bị khép vào công đạo của võ lâm là vay máu phải trả bằng nợ máu.

Tiểu Phong lạnh lạnh cái lại:

—Kẻ báo thù đi giết kẻ tử thù của mình há rằng có tội sao? Công đạo võ lâm lại chiếu theo cái lý vay máu phải trả nợ máu.

Ngũ Hồ Du Khách nói:

—Không cần biết đang có nào thúc đẩy việc giết người, chỉ biết kết quả đều là giết người thôi. Các hạ đã xuống tay hạ sát vài mươi cao thủ của Địa Bảo, vậy các hạ phải đền bù cách nào cho xứng đáng với Lệnh Diện Vong Hồn đúng theo luật công bằng của nhơn thế?

Tiểu Phong cười ngất, ngó thẳng vào mặt hòa thượng Siêu Viễn nói:

—Bạch đại sư phụ, tại hạ xin dám hỏi đại sư phụ một điều.

—Xin thí chủ cứ tự tiện!

—Cái trò người ta thường bảo là giết người để tự vệ cho mạng sống của chính mình bị kẻ thù hăm dọa cực kỳ nguy hiểm có cấu thành công đạo vay máu phải trả bằng máu không?

—Lẽ đương nhiên là không! Kẻ tự vệ không giết kẻ thù đang dồn hấn vào vòng nguy hiểm đến tánh mạng thì hấn sẽ bị kẻ thù giết chết. Công đạo không thể xếp vào cái lý vay máu phai trả bằng nợ máu được.

—Thế là đúng lắm. Lúc ban sơ Tiểu Phong chỉ một người, một thân mình tìm vào trong Địa Bảo đã bị người của Địa Bảo lấy số đông người bày ra mưu sâu kế độc để hăm tôi vào chỗ hiểm địa, lại bao vây chặt chẽ rồi dùng đủ trăm phương ngàn cách để mà ám hại tánh mạng. Trong tình thế như vậy, Tiểu Phong không ra tay giết người để mà tự vệ và mở một con đường máu đặng thoát ra khỏi vùng bao vây thì mạng của Tiểu Phong tôi đây làm sao còn sống được và có mặt nơi đây. Với điểm ấy mong đại sư phụ luận xét công bình chánh trực xử đoán phải trái rõ ràng.

Hòa thượng Siêu Viễn nói:

—Lời nói của Tiểu Phong vừa trình bày nếu quả đúng hoàn toàn sự thật thì người chẳng tạo thành cái lý do vay máu phải trả nợ máu theo công đạo của võ lâm. Kẻ tự vệ có trọn quyền giết kẻ quyết tâm giết mình để mà tìm cái sống.

Ngũ Hồ Du Khách lại hỏi:

—Dám hỏi các hạ vì động cơ nào mà các hạ đến Địa Bảo?

—Báo thù!

—Đã gọi là báo thù sao có thể nói là tự vệ?

—Tình thế bắt buộc không giết không được. Môn nhơn của Địa Bảo bao vây tôi để tiêu diệt!

—Các hạ nói như vậy là cả vú lấp miệng em. Nếu các hạ không quyết lên nhuộm đỏ máu đào Địa Bảo thì đầu đến nỗi xuống tay tàn sát đến hơn vài chục mạng môn nhơn một cách oan uổng?

Nghe Ngũ Hồ Du Khách nói, vẻ mặt Tiểu Phong hầm hầm sắc giận, chàng lớn tiếng nói rồn rảng:

—Tôi xin hỏi Giáo chủ và Lãnh Diện Vong Hồn quan hệ như thế nào?

Ngẩn người, Ngũ Hồ Du Khách trả lời ấp úng:

—Không, không quan hệ. Có điều Lãnh Diện Vong Hồn là một phần tử của Liên Giáo!

—Với một lý do đó mà người đứng ra bênh vực cho Lãnh Diện Vong Hồn?

—Đúng vậy!

Tiểu Phong cười một tiếng mỉa mai khó chịu:

—Thế hằng năm Lãnh Diện Vong Hồn đóng cho Liên Giáo bao nhiêu tiền?

—Ba trăm vạn vàng vòng!

—Thế thì còn Tiểu Phong tôi đây?

Ngũ Hồ Du Khách ngẩn ngơ một hồi lâu mới gượng gượng đáp:

—Các hạ không phải là người của Liên Giáo thì khỏi phải đóng niên phí!

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Quả đúng như thế đấy. Tiểu Phong này không đóng một đồng một chữ nào về niên phí cho Liên Giáo nên chi trong mỗi tiếng mỗi lời của Giáo chủ đều thiên vị Lãnh Diện Vong Hồn bỏ cả công bình mà một người vô tư cần có.

Câu nói của Tiểu Phong nghe dịu dàng mà sự thật thì lại khắc độc vô cùng.

Ngũ Hồ Du Khách mắc cỡ đỏ rần hai má. Hắn cầm họng chập lâu mới nói:

—Cái đó... cái đó...

Rồi nghẹn cổ không biết phải dùng tiếng chi đặng cãi lại nên nín luôn.

Tiểu Phong cười gay gắt mấy tiếng, thông thả nói tiếp:

—Vả lại Giáo chủ không phải là Lãnh Diện Vong Hồn thì làm sao thay mặt Lãnh Diện Vong Hồn để nói năng cho đúng lẽ với tại hạ đặng?

Ngũ Hồ Du Khách biến sắc nói:

—Có điều Lệnh Diện Vong Hồn đã giao phó toàn quyền cho lão phu ra mặt đối phó với các hạ?

—Tiểu Phong không mua món nợ ấy, chỉ bắt buộc kẻ mắc nợ đích thân trả nợ thôi.

—Các hạ chớ quên đây là «Liên Nghĩa Đường» của Liên Giáo.

—Lệ làm gì Tiểu Phong này được mà hăm dọa?

Ngũ Hồ Du Khách giận tái mặt. Hắn vừa toan lớn tiếng cãi vã thì hòa thượng Siêu Viễn vỗ bàn kêu ầm một tiếng nạt to:

—Hai vị không được cãi vã làm ồn! Nội vụ đã có nơi đoán công bình chánh lý, trước bàn vọng bái của mười sáu vị Tổ sư không ai được vào đây làm mất vẻ trang nghiêm cao quý.

Ngũ Hồ Du Khách và Tiểu Phong đều đè nén lửa giận trong lòng xuống chậm chậm cúi đầu lặng thinh.

Hòa thượng Siêu Viễn với dáng điệu oai nghi, cất tiếng nói chậm rãi:

—Nội vụ do bốn đường phán quyết công bình nghiêm chỉnh minh bạch vô tư! Tiểu Phong vì cha mẹ mà báo thù nên bắt buộc phải giết người để tự vệ, lý do đó rất chính đáng chẳng bị cấu thành công đạo vay máu phải trả bằng nợ máu. Lệnh Diện Vong Hồn hăm hại cha mẹ Tiểu Phong chết oan ức thảm thê, tội ác cực kỳ lớn lao trời đất không dung, quỷ thần đều giận. Chiếu theo lẽ ngay là luận thì giết người phải đền tội. Lệnh Diện Vong Hồn khó thoát tử hình. Chẳng hiểu Tạ giáo chủ còn cố lời nào biện hộ hay không?

Ngũ Hồ Du Khách chậm chậm đứng dậy nói:

—«Liên Nghĩa Đường» đã xét xử công minh chánh trực, họ Tạ tôi thay mặt cho Lệnh Diện Vong Hồn kính dâng theo lệnh nhận tội trước bốn đường. Chỉ vì tôi được Lệnh Diện Vong Hồn ủy thác nên vụ này còn mong các hạ giải quyết một cách hòa bình đừng tránh các hậu quả tàn khốc đẫm máu do hậu nhân và môn nhân của Lệnh Diện Vong Hồn tạo nên, bởi vì oan oan tương báo không biết đến bao giờ mới kết liễu.

Tiểu Phong lạnh lạnh nói to:

—Giải quyết hòa bình theo ý kiến Giáo chủ thì là thế nào?

Ngũ Hồ Du Khách xuống giọng mềm mại:

—Ngoại trừ những sự thiệt hại lớn lao về tài vật và nhân mạng mà các hạ đã gây ra trước đây cho Địa Bảo kể như bỏ hết không nhắc đến nữa. Và để chuộc tội lỗi của mình trước cái chết của cha mẹ các hạ, Lệnh Diện Vong Hồn xin đền bù thêm năm trăm lượng vàng ròng nặng...

Tiểu Phong không đợi Ngũ Hồ Du Khách dứt lời, liền cắt ngang câu nói:

—Lệnh Diện Vong Hồn định dùng vàng bạc nặng mua chuộc tôi à? Hẳn lắm to. Tôi nói thật với Tà Giáo chủ một câu như rửa chắt xuống đá là Tiểu Phong này chẳng phải thứ người tham lam khốn nạn đó.

Ngũ Hồ Du Khách thẹn tím cả mặt:

—Thế thì các hạ không bằng lòng sao?

—Lẽ đương nhiên là không rồi đó. Lòng hiếu thảo của đứa con không thể bằng bất cứ một thứ vật chất nào quý nhất trên thế gian. Thù của cha mẹ sâu dường biển máu chỉ lấy máu của kẻ thù mới trả được nợ máu mà thôi!

Ngũ Hồ Du Khách gật đầu nói:

—Vụ này tạm thời không đề cập đến, còn một vụ khác kính nhờ «Liên Nghĩa Đường» đem ra xử xét công bình.

—Vụ nào nữa xin cứ nói rõ.

Ngũ Hồ Du Khách nói:

—Tiểu Phong đã đánh chết năm cao thủ của bốn giáo, vụ này Tiểu Phong đành không thể cãi chối, mong được trả đúng giá với công đạo.

Tiểu Phong nói:

—Năm môn nhơn của quý giáo không phải do tại hạ đánh chết. Vụ ấy chẳng liên can chi đến tại hạ thì xét xử tại hạ làm sao nặng?

—Vậy ai là thủ phạm?

—Đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ. Tà giáo chủ muốn tố cáo vụ ấy ra trước «Liên Nghĩa Đường» của Liên Giáo thì hãy tìm thầy trò Vạn Thế Tiên Cơ mà đòi công đạo chớ ăn thua chi đến tại hạ mà kêu nài xét xử?

Ngũ Hồ Du Khách nói:

—Nghĩa là Tiểu Phong chẳng có chút xíu nào trách nhiệm?

—Hẳn vậy. Người của Liên Giáo không phải tôi giết thì có trách nhiệm gì?

Ngũ Hồ Du Khách nhướng cao đôi mày rể chổi nói với giọng đầy bức tức:

—Tiểu Phong người đầu không chính tay giết chết năm môn nhơn của bốn giáo, nhưng đầu dây mối nhợ là tự người mà ra. Lẽ đương nhiên là người phải chịu một phần trách nhiệm!

—Trước mặt của chín Trưởng lão hợp thành «Liên Nghĩa Đường» là cơ cấu tối cao của quý giáo mà Giáo chủ còn dùng cái tánh cách lý sự ngang hông, bất chấp lẽ phải thế đó thử hỏi có nghe được hay không? Người không phải Tiểu Phong ta giết chết mà Tiểu Phong ta phải chịu một phần trách nhiệm là nghĩa làm sao? Thuở nay lẽ nào quít làm cam chịu mà gọi công bình xét xử công đạo võ lâm à?

Tiểu Phong nói xong liền day qua hòa thượng Siêu Viễn:

—Bạch sư phụ có nhận thế là đúng hay không?

Hòa thượng Siêu Viễn gật đầu bảo:

—Người nói rất đúng. Vụ ấy người chẳng có trách nhiệm chi cả! Ngũ Hồ Giáo Chủ lãnh đạo Liên Giáo nếu cương quyết báo thù cho môn hạ thì trực tiếp tranh chấp với hung phạm đã tự tay đánh chết người, hay nói rõ hơn là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ. Còn người bất quá có được mời tới bốn đường cũng chỉ là người làm chứng thế thôi! Xưa nay oán có gây nợ có chủ không ai lại đem râu ông nợ cắm cằm bà kia. Bần nạp chỉ biết tuân theo lẽ công bình chánh trực mà phán đoán quyết không để lương tâm bị chi phối trước một cảm tình nào làm lệch lạc công đạo thêm có tội với tổ sư.

Trước thái độ chí công vô tư và lời nói quang minh chánh đại của hòa thượng Siêu Viễn, mặt của Ngũ Hồ Du Khách tại một phen nữa đỏ gay. Hắn cảm giác bị tát nước vào đầu vừa tức giận vừa xấu hổ gần run rẩy cả người. Đây là lần thứ nhứt một vụ án xét xử trân trọng của võ lâm, cũng là lần đầu tiên vị Giáo chủ oai quyền tối cao của Liên Giáo bị chính vị Trưởng Lão hợp thành ban Thẩm Phán xét xử một cách công bình minh chánh. Ngũ Hồ Du Khách thật không ngờ một vố đau đing đến thế nên oán hận tràn hông. Hắn gục mặt xuống cất giọng sâu sắc nói:

—Thế thì theo ý kiến của «Liên Nghĩa Đường» nên quyết định chung cuộc hai vụ này cách nào?

—Tuyên bố Tiểu Phong hoàn toàn vô tội!

Tiểu Phong cười lạnh lạnh nói:

—Đa tạ đại sư phụ phán quyết công bình. Tiểu Phong này không có thời giờ nhàn rỗi, cúi xin giã từ.

Dứt tiếng, chàng tung mình đứng dậy.

Hòa Thượng Siêu Viễn nói:

—Lê thí chủ chậm chân lại giây lát đã!

Tiểu Phong đã ra khỏi chỗ ngồi liền dừng chân lại hỏi:

—Đại sư phụ còn có điều chi dạy bảo?

Hòa thượng Siêu Viễn nói:

—Nếu các hạ quyết tâm báo thù cho cha mẹ thì bốn đường nhứt định không can thiệp tới. Chỉ không được phép đụng tới một sợi lông chân của môn nhơn Địa Bảo. Nếu trái với lời cảnh cáo này thì bốn giáo sẽ phái người tìm mời các hạ đến «Liên Nghĩa Đường» xét xử quyết chẳng bỏ qua.

—Phỏng như giết người vì lẽ tự vệ?

—Đó là việc khác!

—Tốt lắm! Tại hạ kính tuân!

Lời nói vừa dứt thì thân hình chàng cũng đã nhắm phía cửa ngoài cửa tòa cung điện bay thẳng ra.

Ngũ Hồ Du Khách cũng lập tức đứng dậy. Hắn vọt người bắn tới đuổi sát theo sau lưng Tiểu Phong.

Chàng quay mình trở lại nói thẳng vào mặt hắn:

—Cám ơn Giáo chủ, tại hạ không dám nhọc lòng Giáo chủ tiễn chân xa xôi!

Ngũ hồ Du Khách nói:

—Chủ phải tiễn khách là lẽ đương nhiên. Có chi đâu mà nhọc lòng với chẳng nhọc!

Tiểu Phong đoán biết rõ Ngũ Hồ Du Khách oán hận mình, cùng cực chỉ định ăn tươi nuốt sống mới vừa gan, có đâu tử tế đón đưa theo lẽ xã giao chủ khách. Hắn theo mình ra đây là sắp giở thủ đoạn ám muội chi đây!

Chàng lặng thinh ngẫm nghĩ giây lát bèn tươi cười nói:

—Thế thì tại hạ không dám từ chối lòng tốt của Giáo chủ.

Chàng quay lưng đi ra phái cánh cửa «Liên Nghĩa Đường».

Khi sắp bước qua cánh cửa, Ngũ Hồ Du Khách đã lên tiếng hỏi:

—Các hạ định đi tìm Lệnh Diện Vong Hồn để rửa thù đó chi?

—Không sai! Tại hạ thẳng đường đi luôn đến Địa Bảo ngay bây giờ.

—Võ công của các hạ cao thâm tuyệt đỉnh, tên tuổi vang dậy khắp chốn giang hồ. Tạ mỗ đây hâm mộ từ lâu nên chỉ cốt ý mời các hạ đến Tổng Đàn của tệ giáo là ao ước được lãnh giáo các hạ mấy thế tuyệt học kinh người. Không biết các hạ có sẵn sàng chấp thuận hay chăng?

Tiểu Phong trong thâm tâm đã đoán biết trước thế nào Ngũ Hồ Du Khách cũng sẽ khiêu khích mình đấu với hắn để dùng độc thủ tiêu diệt mình một cách công khai, vì hắn tin trên đời này võ công của hắn là vô địch. Cho đến khi nào hắn thấy không giết được mình đúng theo con đường vạch sẵn đó bấy giờ mới giở thủ đoạn âm độc lén lút. Nghĩa là hắn giết cho được chàng bất cứ với giá nào vì hắn đã nhận vàng hối lộ của Liên Giáo Vong Hồn. Với ý nghĩ ấy, chàng đồng dạ dục hỏi lại:

—Có phải Tạ Giáo chủ dùng cái lối trước lễ sau binh này để kêu gọi các hạ ra trận quyết đấu không?

—Kêu gọi tên người ra trận thì Tạ mỗ quả không dám, chỉ ngưỡng mộ võ công tuyệt học của các hạ mà cần lãnh giáo mấy chiêu thì đúng hơn!

Tiểu Phong cười mỉa mai mấy tiếng bảo:

—Cách nào cũng được! Tại hạ xin sẵn sàng tuân theo!

Tiểu Phong trả lời vén gọn, khô khan, chẳng dùng cái ngón đẩy đưa lỗ miệng, rập rình con người theo phờng mặt người dạ thú, miệng mặt lòng ngu.

Ngũ Hồ Du Khách ngẩn ngơ sửng sốt, không hiểu tại sao Tiểu Phong lại dám mạnh dạn chịu cuộc giao đấu với mình mà chắc chắn là chàng cũng đã dư rõ nguy hiểm đến mạng sống cả trăm phần. Ngay lúc ấy hắn quét hai luồng nhãn quang hung hiểm khắp người Tiểu Phong, cất tiếng sang sảng gọi to:

—Các người đâu?

Sau khi hắn gọi, liền có bốn người mặc áo xanh chạy xán xả tới trước mặt, vòng tay cúi đầu, lễ phép thưa:

—Bẩm Giáo chủ sai khiến việc chi?

Ngũ Hồ Du Khách trầm giọng bảo:

—Bốn người hãy đưa vị các hạ này đến sân rộng mà không được phép vô lễ với người ta!

Sân rộng của Liên Giáo là một nơi đất trống, gió thổi ào ào, mây bao mịt mịt.

Chợt thấy Ngũ Hồ Du Khách mặc áo ngắn, quần túm bằng một thứ vải bó cứng mình bó sát vào da, có hơn mười tên đạo sĩ mặc áo xanh hộ tống đến nói.

Lúc ấy...

Tất cả những người của Liên Giáo hiện có mặt tại chỗ Tổng Đàn hầu hết đều bao bọc bốn phía sân rộng. Tiểu Phong ngược mắt nhìn quanh một vòng chỉ thấy đâu người đen như kiến cỏ.

Tiểu Phong còn chưa rõ biết một điều rất đổi lợi hại là trừ ra khi nào Giáo chủ của Liên Giáo bị đưa đến công khai giữa «Liên Nghĩa Đường» thì lúc ấy mới mất hết oai quyền thế lực, kể như những kẻ tầm thường khác. Còn thì toàn thể hết thảy những ai đã có chân trong Liên Giáo đều phải chịu sự thống lãnh của hần. Phỏng như Ngũ Hồ Du Khách không theo đúng quy lệ đã ấn định mà ra lệnh một tiếng thì hàng ngàn cao thủ có mặt tại sân rộng sẽ lập tức tấn công Tiểu Phong một lần.

Mặc dầu trước tình thế cực kỳ nghiêm trọng Tiểu Phong vẫn không chút sồn lòng. Chàng đứng vững chắc như một quả núi, thân hình không rục rịch.

Sự thật, vị Giáo chủ của Liên Giáo bắt buộc Tiểu Phong giao thủ với mình không có một nguyên nhân nào rõ ràng cả.

Chàng chỉ đoán chừng Ngũ Hồ Du Khách quyết hạ độc thủ với mình là vì đã nhận quá nhiều của hối lộ bên phía Lãnh Diện Vong Hồn. Nhưng đó chẳng qua là một lý do mơ hồ, còn lý do chân chánh thì chàng không làm sao tìm ra vỡ lẽ. Tiểu Phong ngó thẳng vào mặt Ngũ Hồ Du Khách dõng dạc nói như chẳng xem hần vào đâu:

—Lời tục có câu «Khách mạnh không bắt hiếp chủ yếu». Tại hạ được Giáo chủ mời đến đây để lãnh giáo thì xin nhường Giáo chủ ra tay trước đi.

Ngũ Hồ Du Khách láy mắt cho môn hạ một cái. Bỗng thấy mười tên đạo sĩ áo xanh nọ chăm chăm thối lui ra ngoài sân rộng. Hơi gật đầu sơ qua, hần nói:

—Lời tục cũng có câu «Kính nể không bằng vâng lời», vậy bốn Giáo chủ xin mạn phép.

Tiếng nói còn ngân ở vành mép mà một chưởng từ bàn tay hần đã đến trước ngực Tiểu Phong. Chưởng ấy Ngũ Hồ Du Khách đánh tới với một tốc lực nhanh dường điện chớp.

Tiểu Phong hơi ớn lạnh trong tim, bụng bảo dạ rằng: “Thân pháp thật là nhanh chóng khôn lường.”

Chàng xoay mình né khỏi thế chưởng của Ngũ Hồ Du Khách.

Song, thân hình chàng chưa kịp đứng vững chợt nghe Ngũ Hồ Du Khách quát to một tiếng bàn tay trái đã đẩy bồi theo ngay mặt Tiểu Phong một chưởng thứ hai. Thế công của hắn chớp nhoáng liền liền, người trông thấy phải lắc đầu, chắc lưỡi.

Lúc ấy Tiểu Phong mới chịu nhận thấy Ngũ Hồ Du Khách được toàn thắng trong kỳ tuyển chọn Giáo chủ Liên Giáo khóa này để lãnh đạo võ lâm thiên hạ thật có võ công kinh người! Đã vậy chẳng những mau lẹ vô tỷ mà thôi chưởng thế của hắn lại còn lạnh lẽo tuyệt luân nữa là khác. Trong mỗi một chưởng của hắn chứa đựng kín đáo vô số biến hóa ảo diệu khôn lường.

Lần này không còn cao ngạo khinh thường, Tiểu Phong mới thật kính trọng hơn lần nào cả. Đúng với lời dặn dò của Thần Hồ Chủ nhơn. Chàng chỉ khinh thường để sơ hở một đường to sợi tóc là táng mạng như chơi.

Bị liên tiếp hai chưởng tấn công, Tiểu Phong tránh né được hết mà chàng vẫn ớn lạnh cả người. Cấn chặt hai hàm răng, Tiểu Phong vung cánh tay mặt lên liều mạng lấy cứng chống cứng.

Cũng không chịu lép vế đối phương, tay mặt vừa vung tới, tay trái chàng cũng tiếp liền theo một chưởng thứ hai phản công ráo riết.

Cả hai xuất thủ dường như cùng trong một thời, song Ngũ Hồ Du Khách không sao tưởng tượng được lối xuất thủ của Tiểu Phong lẹ làng đến mức độ cao đẳng thượng thừa ấy.

Ví như chàng đừng bị uống «Tán Công Phấn» làm mất khá nhiều sở trường mà phục hồi chân khí đầy đủ thì đừng nói chi Ngũ Hồ Du Khách, dầu vạn Thế Tiên Cơ đi nữa cũng không hơn chàng một ly tí nào cả, giỏi lắm là cầm đồng, cái môn kỳ tuyệt trong người chàng là đối phương càng đánh trúng chàng lẹ làng dữ dội gấp mấy lần bấy nhiêu sẽ đưa chàng trở thành bất khả xâm phạm trước chưởng lực của đối phương thì nay không còn trong người chàng nữa.

Bạch Cơ có biết đâu vì quá yêu chàng mà thành ra hại chàng.

Hơn nữa mất cả sức đánh trả lại đó chàng động thủ cũng bị mất nhiều sức lực.

Tiểu Phong đánh liền hai chưởng, một tiếng «ầm» vang dậy diếc óc, chát tai. Trong khi bốn chưởng kinh giao nhau.

—— oOo ——

CHƯƠNG 52

Tiểu Phong trông thấy quái trạng nửa đỏ, nửa đen trong lòng bàn tay mặt của Ngũ Hồ Du Khách thì mạch máu trong người chàng sôi trào lên cuộn cuộn. Một cơn lửa chưa từng thấy đốt cháy cả tâm đầu.

Chẳng phải nghi ngờ chi nữa. Cả nhà tám mạng chú ruột chàng đều bị tên lãnh tụ lừng danh của cái gọi là Liên Giáo này sát hại. Hung thủ mà chàng quyết tâm tìm kiếm không còn kẻ nào khác hơn là Ngũ Hồ Du Khách này chăng? Sự thật đã sờ sờ trước mắt Tiểu Phong. Tên lãnh tụ Liên Giáo này đã luyện đặng thứ «Hong Hắc Chưởng Pháp».

Thình lình. Đầu óc Tiểu Phong bỗng nhiên nhớ đến người đàn bà dưới hang đất «Thập Hoa Thạch» – Trầm Phụng Linh đã từng tố cáo cho chàng biết kẻ đã giết chết chú ruột của người là một nhân vật rất có danh vọng trên chốn giang hồ, dưới tay hắn có đến mấy ngàn cao thủ. Càng nghĩ ngợi Tiểu Phong càng thấy đầy đủ tất cả bằng cứ để chứng minh Ngũ Hồ Du Khách lãnh tụ Liên Giáo là thủ phạm tàn sát cả nhà tám mạng của chú ruột chàng là Lê Trung. Thế là giữa chú Lê Trung của chàng và Ngũ Hồ Du Khách phải có một mối thâm cừu? Vậy do đâu mà có sự thù hiểm ấy? Ngũ Hồ Du Khách giết người để bịt miệng? Hay hắn giết người để trả mối căm hờn?

Trong đôi mắt đỏ lờm như máu của chàng bắn tỏa ra những tia lửa hung ác rợn người. Trong trí não của chàng sôi trào lên một chữ giết!

Ý niệm giết người còn chứa chất trong đầu óc mà ám ảnh giết người đã lộ ra trên gương mặt của Tiểu Phong một cách khủng bố rợn người ngay khi ấy.

Ngũ Hồ Du Khách hét to một tiếng thân hình của hắn vụt tung bỗng lên mạnh tựa luồng điện xẹt đùng thẳng vào Tiểu Phong, bàn tay mặt của hắn tung liên hai chưởng xé gió rào rào.

Lúc ấy lửa giận của Tiểu Phong đang cháy phừng phừng. Chàng thấy chưởng lực của kẻ thù quét đến như gió táp mưa sa cũng nạt to tiếng nói:

—Này Ngũ Hồ Du Khách. Ta quyết giết mi hôm nay.

Tiếng nạt của chàng cực kỳ khủng bố khiến ai nghe lọt vào tai cũng đều hãi kinh. Tất cả bao nhiêu môn nhơn của Liên Giáo có mặt tại sân rộng cũng đều rợn óc rùng mình.

Ngũ Hồ Du Khách không đợi chàng nói dứt câu cắt ngang lời bằng một giọng lạnh lùng sâu độc:

—Chỉ e là người không làm được điều đó!

Bỗng nhiên Tiểu Phong cảm giác chưởng lực của đối phương lạnh lẽo tuyệt luân, hơi gió âm u không khác gió quỷ dưới cõi âm ty phảng phất khắp cùng không khí. Tuy chưởng lực của Ngũ Hồ Du Khách không chạm nhằm thân thể mà chàng nghe thịt da tê buốt run rẩy cả người. Đó là một thứ chưởng lực âm độc tối cao không còn có thứ chưởng lực nào ghê gớm sánh bằng. Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng lại chịu đựng với cơn rét lạnh ấy bụng bảo dạ rằng: “Tiểu Phong nầy ngày hôm nay mà không giết chết Ngũ Hồ Du Khách thế chẳng làm người sống trên cõi trần gian.”

Bụng đã nghĩ bàn tay mặt chàng liền vùng lên, miệng quát bảo:

—Ngừng tay...

Liền theo tiếng quát ấy, thân hình chàng phớt nhẹ ra sau mười bước.

Ngũ Hồ Du Khách bị tiếng quát của Tiểu Phong cũng không hiểu tại sao, hần nhảy tạt ra sau, tay thâu thế chưởng trở về. Hần nhìn Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Các hạ còn có điều chi nữa?

Tiểu Phong cười gằn mấy tiếng, cất giọng oai nghiêm bảo:

—Ngũ Hồ Du Khách! Ta có một việc cần hỏi mi!

—Được, có bao nhiêu việc cứ hỏi hết luôn một lần đi!

—Vì cớ nào mi bắt ép ta phải động thủ với mi?

Sững sờ một cái, Ngũ Hồ Du Khách mỉm cười gằng gượng đáp:

—Sáu tiếng các hạ dùng là «bắt ép ta phải động thủ» đó khiến người mất công cật nghĩa quá. Vì Tà mỗ đây chỉ hâm mộ võ công của các hạ nên mong mỗi được lãnh giáo mấy thế tuyệt vời, vậy sao gọi là bắt ép?

—Chỉ có bấy nhiêu?

—Không còn một nhơn tố nào khác nữa cả.

Trong nụ cười đầy sát cơ, Tiểu Phong gằn giọng, hỏi:

—Mi là người gì của Lệnh Diện Vong Hồn?

Câu hỏi ấy lại càng làm cho Ngũ hồ Du Khách sững sờ giây lát nữa mới nói:

—Câu hỏi của các hạ. Tà mỗ không biết đâu mà trả lời.

—Ý ta muốn biết mi với Lệnh Diện Vong Hồn có quan hệ làm sao?

—Chẳng chút nào quan hệ ráo!

Tiểu Phong cười dài một hồi, nói:

—Chẳng chút nào quan hệ à? Ha hả, nầy Ngũ Hồ Du Khách, ta bảo cho mà biết là ta chẳng phải một kẻ ngu độn đâu nhé. Nếu mi và Lệnh Diện Vong Hồn chẳng có quan hệ mật thiết chi với nhau tại sao mi lại ra mặt thay thế cho Lệnh Diện Vong Hồn?

—Thế Tạ mỗ đã có nói rõ rằng Lệnh Diện Vong Hồn là một phần tử của Liên Giáo kia mà!

Tiểu Phong lạnh lùng, nói:

—Nếu ta quyết giết Lệnh Diện Vong Hồn thì sao?

—Đó là việc riêng của các hạ.

—Mi không ra bênh vực hấn?

—Điều ấy thật khó nói rõ cho các hạ nghe lúc nầy!

Tiểu Phong lại buông cao chuôi cười dài rồi nói tiếp:

—Thôi được rồi! Giờ đây ta lại hỏi mi một chuyện nữa! Mi đã luyện được «Hong Hắc Thất Âm Tam Độc Chưởng» được bao nhiêu hỏa hầu?

Câu hỏi của Tiểu Phong thốt ra, gương mặt của Ngũ Hồ Du Khách liền biến sắc khác nhau chẳng biết mấy thứ. Hấn thất kinh hồn vía, hỏi lại:

—Sao?

Nhưng rồi hấn lại nín thinh, vẻ mặt hã hùng đẽm thêm mầu ngạc nhiên, kinh khủng.

Tiểu Phong nạt to tiếng bảo:

—Ngũ Hồ Du Khách! Mi có trả lời cho ta biết hay không?

Ngũ Hồ Du Khách sợ hã thối lui một bước. Trong con mắt hấn ngời ngời những tia chớp nhoáng kinh khủng cực kỳ. Một hồi lâu, hấn mới nói:

—Các hạ hỏi để làm chi?

—Ta chỉ hỏi mi luyện môn «Hong Hắc Thất Âm Tam Độc Chưởng» được mấy hỏa hầu? Hãy trả lời ngay câu hỏi của ta.

—Điều đó khó nói cho các hạ nghe!

Trong chuôi cười lãnh lớt, Tiểu Phong chậm chậm sấn tới phía Ngũ Hồ Du Khách, miệng bảo:

—Phải chăng chốn võ lâm bao la đông đảo mà chỉ có một mình mi luyện thành «Hong Hắc Thất Âm Tam Độc Chưởng»?

—Đúng vậy! Tà mỗ là người duy nhất!

Tiểu Phong nghiêng rằng treo treo, cười gần mấy tiếng bảo:

—Ta biết rõ môn võ công ấy đã thất truyền có hơn mấy trăm năm rồi. Thật không sao ngờ đang giữa đám chúng sanh lỗ nhố trong chốn võ lâm lao xao, còn có kẻ học được thứ chưởng lực ấy...

Ngũ Hồ Du Khách cười ngạo nghễ nói:

—Phỏng như Tà mỗ mà chẳng có thứ chưởng lực ấy thì làm sao lãnh đạo đặng võ lâm thiên hạ đương thời?

—Tốt lắm!

Tiểu Phong cười vang lên một thồi rồi nói tiếp:

—Hỏa hầu của mi luyện đến bao nhiêu hỏa hầu. Tiểu Phong ta cần đo lường sơ tức khắc hiểu ngay.

—Các hạ cứ thử xem!

Cười bằng một giọng âm độc gay gắt, Tiểu Phong nói:

—Lẽ đương nhiên là Tiểu Phong ta cần thử xem rồi gió. Có điều ta cần hỏi ngay Tà Giáo chủ mi đây là từ trước đến giờ mi đã giết chết bao nhiêu hảo hán võ lâm với thứ chưởng lực tối cao âm độc ấy?

Ngũ Hồ Du Khách ngẩn người một chập lâu. Hắn không hiểu nổi ý nghĩa chứa đựng trong câu hỏi của Tiểu Phong là thế nào. Sau cùng hắn nói:

—Khoảng độ sáu người cả thấy.

—Sợ rằng còn hơn con số ấy!

Ngũ Hồ Du Khách nghe câu nói ấy mặt liền đổi sắc, ám ảnh sát cơ bao dày, hần lạnh lùng nói:

—Các hạ nói như vậy có nghĩa là sao?

Ám ảnh sát cơ tại sân rộng mỗi lúc lại càng bao dày thêm hơn. Hầu hết các đệ tử của Liên Giáo đều căng thẳng cực kỳ. Bọn họ đang nóng nảy đợi chờ một biến cố trọng đại nổ bùng để kịp thời đối phó. Có đến hàng ngàn môn đồ của Liên Giáo trong mắt đều lờm lờm những tia sáng kinh khủng. Ai nấy đều ngó trân trân vào người của Tiểu Phong và Ngũ Hồ Du Khách.

Quét mắt nhìn khắp một lượt Tiểu Phong dần giọng nói to sang sảng:

—Có ý nghĩa gì à? Này Ngũ Hồ Du Khách ta cần hỏi mi cho rõ các cao thủ võ lâm mà mi nói đó đã chết dưới tay mi bao lâu rồi?

—Ngay lúc tranh giành chức giáo chủ Liên Giáo!

Tiểu Phong nói:

—Thế là tính thêm tám người nữa cộng chung là mười bốn người cả thảy!

Câu nói ấy làm cho Ngũ Hồ Du Khách thối lui liên tiếp ra sau ba bốn bước dài. Vẻ mặt của hắn biến ra những nét quái gở không sao hình dung được. Do đó, một câu chuyện ghê rợn câu nói của Tiểu Phong bỗng sôi trào lên trong cân não của Ngũ Hồ Du Khách. Cả người hắn đều ớn lạnh gần run lên phát rét. âm ảnh chết chóc dường thể bao trùm lấy hắn. Hắn không dè câu chuyện ấy cuối cùng vẫn bị khám phá. Bởi vì hắn đã dùng «*Hồng Hắc Thất Âm Tam Độc Chương*» tàn sát một nhà gồm tám mạng người.

Mặc dầu lộ vẻ hãi sợ, nhưng Ngũ Hồ Du Khách quả không hổ là một kẻ giàu cơ mưu. Hắn lấy ngay lại vẻ bình tĩnh tự nhiên cất tiếng lạnh lốt hỏi vặn lại Tiểu Phong:

—Tám người mà các hạ chỉ dẫn ra đó là những ai?

Mặt giận hầm hầm Tiểu Phong nạt to tiếng bảo:

—Bộ mi còn cần ta phải nói rõ ra mới chịu tội nữa à?

—Đúng vậy! Biết thì cứ nói chớ sao?

—Tốt lắm!

Tiểu Phong cười dài, tiếng cười của chàng tràn ngập sát cơ ai nghe cũng ớn xương sống, chàng vụt bật hẳn tiếng cười nói:

—Hắn mi cần cho ta tố cáo ra đây cho hàng ngũ cao thủ võ lâm có mặt đặng nghe biết rõ ràng đó chẳng?

Câu nói ấy chứa đựng ý vị hãi hùng làm cho sắc mặt của Ngũ Hồ Du Khách tái ngắt! Nhưng mà câu nói ấy lại nảy sinh trong đầu óc của Ngũ Hồ Du Khách một mưu kế rất hiểm độc. Hắn càng hủy diệt mạng sống của Tiểu Phong thì hắn phải mượn tay của hàng ngàn cao thủ có mặt tại chỗ.

Ngẫm nghĩ xong mưu kế, Ngũ Hồ Du Khách nạt to tiếng nói:

—Tiểu Phong, người bằng lòng nói ra điều ấy sao?

—Có chi mà không bằng lòng! Lời ta nói là đúng sự thật.

—Tiểu Phong nầy. Người mà dám mở miệng nói ra là tức khắc hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo ta đây sẽ chà nát mạng sống của người cấp kỳ.

—Điều đó Tiểu Phong ta đây chẳng bận lòng!

Ngừng lại giây lát, chàng nói tiếp:

—Nầy Ngũ Hồ Du Khách, người có biết Lê Trung không?

Ngũ Hồ Du Khách mặt mày nhăn nhó trông rất khó coi. Hắn đã đoán rõ ràng Tiểu Phong sẽ tố cáo việc hắn tàn sát một nhà tám mạng của Lê Trung ngay thẳng trước mặt hàng ngàn môn đồ của Liên Giáo. Hậu quả của vụ ấy sẽ tai hại không biết đến đâu mà lường. Nếu Tiểu Phong tố cáo việc hắn sát hại một nhà tám mạng của Lê Trung ra trước mặt hàng ngàn cao thủ Liên Giáo thì chẳng những danh dự Giáo chủ của hắn sẽ tiêu tan thành mây khói mà mạng sống của hắn cũng bị đền tội trước công đạo võ lâm!

Từng bước một, bước một, Tiểu Phong sấn tới phía Ngũ Hồ Du Khách miệng lạnh lùng bảo to:

—Ngũ Hồ Du Khách sao người không trả lời?

—Không sai! Ta biết người đó!

—Thế thì ta hỏi mi điều nầy nhé! Mi với Lê Trung có thâm cừu đại hận chi?

Câu hỏi nầy của Tiểu Phong làm cho sắc mặt của Ngũ Hồ Du Khách tái mét xanh dờn. Bởi vì câu hỏi ấy chẳng những chỉ gieo vào lòng Ngũ Hồ Du Khách nỗi kinh hãi vô cùng, cũng gây cho hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo có mặt tại sân rộng kinh hoảng đến nhảy dựng cả người.

Ngũ Hồ Du Khách cả giận quát to:

—Nầy Tiểu Phong, người dám nói một điều như vậy thật à?

Tiểu Phong cũng không dằn nổi cơn giận sôi sục trong lòng. Chàng nạt vang như sấm:

—Ngũ Hồ Du Khách! Mi với Lê Trung có oán cừu chi nhau, hãy nói mau?

—Chẳng oán cừu chi cả!

—Thật chớ?

—Không sai!

—Thế thì tại sao mi đang tâm giết cả nhà Lê Trung lớn nhỏ đến tám mạng?

Hết thấy môn nhơn của Liên Giáo có mặt tại chỗ nghe Tiểu Phong nói đều choáng váng đầu cổ, lòng bùng hai tai.

Ngũ Hồ Du Khách quát to một tiếng, nói:

—Tiểu Phong! Chắc là người đến đây để tìm cái chết.

—Đúng vậy! Nếu Tiểu Phong ta mà sợ chết thì đâu đem tội ác của mi tố cáo công khai giữa đây. Lê Trung đã không thù oán chi với mi. Vậy sao mi giết chết cả nhà Lê Trung đến tám mạng? Hãy nói mau!

Địa vị của Ngũ Hồ Du Khách trong chốn giang hồ cao quý vượt hẳn mười sáu vị Chưởng môn của mười sáu môn phái lớn nhất của võ lâm thiên hạ đương thời. Do đó bất cứ một người nào mà nghe rằng vị Giáo chủ Liên Giáo chí tôn lại có hành động tàn nhẫn bất nhân như vậy. Cũng khó thể tin theo lời tố cáo vu vơ của kẻ khác. Nhưng mà ai nấy cũng không thể nghi ngờ vô cớ một kẻ khác lại dám công khai vu cáo tội trạng hiểm ác cho vị Giáo chủ của Liên Giáo trước mặt hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo? Bởi vậy mọi người đều hồi hộp phân vân.

Sự kiện ấy chẳng những môn đồ của Liên Giáo mà cho dầu là ai đi nữa cũng ngỡ vực trong lòng, chỉ trừ có một người là Trầm Phụng Linh!

Ngũ Hồ Du Khách liền thay đổi vẻ mặt thản nhiên. Hắn lạnh lùng nói:

—Các hạ bảo Tạ mỗ giết cả nhà tám mạng của Lê Trung đó chi?

—Mi định chối cãi leo lẻo đấy à?

—Tạ mỗ cần chi phải chối cãi, chỉ hỏi các hạ có thấy tận mắt hay không?

—Mặc dầu không thấy tận mắt, nhưng cả nhà tám mạng của Lê Trung đều chết dưới độc thủ «Hong Hắc Thất Âm Tam Độc Chưởng» của mi cũng đủ bằng cứ xác thực lắm rồi!

Ngũ Hồ Du Khách nói giọng lạnh lạnh:

—Các hạ đã trông thấy tận mắt mà lại buộc tội cho người được sao?

Lời nói của Ngũ Hồ Du Khách như lửa chế thêm dầu vào Tiểu Phong, chàng mặt to tiếng bảo:

—Này Ngũ Hồ Du Khách! Mi không can đảm nhận tội, ta buộc mi phải nhận tội, đừng hòng chối cãi tội ác của mi!

Liền theo tiếng nạt, chàng tung người bay vút tới không khác một bóng ma chập chờn lệ đường điện chớp, nhắm thẳng vào mình Ngũ Hồ Du Khách đánh liền ba chưởng.

Lúc ấy lửa giận cháy bùng trong đầu Tiểu Phong nên chàng chẳng cần đắn đo, suy tính an nguy, lợi hại chi cả. Tuy bị bao vây giữa đám cao thủ của Liên Giáo đông đến hàng ngàn mà chàng vẫn cứ ra tay đối phó cùng Ngũ Hồ Du Khách. Với một sự giận của kẻ vũ phu ngập tràn huyết khí, hành động của Tiểu Phong thật là bất trí. Có cả một ngàn sáu trăm cao thủ thượng đẳng dưới tay Ngũ Hồ Du Khách đang hờm sẵn bốn phía chỉ còn chờ lệnh của hãn là xáp vô tấn công chàng, liệu Tiểu Phong có đương đầu nổi cùng hãn không?

Chàng đã quên mất lời của Trầm Phụng Linh đã từng căn dặn chàng câu này: «Lúc người gặp mặt kẻ thù, nhớ kỹ điều này là chó nên nóng nảy gây sự lôi thôi. Cố nén lòng chờ đợi cơ hội tốt trong tay. Nếu chẳng vậy thì sẽ thất bại vì phát cỏ thì rắn giật mình.»

Tiểu Phong là một thanh niên trẻ tuổi máu nóng tràn trề, lẽ nào chàng mới tung liền ba chưởng cuốn bổ vào thân hình Ngũ Hồ Du Khách ào ào.

Lúc ấy. Không chỉ ở sân rộng căng thẳng cực kỳ không đợi cho Tiểu Phong ra tay tàn sát mà Ngũ Hồ Du Khách cũng cương quyết phải tiêu diệt Tiểu Phong.

Lòng đã nhút định phải giết nhau nên khi hai đối phương đã ra tay thì không chút nhân nhượng nhau nữa. Ba chưởng của Tiểu Phong đều vận dụng tất cả công lực toàn thân nên thế dữ có thể xô non, đổ núi!

Nhưng. Đúng lúc chàng tung chưởng lực đánh tới thì Ngũ Hồ Du Khách quát to một tiếng vung thẳng bàn tay trái đánh liền trả lại ba chưởng.

Sự thật nội lực của Ngũ Hồ Du Khách chẳng kém chi Tiểu Phong. Ba chưởng của hãn đánh dội chưởng lực của chàng bật ra mà lại còn làm cho toàn thân của chàng run rẩy như phát lạnh.

Chưởng lực của Ngũ Hồ Du Khách khiến Tiểu Phong hoảng sợ trong lòng. Chàng không dám khinh thường nên lập tức sử dụng cấp kỳ ba thế tuyệt học «kích», «tiếp», «muộn» của Trầm Phụng Linh đã truyền thụ cho chàng hồi xuống dưới hang đất Thập Hoa Thạch! Ba chiêu kích tiếp muộn ấy có một oai lực quái dị không sao tưởng tượng được. Do đó chàng liền nắm thế chủ động nắm được thắng lợi cho mình.

Sân rộng mịt mù cát bay, đá chạy. Bên trong sát khí đằng đằng, bên ngoài không khí vô cùng căng thẳng!

Tất cả môn nhơn của Liên Giáo đều lộ vẻ kinh sợ tuyệt luân. Người nào cũng toát mồ hôi hột ướt đầm cả mặt.

Đột nhiên...

Chợt nghe một tiếng quát lớn chát tai từ miệng Tiểu Phong thốt ra. Liền theo sau tiếng quát đó, bàn tay trái của chàng xòe ra như năm cái vuốt bén chụp thẳng vào ngay mặt Ngũ Hồ Du Khách. Thế chụp ấy của chàng mau lẹ tuyệt vời, ly kỳ vừa hư vừa thực. Chỉ vì Ngũ Hồ Du Khách là cao thủ thượng thừa, lãnh tụ võ lâm thiên hạ nên hắn mới lách mình tránh kịp trong sợi tóc, đường tơ.

Hắn vừa né mặt sang bên thì chàng cũng vừa nạt to tiếng bảo:

—Hãy đón ta một chưởng nữa!

Tiếng chưa dứt mà chưởng đã đến sát qua ở bên trái vòng ngực của Ngũ Hồ Du Khách. Chiêu ấy đã lẹ đường điện xẹt mà lại còn điên đảo chẳng biết đâu mà đo lường, đón né. Đừng nói là Ngũ Hồ Du Khách không tài nào tránh nổi, dầu một cao thủ võ công cái thế đến đâu cũng không mong thoát kịp. Tình thế đến với hắn như ngàn cân treo sợi tóc.

Bỗng vang dậy lên một tiếng quát rung động cả đấu trường. Một chuỗi dài trắng nõn cuốn bổ tới trước mặt Tiểu Phong không khác một luồng bạch quang.

Tiểu Phong không ngờ có người xuất thủ đột ngột ngoài hẳn ý liệu của chàng. Đầu óc rối ren, chàng bắn vọt người ra sau tránh thế công hiểm ác của kẻ ấy, Ngũ Hồ Du Khách nhờ thế kiếm cứu nguy ấy mà thoát chết dưới chưởng lực của đối phương.

Cặp mắt lờm lờm những tia lửa giết người quét thẳng vào mặt kẻ ấy. Chàng thấy đó là một đạo sĩ già trạc ngoài bảy mươi tuổi, trên tay đang cầm một thanh trường kiếm.

Đạo sĩ ấy cất tiếng cười lãnh lút nói:

—Các hạ xuống tay quá đổi hiểm ác, thật không hổ danh hiệu Giang Hồ Đệ Tam Ma. Huyền Linh Tử này tuy bất tài cũng nguyện lãnh giáo các hạ mấy chiêu tuyệt học!

Tiểu Phong tức giận tràn hông. Kể rằng Ngũ Hồ Du Khách sắp chết nát thân thể mà hắn lại được tên đạo sĩ già này dùng lưới gươm lợi hại đẩy lui chàng cứu mạng cho hắn. Chàng xoay người vút tới sát bên ngoài Huyền Linh Tử nạt to tiếng sang sảng bảo hắn:

—Mi cũng tìm cái chết đấy hắn?

Huyền Linh Tử cười lạnh lùng nói:

—Cái đó thì chưa chắc!

Hắn day mặt sang nói với Ngũ Hồ Du Khách hết sức cung kính:

—Kính thưa Giáo chủ, chẳng hiểu những lời của Đệ Tam Ma là đúng sự thật hay là không?

Ngũ Hồ Du Khách chưa kịp tỉnh hồn liền nghe câu hỏi của Huyền Linh Tử giục mình tỉnh dậy, đầu óc nảy sinh ý nghĩ giết người nên cười nhạt một tiếng nói:

—Người là ai?

Huyền Linh Tử hơi ngần ngại một chút đáp:

—Đệ tử giữ chức Hình Chủ của Hình Đường.

—Người đã giữ chức Hình Chủ của Hình Đường sao dám mở miệng hỏi một câu phạm thượng như thế?

Huyền Linh Tử run sợ vội vã trả lời:

—Đệ tử thật không dám!

—Đã không dám thì người nói câu ấy để làm gì?

Huyền Linh Tử bị Ngũ Hồ Du Khách hỏi mặt mũi đỏ rần, ngần người giây lát bèn nói:

—Đệ tử nhìn nhận việc ấy quá đối vọng đại không thể không hỏi kỹ lại Giáo chủ.

—Người chẳng tin ta à?

—Đệ tử thật không dám.

Ngũ Hồ Du Khách mặt hơi biến sắc, liếc mắt nhìn khắp chung quanh, lên tiếng hỏi sang sảng:

—Đường chủ của Quân Đường ở đâu không thấy?

—Kính bẩm Giáo chủ, đệ tử là Đổ Kỹ có mặt tại đây!

Theo với tiếng nói, một nho sĩ áo xanh từ giữa đám đông chen người lách ra nhanh dưng chớp nhoáng. Hắn sấn bước đến trước mặt Ngũ Hồ Du Khách vòng tay thưa tiếp:

—Chẳng rõ Giáo chủ có điều chi dạy bảo?

Ngũ Hồ Du Khách lên tiếng oai nghiêm, bảo:

—Truyền lệnh cho người bắt sống tên nguy hại cho giang hồ mà cũng là Đệ Tam Ma đã dám vu cáo cho bốn Giáo chủ, đừng để tẩu thoát!

—Tuân lệnh!

Đường chủ của Quân Đường là Đổ Kỹ dứt lời, bỗng nhiên từ phía sau lưng hấn vọt tới hai mươi người mặc áo xanh gồm đủ thầy chùa, đạo sĩ, người phàm tục. Hai mươi người nầy toàn là những nhơn vật nổi danh cao thủ bậc nhất của Quân Đường. Bọn họ là những kẻ có võ công cao siêu chọn lựa từ trong mười sáu môn phái lớn sung vào.

Hai mươi nhơn vật nầy đứng sát vai với Đường chủ của Quân Đường là Đổ Kỹ cùng lỗ mắt sáng ngời nhìn chăm bắm vào mặt Tiểu Phong không nháy.

Liền khi ấy, Ngũ Hồ Du Khách đã chậm chậm thối lui ra ngoài vòng đấu trường. Có điều cặp mắt rực rực tinh quang của Tiểu Phong dán chặt vào người hấn không rời một bước.

Không khí ở sân rộng lặng im thin thít, cơ hồ chẳng nghe một tiếng thở của người nào. Tiểu Phong tự biết mình đã lọt vào giữa vòng bao vây kín mít. Nếu muốn thoát ra ắt phải liều mạng mà chưa chắc sống còn.

Với ý nghĩ ấy, chàng thò tay rút thanh Độc Long Kiếm mang ở sau lưng ra khỏi vỏ. Chàng đứng vững như hòn núi Thái Sơn đôi mắt long lanh nhìn xét động tịnh, thu thế đợi chờ.

Đường chủ của Quân đường là Đổ Kỹ quát to:

—Đệ tử của bốn môn hãy nghe cho rõ. Giáo chủ có lệnh bắt sống Tiểu Phong không được để sơ sẩy. Nếu kẻ nào tham sống, sợ chết thì ta giết chết ngay không cần xét xử!

Nhìn thấy tình cảnh ấy, chàng tính thầm trong trí: “Ai xuống tay trước là mạnh thế hơn. Mình cần chi phải để bọn chúng công kích mình rồi mới đối phó...”

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng la hét vang rền nổi lên:

—Đệ tử cả thầy đều tuân theo lệnh dạy!

Sau những tiếng hét của hai mươi đệ tử của Quân Đường ấy chợt nghe tiếng nạt của Tiểu Phong tiếp liền:

—Ngũ Hồ Du Khách, mau nộp mạng...

Trước khi đối phương xuất thủ tấn công, chàng đã thi hành ngay kế hoạch dự tính. Chàng bắn cả thân hình vút tới thẳng vào người Ngũ Hồ Du Khách.

Chỉ thấy chàng giống như một con én liệng xốt qua hai mươi đệ tử của Quân đường nhảy vọt tới nhẹ nhàng và thanh Độc Long Kiếm đâm thẳng vào người Ngũ Hồ Du Khách.

Cả kinh thất sắc Ngũ Hồ Du Khách đánh liều một chưởng bằng tay mặt lấy thế phóng liên ra sau.

Trong khoảnh khắc thời gian không đầy chớp mắt thì hai mươi đệ tử cao thủ của Quân Đường chủ đã vung tay áo đánh liên mỗi người một chưởng vào mình Tiểu Phong.

Chàng tự biết chưởng lực của đám thầy tu, đạo sĩ, người phàm ấy mà liên hợp lại thì oai mãnh cực kỳ nên nhảy lui ra sau né tránh. Tiểu Phong phùng lửa giận, chân thối lui mà miệng nạt to:

—Không giết hết tận tuyệt bọn này không được đây mà!

Năm tên đạo sĩ trong bọn hai mươi đệ tử của Quân Đường ấy xoay mình chặn ngang mặt Tiểu Phong, một tên đạo sĩ già vung ngọn phất trần trên tay, bảo:

—Các hạ có chịu xuôi tay chịu trói không?

Tiểu Phong cười sắc một tiếng bảo:

—Bọn người tưởng chắc đông người rồi đè ép được Tiểu Phong ta sao? Đứa nào can đảm thì nhảy vào thử chơi cho biết sức.

Tên đạo sĩ ấy chĩa thẳng cây phất trần tới trước miệng nói:

—Thế này thì bọn ta đành phải ra tay.

Hắn nói xong, cả năm tên đạo sĩ áo xanh ấy cũng thoáng nhanh tới một lượt chụp thẳng vào mình Tiểu Phong. Cùng một lúc chúng rút võ khí ra tấn công cấp kỳ vào những yếu huyệt của chàng. Tiểu Phong nạt to:

—Chết là tự bọn bay đừng oán trách ta!

Thanh Độc Long Kiếm trên tay chàng chém liên một thế «Tung phong tảo lạc diệp». Trong những tiếng vang rền, Tiểu Phong đẩy bật những thanh trường kiếm của năm đạo sĩ áo xanh ấy dội ngược ra ngoài vòng.

Trong khoảng khắc thời gian chớp nhoáng ấy... chợt nghe một giọng cười lạnh lóat vọng đến:

—Kể ra Liên Giáo chỉ toàn là những bọn người hèn nhát lấy số đông để thi hành thủ đoạn bao vây đối phương, chớ chẳng dám đánh sức một cho rõ tài cao thấp, hơn thua. Xem bấy nhiêu cũng đủ đánh giá Liên Giáo là một tổ chức thế nào rồi.

—— o0o ——

CHƯƠNG 53

Gọng nói ấy đều khiến tất cả những người có mặt tại sân rộng nghe lọt vào tai đều hoảng kinh rúng động. Năm tên đạo sĩ áo xanh đang bao vây công kích Tiểu Phong tự động thâu kiếm nhảy lui ra sau!

Hàng ngàn cặp con người lấm lét dòm về hướng phát ra giọng ấy. Lệ một cái là ngoài mấy cụm non xanh đẹp như tranh vẽ, những khu rừng rậm lác đác lá rơi thì chẳng trông thấy một bóng ma nào nữa. Bốn về lạnh ngắt vắng hoe.

Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ cười hắc hắc mấy tiếng trối giọng ồ ồ như lệnh võ:

—Vị cao hơn phương nào sao chẳng ra mặt?

Trừ tiếng ầm ầm vọng lại, người đã lên tiếng ban nãy vẫn không trả lời.

Tiểu Phong biết rõ người vừa thốt ra câu nói vừa rồi đã dùng môn «Truyền âm nhập mật» để cảnh cáo bọn người của Liên Giáo muốn dùng thủ đoạn ám hại mình vì đã có kẻ khác trông thấy sẽ đồn đãi khắp chốn giang hồ. Nghĩ vậy nên chàng lại càng tăng thêm cam đảm.

Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ lại cất giọng nói ong óng lên:

—Tiểu Phong người đã dắt đồng đảng theo, sao chẳng bảo kẻ ấy ra mặt?

Tiểu Phong nạt vang như sấm nổ:

—Nói bậy! Tiểu Phong ta há thềm đem theo đồng đảng để đối phó bọn chuột nhát như lũ Liên Giáo chúng bay à? Câm mồm ngay!

Đỗ Kỳ ngẩn người giây lát mới cười gằn mấy tiếng nói:

—Thế là các hạ chỉ đến đây có một mình hay sao?

—Đúng vậy! Một mình ta thôi chẳng còn ai khác nữa.

Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỳ quát to:

—Hãy bắt lấy Tiểu Phong mau.

Tiếng mau chưa nói xong thì năm tên đạo sĩ áo xanh lại tung mình vọt tới lần nữa chụp về phía Tiểu Phong như những con thú dữ điên cuồng. Chúng tấn công tới tấp vào chàng!

Quát to, tay trái của Tiểu Phong tổng liền chưởng ào ào dậy gió.

Bạch chuồng ấy bện đường lười kéo xếp chặt vào mình đối phương. Chuồng lực của chàng vừa ra, chợt nghe ba tiếng thê thảm rú lên. Ba tên đạo sĩ áo xanh bị trúng ba chuồng văng xa ngã xuống, miệng hộc máu tươi chết không kịp ngáp. Và cũng trong thời gian lẹ như chớp nhoáng đó. Tiểu Phong quát to tiếng, bảo:

—Ngũ hồ Du Khách hãy đón phi kiếm của ta, mau lên, nè!

Sấn bụng giết chết kẻ thù nên Tiểu Phong xuống tay không chút nhân nhượng, xót thương. Chàng còn một quyết ý nữa là tiêu diệt một kẻ hung ác mượn danh Giáo chủ của Liên Giáo để làm tác tệ võ lâm là: Ngũ Hồ Du Khách.

Tiếng «nè» ra khỏi miệng, thanh Độc Long Kiếm cũng đã thoát khỏi tay chàng. Mũi Độc Long Kiếm không khác mũi tên bay thẳng đến ngực Ngũ Hồ Du Khách. Thế kiếm ấy của Tiểu Phong không những mau lẹ tuyệt luân mà lại còn hiểm độc vô song là khác. Dù Ngũ Hồ Du Khách có cảnh giác đề phòng cẩn thận đến bao nhiêu đi nữa cũng không tài nào né tránh cho kịp! Nó là một món phi kiếm tuyệt học độc nhứt vô nhị, quá cổ lão kim trên thế giới. Chỉ thấy một chuỗi ánh sáng đen huyền uốn khúc giữa lưng một con rồng thiên múa vuốt bắn nhanh đường điện xẹt vào ngay giữa ngực Ngũ Hồ Du Khách.

Giật mình hoảng sợ, Ngũ Hồ Du Khách kêu khổ thầm một tiếng trong bụng, xẹt người lách sang bên tả hông né tránh. Nhưng mà hấn có lanh lẹ đếm bực nào cũng chẳng tài gì tránh kịp. Đúng lúc hấn vừa nhếch lẹ thân hình thì một tiếng rú thê thiết từ trong miệng hấn thét lên.

Tất cả một ngàn sáu trăm cao thủ có mặt tại trận đều khiếp sợ đến ngẩn ngơ. Bọn chúng ngược mắt nhìn bỗng thấy cánh tay mặt của Ngũ Hồ Du Khách bị lưỡi Độc Long Kiếm xả xuống một đường đứt lìa ra khỏi bả vai, đầm đìa những máu rơi trên mặt đất!

Sự việc xảy ra cực kỳ mau chóng, Tiểu Phong xoay mình lướt tới rút lấy thanh Độc Long kiếm trở về cầm tay.

Hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo bị kích thích rung động cả người. Tất cả sững sốt đương nhìn trân trân không khác những pho tượng gỗ.

Tiểu Phong cũng ngơ ngác đứng im!

Ngay lúc ấy. Thân hình Ngũ Hồ Du Khách xoay lộn hai vòng làm như mất cả quân bình, nghe «bịch» một tiếng, hấn té ngửa xuống đất.

Gương mặt xanh dờn của hấn bỗng biến sắc đen thui như mực xạ. Vì ai có biết đầu thanh Độc Long Kiếm là một vật của đời thượng cổ có tấm chất cực độc, hễ dính vào máu là sôi đàm cứng họng!

Ngũ Hồ Du Khách mặc dầu là một tay thượng đẳng võ công nhưng vẫn không làm sao ngăn nổi độc khí xâm nhập vào trái tim. Đôi mắt trợn tráo của hắn từ từ khép híp rồi nhắm híp lại.

Bỗng nhiên Tiểu Phong sực nghĩ lại không khỏi hối hận trong lòng. Chàng đã dùng phi kiếm giết chết Ngũ Hồ Du Khách rồi thì làm sao biết rõ dạng do nguyên nhân nào mà hắn tàn sát cả nhà tám mạng của chú ruột chàng là Lê Trung? Từ đây bí mật chôn theo xác chết của Ngũ Hồ Du Khách. Chàng biết đâu mà điều tra.

Thình lình...

Chàng xoay mình lướt tới xách ngược thi thể Ngũ Hồ Du Khách lên. Nhưng lúc ấy hơi thở của hắn chỉ còn thoi thóp như sợi tơ.

Bị kéo xềnh dầy hai mắt của hắn lại mở ra.

Trợn xéch hai mắt lờm lờm lửa giận, Tiểu Phong quát to tiếng hỏi:

—Ngũ Hồ Du Khách. Tiểu Phong ta có đủ sức giết mi hay không hả?

Tiếng nạt của chàng bỗng dừng làm cho Ngũ Hồ Du Khách run rẩy. Mà hàng ngàn cao thủ của Liên Giáo cũng đều kinh hoảng giật mình! Đổ Kỹ Đường chủ Quân Đường bắn vút người tới trước mặt Tiểu Phong, nạt to tiếng lạnh lạnh:

—Hãy buông người xuống!

Tiếng nạt của Đổ Kỹ vừa ngưng thì hàng ngàn cao thủ Liên Giáo mắt rực hung quang ngó chăm chăm vào người Tiểu Phong, bao vây chàng chặt chẽ giữa vòng tròn!

Trước cuộc thế cực kỳ căng thẳng ấy, chàng như chẳng đếm xỉa vào đâu. Nghiến chặt hai hàm răng kêu rắc rắc, chàng quát hỏi:

—Ngũ Hồ Du Khách! Tại sao mi giết cả nhà tám mạng của Lê Trung nói mau?

Trợn cặp mắt chứa đầy hung quang, hắn ngó trực thị vào mặt Tiểu Phong, miệng mở toác hoác mà không nóiặng một tiếng nào. Cuối cùng, hắn gục đầu ẹo xuống dứt hơi chết luôn.

Cũng đáng tiếc thương cho một trang kỳ tài kiệt sĩ của võ lâm, chỉ vì một hành động bất nhơn, tàn ác mà phải chết một cách tức tưởi dưới tay của kẻ quyết chí báo thù! Võ công của Ngũ Hồ Du Khách đã làm run sợ vô số anh hùng hào kiệt hai miền Nam Bắc nên mới đứng đầu mười sáu phái lớn lên ngôi chí tôn của Liên Giáo.

Chỉ vì một ý niệm sai lầm, giết chết một nhà tám mạng của Lê Trung nên không thoát khỏi cái luật quả báo nhãn tiền và lưới trời, tuy thừa mà khó lọt. Kết cuộc Ngũ Hồ Du Khách phải chết dưới tay của Tiểu Phong? Hẳn với Lê Trung có mối thâm cừ đại hận gì? Sự kiện ấy đã chôn vùi theo Ngũ Hồ Du Khách trong giấc mộng ngàn thu dưới ba tấc đất chẳng? Lẽ hẳn vậy? Sự kiện ấy ngoài Lê Trung và Ngũ Hồ Du Khách ra, chẳng còn một người thứ ba nào hiểu thấu! Giờ đây cả hai đã chết, sự bí mật cũng phải khóa chặt dưới hai nắm mồ! Cả hai chưa hề đem việc ấy kể lại với bất cứ một ai ngày còn sống?

Vì một hành động sai lầm mà Ngũ Hồ Du Khách phải chết. Cái chết của hắn thật chưa đủ đền bù lại tám mạng người bị hắn tàn sát dưới tay.

Tuy Ngũ Hồ Du Khách bị Tiểu Phong giết chết, khắp các giang hồ đều rung động hải kinh. Nhưng sau khi sự việc đã rõ ràng. Chẳng một ai mà không cho việc làm mờ ám của hắn là không đê hèn, nhục nhã chẳng xứng đáng cầm đầu võ lâm thiên hạ, giữ địa vị Giáo chủ Liên Giáo!

Tiểu Phong thấy Ngũ Hồ DU Khách tức giận đứt hơi mà chết, chàng buông dài một chuỗi cười gay gắt lạnh lùng. Chàng buông tay thả cái tử thi của Ngũ Hồ Du Khách rơi nằm trên mặt đất.

Đúng lúc ấy, chợt nghe một trận quát tháo vang rền điếc tai dội võ không trung. Cầm đầu đám cao thủ của Liên Giáo Đường chủ của Quân Đường là Đỗ Kỹ vung thanh trường kiếm trên bắn vút thân hình tới chém sà vào người của Tiểu Phong.

Chàng vẫn chưa biết rõ cái chết của Ngũ Hồ Du Khách đã đưa đến cho chàng uất hận hết sức trọng đại. Chẳng những tất cả môn đồ của Liên Giáo không buông tha mạng sống cho chàng mà hầu hết mười sáu phái lớn của võ lâm cũng sẽ tiêu diệt chàng đang trừ hậu hoạn.

Liên Giáo là tổ chức của mười sáu môn phái lớn dệt thành. Trong cuộc tuyển chọn vị Giáo chủ của Liên Giáo, mười sáu vị Chưởng môn đều có trách nhiệm. Bởi vì lúc tuyển chọn xong vị giáo Chủ của Liên Giáo thì mười sáu vị Chưởng môn của mười sáu môn phái lớn đã làm tuyên thệ long trọng trước bàn thờ của mười sáu vị Tổ sư có đức sẵn hình tượng là bọn họ phải bảo vệ cho vị Giáo chủ không được chết lúc còn trong thời kỳ giữ chức.

—Bọn lão nạp chưa rõ Giáo chủ Ngũ Hồ Du Khách vì cơ nào bị giết?

Tiểu Phong đáp ngay:

—Hắn tàn sát một nhà tám mạng của Lê Trung!

—Lấy chi làm bằng cớ?

Sững sờ, chàng hỏi vặn lại:

—Không lẽ ta cần mang cả tám cái tử thi của một nhà Lê Trung đem theo mình đến tận nơi đây à?

Câu hỏi vặn ấy của Tiểu Phong khiến ba vị Trưởng lão trong số Trưởng lão của Liên Giáo cứng họng đến ngẩn người. Trong đó có một vị hòa thượng lùn nhỏ hơn lên tiếng nói:

—Thí chủ đã giết người ngay trong Tổng Đàn của Liên Giáo mà kẻ bị chết lại là vị Giáo chủ của Liên Giáo vậy chẳng những khinh khi miệt thị mười sáu môn phái, không cần đếm xỉa đến địa vị tôn quý của mười sáu vị Chưởng môn của mười sáu môn phái ấy vào đâu.

Tiểu Phong nói sang sảng:

—Ta chẳng có ý nghĩ như vậy!

—Thí chủ đã giết Giáo chủ của Liên Giáo, cần phải chịu sự xét hỏi của mười sáu vị Chưởng môn. Nếu không tuân lệnh thì nửa bước cũng không thể rời bỏ nơi này!

Tiểu Phong lạnh lạnh nói tiếp:

—Phỏng như ta cứ bỏ đi thì sao?

—Sợ đi không được!

—Vậy ta thử đi xem bọn các người làm chi đặng ta?

Dứt tiếng, thanh Độc Long Kiếm trên tay chàng chĩa mũi nhọn tới trước, mặt đầy sát khí, hai mắt lườm lườm!

Một vị hòa thượng đứng bên góc trái cất tiếng ơng ơng:

—Nào đâu thí chủ cứ đi tới một bước thử xem!

Tiểu Phong quát to vọt người bắn tới như sao băng về phía Tổng Đàn. Chàng lẹ tợ mũi tên bật khỏi cây cung bay người vun vút.

Song cũng đồng một thời gian chớp nhoáng ấy, Đường chủ Hình Đường hợp sức cùng Đường chủ Quân Đường chủ múa kiếm cản mũi. Cả hai đồng một lượt chém sả vào chàng mỗi người một nhát kiếm.

Trong một chớp mắt. Mấy ngàn cao thủ của Liên Giáo có mặt tại sân rộng đã ào ào xông tới như kiến cỏ. Dao kiếm trên tay múa tít rục trời, chưởng phong

dậy gió, Tiểu Phong bị vây hãm vào giữa rừng vũ khí bít bùng! Sát khí bao trùm khắp bốn phía Tổng Đàn của Liên Giáo.

Tiếng rú thê thảm! Tiếng quát vang rền!

Hai thứ thanh âm ấy phát từ trong nội tâm đã làm cho không khí khủng bố lại càng thêm khủng bố hơn nữa, những tiếng vũ khí sắc bén va chạm vào nhau dệt thành một bản nhạc bi thương ai oán?

Những người bị giết chết ngã rạp xuống không một cao thủ nào của Liên Giáo chưa chết chịu dang xa. Tất cả ồ ạt tấn công vào Tiểu Phong như điên như ngậy không khác những bầy sói lâu ngày đói máu!

Thật ra các môn hạ của Liên Giáo không liều mạng như thế cũng chẳng đáng. Bởi vì người nắm hết quyền hành trong tay là Đường chủ của Quân Đường cứ lẫn xả vào thì bọn họ còn ai dám không tuân mạng lệnh! Giáo Chủ Liên Giáo chết rồi, mọi quyền hành động đều thuộc vào tay Đường chủ của Quân Đường nắm giữ. Hiện tại Ngũ Hồ Du Khách đã bị Tiểu Phong giết chết. Một khi mười sáu vị Chưởng môn hỏi đến thủ phạm, hẳn biết lấy ai mà đưa ra. Do đó dầu chết, dầu sống hẳn cũng phải huy động toàn lực bắt chàng giữ lại!

Ấy là một sự kiện rùng rợn đáng ghê! Nguyên nhân thúc đẩy tất cả người của Liên Giáo phải liều mạng chính là vì thế!

Thình lình. Tiểu Phong quát rền một tiếng dậy nát không trung. Thanh Độc Long Kiếm múa một thế quét ngang cuốn gió cuộn sôi vùn vùn. Chàng chém liên ba đường kiếm đẩy bạt vòng vây giang lùi ra sau hơn mười bước. Bản thân hình vút tới, chàng ra khỏi vòng vây!

Không phải Tiểu Phong không biết việc chàng chém chết Ngũ Hồ Du Khách sẽ tạo nên cho chàng một hậu quả vô cùng trọng đại, nếu chàng không sớm thoát khỏi nơi này, khó mà toàn mạng trong Tổng Đàn của Liên Giáo. Lời xưa thường nói: «một con cọp mạnh khó địch một bầy chồn con», huống chi chàng chỉ lẻ loi có một thân hình mà Liên Giáo thì đông đúc đến mấy ngàn cao thủ. Không tìm cách thoát thân hậu quả không sao tưởng tượng.

Tiểu Phong vừa bắn mình bay vọt một cái, có đến cả chục vị Hòa thượng áo xanh đã nhảy bổ ra cản đường. Ống tay áo xùng xình vung xè, mỗi vị Hòa thượng đánh xa vào chàng một đòn nội gia chân lực. Trong số mười mấy vị Hòa thượng áo xanh ấy có ba vị là cao tăng của phái Thiếu Lâm được tuyển chọn. Cả ba vị hòa thượng ấy liên thủ dùng nội gia chân lực đánh vào Tiểu Phong đẩy tung thân hình chàng bật cao lên lại rơi mạnh trở xuống!

Biết rõ tình thế cực kỳ bất lợi cho mình, chàng quát to một tiếng:

—Chống lại ta là chết.

Miệng la như sấm dậy, tay vung thanh Độc Long Kiếm chém xuống. Không đầy một cái nháy mắt, chàng đã chém liền một dọc mười bốn nhát kiếm, còn tay trái cũng đánh bồi thêm sáu chưởng.

Tiểu Phong vận tập công lực toàn tâm nên chưởng lực kiếm thế của chàng cực kỳ oai mãnh. Những tiếng rú thê thảm thét lên. Lẽi có thêm mấy chục cao thủ của Liên Giáo chết la liệt dưới tay chàng.

Lẽi thêm một trần đồ sát diễn ra, thân phơi thành gò máu chảy thành sông!

Sau lần tiêu diệt Kim Xà Giáo, đây là lần thứ hai Tiểu Phong giết người như cắt làm kinh khiếp võ lâm!

Tiếng thét thảm thê rú liền không dứt!

Người chết chồng chất thân này kể đến thân kia.

Thời gian trôi chảy không ngừng...

Do đó. Hai cánh tay của Tiểu Phong cũng mỏi gần rời rã.

Thời gian ghê rợn mỗi khắc đi qua...

Lẽ dĩ nhiên Tiểu Phong không phải là con người đúc bằng sắt thép. Trải qua một thời gian chiến đấu và chém giết, chân lực của chàng tiêu hao dần mòn. Thời gian càng kéo dài Tiểu Phong chắc chắn không tài nào chịu nổi!

Chưởng thứ nhứt, vì chàng chậm chạp, bị trúng ngay lồng ngực. Bịch một tiếng, thân hình chàng xiểng niểng bị đẩy dội ra sau! Một búng máu tươi bắn ra choàm ngoàm ngoài miệng.

Chàng vừa bị đánh dội lui thì một chưởng thứ hai đánh trúng ngang lưng.

Thế là, chưởng thứ ba...

Chưởng thứ tư...

Mất cả sức lực, Tiểu Phong bị trúng cả bảy mươi chưởng. Cuối cùng chàng mất cả tri giác. «Bịch» một tiếng khô khan, chàng té ngã xuống đất!

Đúng lúc nguy kịch ấy. Chợt nghe nốt tiếng nạt lạnh lóát ngân vang:

—Ngừng tay!

Giọng nói oai nghiêm mà trong trẻo từ miệng một thiếu nữ thốt ra, tuy nhẹ nhàng nhưng rang rang có một sức mạnh khiếp hồn.

Những kẻ xáp vào định đánh chết Tiểu Phong bỗng dừng tự động giang lui xa xa!

Lệ đường điển giảng chớp nhoáng. Hàng trăm cao thủ của Liên Giáo chưa kịp tỉnh người đứng vững thì một bóng trắng nõn như tuyết phủ từ bên ngoài xẹt nhanh vào giữa Tổng Đàn!

Tất cả mọi người của Liên Giáo đều trở mắt ngẩn ngơ!

Trong khoảnh khắc thời gian cực kỳ mau chóng ấy, hết thảy cao thủ Liên Giáo đang có mặt tại trận chẳng một ai là không kinh hồn thất sắc. Bóng người trắng nõn ấy xoay vút thân hình một vòng lại bay phớt đi mất hút. Thân hình của bóng trắng ấy mau lẹ không sao tưởng tượng được, thần tiên hay là ma quỷ, chó người đâu lại biến hóa kỳ ảo, tinh vi đến mức độ thần tốc quá vậy!

Cả Tiểu Phong cũng mất đi ngả nào chẳng ai thấy rõ, sau khi cái bóng trắng ấy xoay tít thân hình. Thật là một sự kiện vượt hẳn ra ngoài ý liệu của mọi người trong Liên Giáo! Chẳng một ai có thể tin được rằng trong giây khắc ngơ ngác ấy mà bên ngoài chu vi của Liên Giáo lại có người bay xốt vào giữa mấy ngàn cao thủ bao kín Tổng Đàn mà ra tay cứu thoát được Tiểu Phong!

Thoạt nghe Đường chủ của Quân Đường là Đổ Kỹ hét to một tiếng bảo:

—Mau rượt theo người ấy!

Tiếng quát ấy đánh thức mọi người tỉnh hồn trở lại. Một trận ồn ào náo nhiệt nổi dậy om sòm. Hàng hà sa số cao thủ của Liên Giáo rùng rùng như thác nước đổ kéo nhau lũ lượt chạy xuống chân núi rượt theo.

Tổng Đàn của Liên Giáo bị phen gió thảm mưa sầu tan tác. Ngoài cái cảnh tượng điêu tàn chết chóc, còn lại những đồng tử thi sắp lớn dẫm máu tanh hôi!

Ai đã cứu mạng Tiểu Phong? Thiếu nữ mặc toàn y phục trắng đó là ai?

Người của Liên Giáo rảo tìm khắp hết mọi nơi bên trong cũng như bên ngoài phạm vi của Tổng Đàn mà vẫn chẳng thấy bóng hình dấu tích của thiếu nữ mặc y phục trắng ấy cùng Tiểu Phong ở đâu.

Gió mang theo trong đêm tăm tối một hơi mát làm thấu lòng người phát nhẹ lên cây rừng, ngoài những tiếng lá rơi lộp độp chẳng còn nghe tiếng chi khác nữa.

Khoảng đất rộng lặng lẽ, vắng tanh. Màn đêm, tuy chôn kín ánh sáng tỏ rạng của ban ngày, nhưng vẫn không thể chôn giấu nổi sự tình của người như thế, khác nào Tiểu Phong dùng thanh bảo kiếm giết chết Ngũ Hồ Du Khách cùng mấy trăm cao thủ Liên Giáo, người đời còn ai không hay...

Đó là một đêm đầy khủng khiếp!

Giữa khu rừng xanh mịt mịt trong điện khủng khiếp ấy, một bóng người trắng nõn như tuyết phủ ăm Tiểu Phong trên tay nắm cụm rừng hoang vu vắng lạnh ấy chạy bay một hơi. Đường thể bóng trắng ấy rất quen thuộc địa hình địa vật vùng này. Sau khi vào sâu giữa cụm rừng hoang vu vắng lạnh bèn chạy thẳng vào một động đá nhô đầu ra phía trước mặt.

Bóng người quần áo trắng ấy chính là Lý Băng Ngọc!

Phải chăng mấy ngày trước đây sau khi từ biệt Tiểu Phong, Lý Băng Ngọc không theo gót sư phụ nàng là Vạn Thế Tiên Cơ trở về chỗ ở? Quả đúng như thế. Nàng vì nhớ thương, tư tưởng mãi trong đầu óc hình ảnh của chàng thanh niên ấy, không thể dứt bỏ cho đành nên nửa đường về núi, nàng lại từ giả sư phụ nàng bôn ba trở lại mong gặp mặt người yêu trong tâm nào.

Theo dấu chàng, Lý Băng Ngọc đi suốt ngày đêm cho kịp đến Tổng Đàn của Liên Giáo. Nàng chợt thấy Tiểu Phong đang lâm vào cảnh nguy khốn. Cả ngàn cao thủ của Liên Giáo sắp xuống tay tận diệt chàng nên không chút chậm trễ nàng xông vào trận chiến cứu thoát chàng ra.

Nếu không phải là Lý Băng Ngọc thì tánh mạng của Tiểu Phong chắc chắn là đã tan tành dưới chuồng lực của người Liên Giáo.

Nàng đặt nhẹ chàng nằm xuống đất. Hai mắt nàng chạm nhằm gương mặt trắng xác, không còn chút máu của Tiểu Phong mà hai bên khóe mắt của chàng vẫn ứa rịn máu bầm, trái tim của Lý Băng Ngọc se thắt lại, lòng nàng đau đớn vô cùng. Không cầm được nỗi thương tâm hai hàng châu lệ của nàng tuông rơi lã chã. Nàng không phân biệt được rõ ràng vì sao mà suối lệ của nàng trào dâng như trúc đổ nhưng nàng tìm thấy trong ấy bao gồm cả một mối tình yêu!

Nàng đã tức giận Tiểu Phong vì chàng đã sát hại rất nhiều mạng người!

Hiện tại Lý Băng Ngọc lại yêu quý chàng tha thiết vì chàng là một thanh niên có khí phách hơn đời, cái khí phách ấy nàng không thể tìm được ở những người đàn ông khác.

Nước mắt là mạng sống thuần khiết của người con gái. Những dòng nước mắt ấy từng làm cho vô số con trai cảm động tâm tình. Lý Băng Ngọc âm thầm tự hỏi lấy mình: “Ta đã yêu chàng chăng?”

Nàng hỏi đi hỏi lại mấy lần. Chân lý đã bảo cho nàng rõ: “Đúng vậy! Ta yêu chàng chân thật!”

Một ý nghĩ xâm chiếm cả lòng nàng không hề nín nổi khát khao của tình người con gái đang tuổi dậy thì bảo nhỏ cho nàng nghe: “Ta cần có người thanh niên này như một người vợ hiền cần có một người chồng xứng đáng!”

Hiện tại...

Bên trong sơn động vắng vẻ này chỉ có nàng và Tiểu Phong. Mặc dầu chàng đang mê man bất tỉnh, nhưng nàng vẫn cảm giác chàng đang ở sát một bên nàng. Chung quanh phẳng lặng, hơi thở ấm cúng của hai người chuyển nổi nhịp nhàng. Chỉ một điều ấy cũng đủ an ủi cõi lòng của nàng nhiều lắm. Nàng đưa bàn tay mịn màng mềm mại lên lau những giọt lệ đượm tràn. Nàng âm thầm nhìn chàng. Nàng chưa cứu tỉnh chàng ngay trong giây khắc. Bởi vì nàng không hy vọng Tiểu Phong tỉnh lại. Sau khi chàng hồi tỉnh, mối tình bỗng bột yêu đương của nàng liền bị dẹp bỏ lại ngay. Nàng không còn sống được thêm những khoảng khắc thời gian với mối tình mơ mộng êm đẹp bên người chàng.

Lý Băng Ngọc ước ao Tiểu Phong yêu đương mình. Nhưng nàng lại mong mỗi Tiểu Phong đừng biết mình yêu đương chàng. Tâm tình mâu thuẫn ấy có quan hệ đến một người con gái khác Bạch Cơ.

Nhìn vào Tiểu Phong một chập lâu, cuối cùng Lý Băng Ngọc không hề nín nổi ngọn lửa yêu đương bùng cháy trong lòng nàng chậm chậm cúi mặt xuống sát miệng chàng liếm sạch những giọt máu tươi rịn ướt hai bên vành môi. Nàng ôm siết cả thân hình chàng vào hai cánh tay nóng rần tình dục của mình để đặt lên môi, lên trán, lên cằm lên hai gò má chàng những tràng hôn say sưa đắm đuối. Nàng hôn xong lại liếm khắp mặt chàng sạch hết những dấu máu khô, những mồ hôi đọng in như một người xót xa đau đớn vì chồng bị thương tích mà săn sóc với tất cả tình thương.

Trong đôi tròng con ngươi của nàng lóng lánh những dòng lệ nóng tràn trề. Miệng nàng thở thở bên tai chàng một giọng nói êm êm âu yếm:

—Tiểu Phong, chàng hãy tin chắc rằng trong mấy thiếu nữ đã in sâu bóng hình chàng vào đáy lòng, em là kẻ yêu chàng đắm đuối, chân thành hơn hết.

Thật vậy! Lời Lý Băng Ngọc là lời chân thật thốt ra từ quả tim rạo rực men tình! Trong ba thiếu nữ Bạch Cơ, Bắc Yêu và Lý Băng Ngọc. Người yêu đương vô bờ bến chàng e rằng Lý Băng Ngọc phải liệt vào hàng đầu!

Nhưng, nàng chẳng dám lộ tình yêu...

Thời gian kéo dài chẳng rõ là bao lâu bỗng nhiên Tiểu Phong từ từ tỉnh lại. Khi mở hé hai rèm lông nheo, dưới cặp con ngươi của chàng chỉ thấp thoáng

bóng hình một người mơ hồ không rõ. Bên ngoài sơn động ánh sáng của mặt trời đã đuổi tan bóng đêm tăm tối.

Tiểu Phong uống liều linh đơn của Lý Băng Ngọc, trải qua hai ngày trời để điều trị thương tích, người chàng lần lần khỏe lại.

Có điều trong thời gian hai ngày ấy. Lý Băng Ngọc đã tổn không ít tâm tình và mồ hôi với máu mới cứu sống được tánh mạng của chàng. Nếu đổi là người khác thì không thể có được sự may mắn ấy!

Nàng vì Tiểu Phong mà đổ lệ đôi phen. Nàng vì Tiểu Phong mà tổn hao tâm huyết. Hiện tại Tiểu Phong được nàng cứu sống. Chẳng hay món nợ ân tình ấy, Tiểu Phong đền bồi thế nào?

Mặc dù chàng đã hồi tỉnh, nhưng lý trí của chàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đầu óc xây xẩm, mặt mày choáng váng, chàng nói lầm bầm:

—Ta chưa chết thật à? Ta còn sống sao?

Trông thấy tình cảnh ấy, Lý Băng Ngọc khóc rúc rích như mưa tuông. Nàng trả lời bằng một giọng âm trầm âu sầu:

—Lê tướng công, chàng vẫn còn sống trên thế gian này đâu đã chết mà hỏi vẫn vợ?

Tiểu Phong nghe nói, đầu óc rối ren, chàng lại nói lầm nhảm:

—Đây không phải là giấc mộng chớ?

—Không Lê tướng công à, chàng vẫn sống thật đây mà!

—Nàng là ai vậy?

—Tôi... tôi là Lý Băng Ngọc!

—Lý Băng Ngọc, là nàng? Thật à!

Nàng lặng lẽ gật đầu giọng rầu rĩ:

—Đúng vậy. Tôi! Lý Băng Ngọc! Lê tướng công chưa nhận dạng sao?

Thình lình...

Hai hạt châu cảm kích từ đôi mắt của Tiểu Phong bỗng nhiên rơi xuống vành tai của chàng.

Giọt lệ nóng của trang nam nhi mang theo bao nỗi niềm xúc động. Lẽ tự nhiên không phải Lý Băng Ngọc liều mình vào sanh ra tử để cứu chàng thì Tiểu Phong làm sao còn sống bây giờ?

Lý Băng Ngọc nhìn thấy cặp mắt của Tiểu Phong dầm dề châu lệ thì bất giác ngạc nhiên, nói:

—Sao chàng khóc? Phải chăng tôi đã cứu chàng không đúng lúc?

Thở ra nỗi nể, Tiểu Phong nghẹn ngào nói:

—Ôi! Nàng cứu sống đời tôi xiết bao cảm động. Nếu không nhờ nàng ra tay thì hồn Tiểu Phong này đã sớm xuống huỳnh tuyền, đâu còn có ngày hôm nay ngáp ngời trên thế gian?

Lý Băng Ngọc lặng lẽ nở nụ cười. Trong nụ cười của nàng chứa đựng vô cùng cảm khái. Im lặng một chập lâu, nàng mới buồn bã cất tiếng hỏi:

—Thương tích của chàng có đỡ chút nào không?

—Đỡ... đỡ nhiều lắm!

Chậm chậm, Tiểu Phong chống tay ngồi dậy. Rảo mắt nhìn ra một cái, chàng rúng động cả tâm thần.

Đôi mắt Lý Băng Ngọc ngập tràn u oán. Gương mặt nàng thảm đạm, thê lương! Ngấn lệ còn đầm ướt trên gò má ai thấy mà chẳng động lòng yêu mến cảm thương?

Ngẩn ngơ xong, chàng vội hỏi:

—Nàng sao mà khóc? Mà buồn?

----- o0o -----

CHƯƠNG 54

L

au ngần lệ đọng trên má, Lý Băng Ngọc rầu rĩ:

—Không! Tôi chỉ có...

Tiểu Phong thấy trang hồng phấn xinh đẹp tuyệt trần ấy mặt u buồn thì dạ nát tan. Chàng không dè nổi, sóng tình làm quả tim rạn nứt vì yêu nên lại hỏi:

—Sao nàng khóc? Sao cô nương không nói?

—Chẳng qua vì một việc không được như ý muốn của mình đó thôi.

Tiểu Phong vội hỏi:

—Cô nương lấy làm hối hận vì đã cứu tôi?

—Không! Cái đó cũng chỉ có phần nào.

—Bởi vì tôi đã giết chết Ngũ Hồ Du Khách?

—Không!

—Thế thì tại sao?

Mỉm môi cười một nụ khô héo, nàng nói:

—Tâm sự chôn chặt tận đáy lòng, dầu cạy răng cũng không thể tỏ bày với người khác!

—À!

Chỉ «à» một tiếng rồi nín câm, Tiểu Phong không làm sao đoán thấu nỗi tâm sự của Lý Băng Ngọc. Chỉ vì khi chàng đã hiểu thấu thì tình yêu sẽ vò xé quả tim non tha thiết của nàng.

Ngoài sơn động lá rơi lác đác. Trong sơn động một trai lại côi cút, một gái lẻ loi. Hoàn cảnh ấy dễ khiến cho nội tâm của chàng và nàng nảy yêu đương.

Do đó...

Ngọn lửa ái tình vùi dập trong cõi lòng cháy bùng lên trong tâm tư của Tiểu Phong!

Chàng đắm nhìn trang giai nhân tuyệt sắc. Trước mắt hồi lâu, trái tim của chàng sôi nổi kịch liệt.

Nàng cũng say sưa ngây ngất như biểu lộ!

Hạng thiếu nữ bảo thủ điển hình ấy, cảm tình sánh với bất cứ một hạng thiếu nữ nào khác, cũng sâu xa mãnh liệt hơn nhiều. Chẳng qua cửa lòng của họ đóng kín một cách hết sức chặt chẽ, không để mấy ai đi sâu được vào trong.

Nàng đã chiếm đoạt được hình ảnh của một thanh niên nào rồi trước rung cảm của con tim thì người ấy phải là bạn đời duy nhất không thể để cho một người con gái thứ hai nào xen vào san sẻ tình yêu của thanh niên ấy nữa. Chẳng vậy thì nàng cam lòng chịu đau đớn suốt cả đời mình. Mà nàng lại cũng không chịu tranh giành tình yêu với bất cứ một thiếu nữ nào khác. Lý Băng Ngọc thuộc vào hàng thiếu nữ ấy. Nàng không thể để cho người bạn tâm tưởng của mình yêu đương một người con gái thứ hai, chẳng hạn là người nào. Trong mắt nàng không chịu nổi bột cát ấy lợn cợn thì nhứt định nàng cũng không thể nào chịu nổi trong suốt đời chàng còn có một người đàn bà thứ hai đến sau nàng, san sẻ tình yêu của người đàn ông đã ngự trị lòng nàng.

Tiểu Phong thất kinh một hồi ngập ngừng ra miệng:

—Nàng nàng đánh tôi?

Lý Băng Ngọc cũng sức tỉnh mộng hãi hùng. Nàng vụt bật người ngồi dậy, quát hỏi:

—Tiểu Phong, tại sao ngươi dám hôn ta?

Chàng nhìn vào gương mặt lạnh lạnh như băng sương của Lý Băng Ngọc, bất giác ớn lạnh cả người. Chàng lúng túng nói không thành câu:

—Bởi vì... Bởi vì...

—Bởi vì ngươi khinh dễ ta?

—Không... không phải.

—Thế thì ngươi yêu ta à?

—Đúng vậy! Tôi yêu nàng!

Lý Băng Ngọc cười gay gắt, nói:

—Người yêu ta là để trả ơn?

—Không...

—Thế thì ngươi đùa ta chớ chi?

Tiểu Phong cúi đầu ngó xuống, âm thầm nói:

—Tôi yêu nàng là tự nội tâm phát ra.

Lý Băng Ngọc lãnh lãnh nói tiếp:

—Người đã đem tình yêu hiến nạp cho Bạch Cơ!

Tiểu Phong xúng vửng cả người gục đầu im lặng.

Trái tim se thắt, Lý Băng Ngọc làm thinh, cổ họng nghẹn ngào gần bật thành tiếng khóc rống:

—Người làm sao đối với Bạch Cơ? Nàng là vợ người! Người không được phụ tình nàng!

Ngừng lại một chút Lý Băng Ngọc nghiêng chặt hai hàm răng ngà cốt giọng nói dứt khoát một câu:

—Tiểu Phong, ta chẳng yêu người.

Câu nói tự dối lòng mình ấy như một lưỡi kiếm sắc bén đâm lủng quả tim nàng. Lý Băng Ngọc không dè nén nổi khích động, hai hàng lệ ngọc tuông xuống như mưa. Quay nhanh người nàng chạy vụt ra ngoài cửa sơn động.

Tiểu Phong không ngờ mình hành động lỗ mãng trong một lúc lửa lòng bùng cháy để đến nỗi thương tổn quả tim của một thiếu nữ thuần khiết tuyệt vời nên càng ân hận bao nhiêu tình thương lại càng sâu sắc bấy nhiêu. Lý Băng Ngọc đột nhiên bỏ chạy, khiến Tiểu Phong không can đảm nào chịu nổi sự cắn rứt của lương tâm, chàng gấp rút kêu to:

—Lý cô nương!

Nghe chàng gọi giật ngược, nàng vội ngừng bước đứng lại. Nhưng nàng không quay mặt vì sợ Tiểu Phong trông thấy ngấn lệ doanh tròng của mình. Nàng chỉ cất tiếng nhạt nhẽo hỏi:

—Lê tướng công hỏi điều chi?

Tiểu Phong cứ ấp úng ngập ngừng, mở miệng mà không nói được nên lời.

Lý Băng Ngọc lại hỏi dồn:

—Lê tướng công! Thương tích của chàng bớt nhiều rồi, không đáng lấy chi làm lo sợ cả. Thôi tôi đi nhé!

Tiểu Phong Lê lên:

—Khoan... khoan đi đã... không phải vì vết thương của tôi! Tôi thật tình, tôi không biết giải bày thế nào để nàng hiểu thấu nỗi lòng của tôi!

—Vì sao?

—Vì tôi quá yêu nàng! Trong lúc bông bột, tôi lỡ làm hoen ố sự thuần khiết của nàng. Nàng hết sức cao quý, tôn nghiêm! Tiểu Phong này mà không được nàng nghĩ tình thì suốt đời tôi không lúc nào quên được câu chuyện xấu hổ hôm nay! Tôi đau khổ cho đến lúc trút hơi thở cuối cùng.

—Hiện tại, chàng đã hối hận!

—Thật đúng như vậy. Tôi không được có hành động can rở ấy. Tôi vẫn không biết là nàng chẳng hề yêu tôi.

Lý Băng Ngọc thở ra:

—Việc trót lỗi lầm chẳng nhắc lại làm chi. Chỉ mong hai ta cố quên câu chuyện này, xem là một cơn mộng ảo. Thôi chàng hãy về yêu đương người vợ đang mong chờ, đừng bước thêm vào con đường lỗi lầm đau khổ.

Dứt tiếng, nàng lại cất bước sạt sạt trên mặt đá của cụm rừng hoang...

Chẳng qua Lý Băng Ngọc không thể nói câu nào khác hơn trước mắt Tiểu Phong. Bởi vì bổn phận của nàng không cho phép nàng biểu lộ tình yêu đường đột với một thiếu niên. Nó là nhược điểm của hạng thiếu nữ bảo thủ điển hình như nàng: âm thầm yêu để âm thầm chịu đau khổ... Nhược điểm ấy đã khiến cho vô số thiếu nữ bị đánh mất cả hạnh phúc suốt đời!

Tiểu Phong đứng ngẩn ngơ sờ sờ như si như ngây... Chàng không chịu nổi sự thống khổ đang vò xé lòng mình. Chàng như một người có xác mất hồn.

Tiểu Phong làm sao biết được ý Lý Băng Ngọc chan hòa nước mắt ra đi. Trái tim nàng đã rịn máu. Thật thế! Lý Băng Ngọc khóc ngoài mí mắt, khóc tận đáy lòng. Nàng xa rời người nàng thầm yêu mang theo mình một vết thương lòng không đời kiếp nào lành được. Nguyên nhân vì sao, sợ e chính nàng cũng không tìm hiểu nổi. Nàng buông nhẹ những tiếng nói tỉ tê gọi theo cơn gió lạnh:

—Lê tướng công! Em yêu chàng không bút mực nào tả hết, dầu cho biển cạn non mòn, tình chàng mãi mãi vẫn không phai lợt trong tim em... Có điều làm sao em tiếp nhận được tình yêu của chàng?

Với một nhân tố nhỏ ấy cũng đã tạo thành nguyên cớ để cho Lý Băng Ngọc không dám yêu Tiểu Phong. Mà Tiểu Phong thì cho là nàng chẳng yêu mình.

Trong những lá rừng bay rơi lộp độp, bóng hình của nàng mỗi lúc mỗi xa mờ... rồi mất hút...

Nhìn khắp bốn bề cảnh vật lạnh tanh, bất giác chàng sẽ thở ra.

Sơn cốc im lặng! Lẽ rụng bay vèo!

Thêm vào khung cảnh ấy một cụm rừng hoang vắng vẻ, phải chăng đây là một hiện thực tượng trưng cho cuộc đời tẻ ngắt của Tiểu Phong?

Bỗng nhiên chàng nghĩ đến lẽ tình của con người sanh trên trần thế phải gặp lắm nỗi vất vả ê chề, đau thương chán ngán, đến tám chín phần mười là chuyện trái ngang. Đầu óc quay cuồng, lý trí bảo cho chàng biết: “Tiểu Phong ôi! Mi hãy quên việc bất hạnh ấy đi... Những công việc của mi cần phải làm cho xong còn nhiều lắm.”

Nghĩ như vậy xong, chàng nghe cõi lòng có phần cởi mở. Liền đó chàng bắn mình bay vút ra ngoài cụm rừng xanh!

Nhưng đúng lúc thân hình chàng vừa bay thẳng tới, chợt nghe phía sau lưng chàng có tiếng hét vang:

—Tiểu Phong! Đứng lại!

Tâm tình của chàng còn đang trầm trọng dị thường đột nhiên nghe có người quát to chàng không khỏi giật mình thất kinh, vội dừng hẳn lại. Chàng không ngờ trong cụm rừng xanh hoang vắng nầy lại vẫn có người. Chàng liền quay mặt lại nhìn xem. Thoạt thấy xa xa có bóng một người đang mở hết tốc lực khinh công chạy về phía chàng.

Đến gần, chàng nhận ra người ấy chính là chú ruột của chàng là Ngoạn Huyết Nhon Lê Tín. Tiểu Phong sững sờ, buột miệng gọi to:

—Chú!

Ngoạn Huyết Nhon chạy thẳng đến trước mặt Tiểu Phong. Trông vào gương mặt của ông ta, bỗng nhiên chàng sợ hãi rợn hồ. Nhưng Ngoạn Huyết Nhon chẳng biểu lộ một vẻ chi khác lạ cả.

Tiểu Phong thối lui ra sau một bước, Ngoạn Huyết Nhon cất tiếng nói lạnh lùng:

—Ta tìm mi trọn hai ngày trời không ngờ mi ở tại đây!

Trái tim hồi hộp chàng hỏi lại:

—Tìm tôi?

—Đúng vậy!

Ngừng hơi một chút, Ngoạn Huyết Nhon lại nói tiếp:

—Chính mi đã giết Ngũ Hồ Du Khách?

—Thưa chú, không sai!

Biển sắc hoàng kinh Ngoạn Huyết Nhơn nói:

—Ngũ Hồ Du Khách tội chi đáng chết?

Tiểu Phong hồi hả trả lời:

—Thưa chú! Chính Ngũ Hồ Du Khách đã hạ sát một nhà tám mạng của chú Lê Trung mà.

—Thế nào?

Ngoạn Huyết Nhơn nghe Tiểu Phong nói giật mình hoảng sợ. Ông ta bất giác thối lui liền hai bước, run rẩy hỏi:

—Bị Ngũ Hồ Du Khách giết...

—Thật vậy, không sai!

Tiểu Phong giết chết Ngũ Hồ Du Khách, hiện thời làm rung sợ toàn thể nhơn vật trong chốn giang hồ, chẳng một cao thủ nào nghe đến mà không bay hồn, táng đờm... Ai nấy biết Tiểu Phong là ma tinh khát máu chớ chẳng người nào hiểu rõ nguyên nhân về cái chết của Ngũ Hồ Du Khách, giáo chủ của Liên Giáo!

Đến nay chính tai Ngoạn Huyết Nhơn nghe nói đến, ông ta không khỏi hãi kinh. Bởi vì danh vọng của Ngũ Hồ Du Khách không thể nào đóng vai hung thủ tàn sát một nhà tám mạng của Lê Trung. Có điều Ngoạn Huyết Nhơn là một người cực kỳ thông minh. Ông ta nhận ra lời chàng rất có lý. Vốn không oán thù riêng tư chi với Ngũ Hồ Du Khách nếu không vì một lý do chánh đáng, chắc chắn là chàng không giết chết hắn để gây công phần cùng mười sáu môn phái võ lâm hợp thành tổ chức tối cao Liên Giáo làm chi! Ngẫm nghĩ lẽ ấy Ngoạn Huyết Nhơn bèn hỏi:

—Cháu nói thật?

—Thật vậy! Không thì cháu đâu giết hắn?

Hơi gật đầu, Ngoạn Huyết Nhơn hỏi:

—Cháu làm sao khôi phục võ công?

Tiểu Phong bèn đem quá trình khôi phục võ công của mình thuật lại cho Ngoạn Huyết Nhơn nghe.

Ngoạn Huyết Nhơn nghe hết đầu đuôi câu chuyện, lại nói tiếp:

—À! Đó là ý Trời, sức người không cản nổi. Quả như thế mới là ma tinh trong chốn giang hồ.

Tiểu Phong gay gắt hỏi lại:

—Nói như chú thì cháu không được trả thù cho một nhà tám mạng của chú Lê Trung chẳng?

—Thù thì lẽ đương nhiên phải trả...

—Thế thì sao chú không vui mừng lại còn có ý trách cháu?

Thở dài một hơi, Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín nói:

—Cháu không nghĩ đến hậu quả sau cái chết của Ngũ Hồ Du Khách sao?

—Hậu quả ra sao?

Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín nói:

—Việc cháu làm gây rúng động khắp chốn giang hồ hải kinh. Không so sánh Ngũ Hồ Du Khách với kẻ thường đặng. Hắn có mười sáu môn phái làm hậu thuẫn. Hiện tại vì lý do Ngũ Hồ Du Khách bị giết đương khi còn tại nhiệm nên mười sáu Chưởng môn đều giận dữ...

Tiểu Phong cướp lời:

—Tôi phải sợ bọn chúng mới được sao? Đạo lý nào cho phép kẻ có danh vọng thế lực có quyền giết người mà người khác không quyền trả thù?

Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín nói:

—Từ xưa đến nay, kẻ tự kiêu là bại vong, cháu hãy ghi nhớ câu ấy vào lòng. Ngũ Hồ Du Khách giết một nhà tám mạng của Lê Trung thì cháu tìm hắn trả thù, người khác cũng tìm cháu trả thù cho hắn...

—Không thể nói như vậy được.

—Có điều mười sáu Chưởng môn đều làm như vậy đó. Cháu làm cái việc trả thù vội vã ấy thật là bất trí. Chẳng những cháu không khác một thốt cây đứng giữa bao cơn gió dữ mà công việc của cháu dầu có chánh đáng đi nữa cũng chưa một ai hay biết. Người ta cho biết cháu là đồ sát môn hạ của Liên Giáo đến mấy trăm mạng, giết chết Giáo chủ của Liên Giáo chớ nào biết được cháu trả thù một nhà tám mạng Lê Trung?

—— o0o ——

CHƯƠNG 55

Tiểu Phong nghe chú ruột là Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín bày tỏ lợi hại, chàng mới tỉnh ngộ sự thái trầm trọng của vấn đề. Nhìn Ngoạn Huyết Nhơn, chàng lặng thinh không nói tiếng nào!

Ngoạn Huyết Nhơn lại bảo:

—Hiện giờ mười sáu môn phái cao thủ cỡi ngựa đi do thám trước sau bốn lần cùng khắp mọi nơi gần xa để biết rõ hành tung của cháu. Mười sáu môn phái sẵn sàng chuẩn bị đặt hợp sức đối phó cùng cháu!

Tiểu Phong nói:

—Thưa chú, thật tình như vậy sao?

—Chắc chắn là như vậy, chẳng sai tí nào.

—Nhưng thưa chú, họ hành động như vậy là không chánh đáng, bởi vì họ binh vực một kẻ sát nhơn tội ác đầy dẫy.

—Đúng như thế, nhưng người ngoài chẳng một ai thấu hiểu sự thật bên trong, mà cũng không ai tin đó là sự thật. Huống nữa nhiệm kỳ Giáo chủ Liên Giáo của Ngũ Hồ Du Khách đã sắp mãn, tại sao cháu không chờ đến lúc ấy sẽ công bố tội trạng của hãn trước đông đảo mọi nhơn vật võ lâm rồi giết hãn có phải là hợp tình hợp lúc, hợp với công đạo hơn không?

Tiểu Phong trả lời:

—Bây giờ bình tĩnh thì chú nói như vậy chớ giá như lúc ấy mà chú là cháu chắc chắn là chú cũng không thể nào kềm chế nổi lửa giận bốc cháy tận tâm đầu.

—Sự thật hãn là thế đó!

Ngoạn Huyết Nhơn «hứ» một tiếng nói tiếp:

—Việc này hãn các phái giang hồ sẽ không chịu bỏ qua, sờ sờ trước mắt đây cao thủ các môn phái đang đi tìm kiếm hành tung của cháu để bao vây động thủ. Chú cũng chưa biết phải chỉ bảo cho cháu đối phó thế nào đây!

Nói xong, ông ta thở ra một hơi dài! Tiểu Phong nói:

—Việc ấy đến đâu hay đó. Cháu cũng không biết làm sao đây nữa!

Ngừng một chút chàng hỏi tiếp:

—Thưa chú. Bạch Cơ thế nào?

—Mạnh khỏe. Có điều đã ra khỏi Phỉ Thúy Cung rồi.

—Nàng đi đâu?

Ngoạn Huyết Nhơ bảo:

—Việc đó tạm thời cháu chưa cần nghĩ đến, chẳng hỏi làm chi. Có phải cháu bảo là Chủ Nhơ Thần Hồ đã ra chốn giang hồ không?

—Có đúng như thế.

Ngoạn Huyết Nhơ nhăn mày. Ngẫm nghĩ giây lát, lại nói:

—Ông ta giúp cháu đi mời giùm Siêu Phàm đại sư, Độc Mục Thần Ni, Xích Cước Đại Tiên, Thần Tri Tử đến hội hợp tại Hận Thiên Phong phải không?

—Thưa chú phải.

—Thật hiểu không nổi tại sao bậc kỳ tài võ lâm, danh cao vọng trọng ấy lại chịu giúp cháu. Nếu người ấy mà ra mặt thì không chừng mười sáu phái võ lâm không làm khó dễ cháu cũng không biết chừng.

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Tôi không làm phiền ông ta.

Ngoạn Huyết Nhơ nói:

—Việc đó đừng nói tới nữa có phiền ông ta giúp hay không sau này sẽ hay đừng nói trước. Giờ có một việc chú hỏi cháu. Ngũ Hồ Du Khách đã chết, trong khi Liên Giáo không người cầm đầu, hiện thời đang có cuộc chọn lựa chức Giáo chủ trong vòng mười ngày, có ý nghĩ chi không?

Tiểu Phong xúng vửng tâm thần. Chàng vội nói:

—Thưa chú thật thế sao? Hiện giờ còn năm ngày nữa.

—Đúng vậy, chỉ còn năm ngày nữa là mãn kỳ chọn lựa vì sau khi Ngũ Hồ Du Khách chết thì mười sáu môn phái hợp lại bàn việc mở liên cuộc tuyển chọn vị Giáo chủ Liên Giáo để thay thế hấn. Năm ngày qua là thời gian Liên Giáo gửi thông tri cho cao thủ khắp cả thiên hạ hay rõ ràng kéo nhau hợp mặt tại Liên Giáo. Năm ngày kế tiếp đó là bắt đầu tuyển chọn. Nếu cháu có ý định chiếm ngôi vị Giáo chủ Liên Giáo thì cứ thử một phen xem sao?

Tiểu Phong gật đầu, nói:

—Thưa chú việc ấy đã hẩn. Cháu đã từng nhận lời trăng trối của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn là thế nào cũng phải đoạt chức Giáo chủ Liên Giáo.

—Đã đành là vậy rồi thì cháu phải giải quyết cho xong việc của mình trước đã. Nếu chẳng làm như vậy ai thấu rõ chân tình, cháu sẽ không đủ tư cách tham dự cuộc chọn lựa chức Giáo chủ Liên Giáo.

Tiểu Phong nói:

—Cuộc chọn lựa Giáo chủ còn cần phải có người thấu rõ chân tình nữa sao?

—Không sai. Trong cuộc chọn lựa ắt phải được Chưởng môn mười sáu phái thấu rõ chân tình mà đồng ý tín nhiệm. Chẳng khác nào cái chức Giáo chủ Liên Giáo không mong gì chiếm đặng.

Tiểu Phong nhăn mặt tự bảo thầm: “Thật là một vấn đề rất khó khăn cho ta, mười sáu phái giang hồ còn có ai tín nhiệm ta?”

Quả đúng là một vấn đề khó khăn cho Lê Tiểu Phong. Đối với việc chiếm ngôi vị Giáo chủ Liên Giáo, chàng nhất định phải chiếm bằng được địa vị tối cao ấy. Có điều thử hỏi trong số mười sáu Chưởng môn của mười sáu môn phái lớn còn có người nào chịu tín nhiệm chàng đăng đứng lên giới thiệu chàng tham dự cuộc chọn lựa chức Giáo chủ Liên Giáo? Mà không có sự giới thiệu cũng ít lắm là một trong số mười sáu vị Chưởng môn ấy thì không đủ điều kiện tiên quyết phải có qui định của Liên Giáo. Nghĩ đến chỗ ấy, Tiểu Phong lo buồn dầu dầu trong lòng. Chàng không nghĩ được một biện pháp có thể đem đến kết quả mong muốn cho chàng!

Ngoạn Huyết Nhon nở một nụ cười chua chát, bảo:

—Cháu ơi! Hầu hết các nhơn vật giang hồ đều cho cháu là một ma tinh. Chú đặt hết tin tưởng là từ nay về sau cháu đừng giết thêm một người nào nữa để tự phá tan thành kiến ấy trong đầu óc mọi người.

—Vâng. Cháu cố gắng theo lời chú dạy.

Ngoạn Huyết Nhon lại nói:

—Giờ đây chú đích thân đi đến Địa Bảo để dò xét thiệt hư. Công việc của cháu xong xuôi, cháu cứ vào Địa Bảo gặp mặt chú!

Tiểu Phong tính toán một chập lâu, bèn hỏi tiếp:

—Thế càng hay! Cháu đến ngay Chung Nam phái lấy Hắc Kim Tỏa, chú đồng ý cho cháu đi chứ?

—Lấy Hắc Kim Tỏa?

—Đúng vậy. Trần Phụng Linh bảo cháu lấy vật ấy.

—Nó là vật tuyệt hảo của phái Chung Nam lưu truyền làm môn trấn sơn. Xưa nay chưa có vị Chưởng môn nào của phái ấy dám đem xuống núi, đừng nói là giao cho người khác. Cháu mượn vật ấy không dễ dàng đâu!

Tiểu Phong bèn hỏi:

—Hắc Kim Tỏa là vật chi? Nó có công áp mà quý báu đến thế lặn chú?

—Vật ấy hình dáng như cây bút lông. Ở đầu mũi bút ấy có gắn một viên ngọc bích kim cương kêu là «Vạn Niên Tỏa Thạch» rất lớn, màu đen như mực xạ. Theo lời truyền lại thì vật ấy bén sắc tuyệt luân, trong đời có một. Công dụng của nó có thể xô đá phá non, không sức cứng rắn nào mà không xuyên thủng. Phái Chung Nam xem vật ấy như là một vật bảo vô giá!

Tiểu Phong nhăn mặt, nói:

—Lệ còn thêm một việc khó khăn nữa đưa đến cho cháu!

Ngoạn Huyết Nhơn nói:

—Vấn đề khó khăn thì còn nhiều lắm, không biết từ rày về sau cháu phải giải quyết thế nào?

Tiểu Phong khẳng khái đáp:

—Dẫu khó khăn đến đâu. Cháu cũng sẽ giải quyết là được. Cháu không thể nào nhìn người đàn bà đau khổ ấy sống mòn mỏi, cô quạnh trong hang đất dưới Thập Hoa Thạch. Với lại cháu đã hứa là phải thực hiện.

Ngoạn Huyết Nhơn Lê Tín nhìn chàng hồi lâu rồi nói:

—Thôi chú cháu mình chia tay. Người nào lo việc người nấy. Chú khuyên cháu một lần nữa, chúng ta chỉ giết những người vay nợ máu còn những kẻ khác thì không nên đồ sát, sẽ gây hậu quả khôn lường.

Tiểu Phong nghiêm giọng:

—Cháu nghe lời chú.

Ngoạn Huyết Nhơn nhìn chàng lần nữa. Cái nhìn của ông vô cùng trù miến nhưng trong đó có vẻ u buồn ảo não, ông nói:

—Cháu hãy giữ trọng mình. Lúc này cao thủ Liên Giáo đã tập trung đối phó với cháu. Phái Chung Nam cũng có chân trong Liên Giáo.

Nói xong ông ta liền quay lưng lao vút đi. Thoáng chốc bóng hình đã mất hút. Tiểu Phong nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng hình ấy nữa. Chàng khẽ thở dài não nuột.

Tiểu Phong nhắm hướng phái Chung Nam trở thuật khinh công lao đi vun vút.

Ba ngày sau, Tiểu Phong xuất hiện tại một cánh rừng. Trước mắt chàng không xa là một dãy chùa chiền trông nguy nga tráng lệ. Nơi ấy chính là Tổng đàn Chung Nam phái.

Tiểu Phong thần thờ giẫm bước từ từ. Vừa đến men dãy chùa chợt chàng thấy trước mặt, cách đấy mười trượng có một khoảng đất trống. Trên khoảng đất trống có một em bé đang say sưa luyện kiếm. Tiểu Phong bồi hồi trong dạ. Bao nhiêu hình ảnh tuổi thơ hiện về trong suy nghĩ của chàng. Bất giác Tiểu Phong quên tất cả mà say sưa nhìn em bé luyện kiếm.

Lúc ấy em bé trên khoảng đất trống chợt thi triển một chiêu kiếm kỳ lạ. Chàng chợt bật cười tiến lại phía em. Tiểu Phong nói:

—Em bé, thế kiếm ấy không đúng cách!

Tiểu Phong vụt nói to mấy tiếng, em bé ấy cũng vụt thâu thế kiếm lại. Hai con mắt tròn vo của em đóng dính vào Tiểu Phong!

Em bé sợ hãi vô cùng vì em không ngờ đột nhiên có người xuất hiện ở chốn này bắt chợt em đang luyện tập kiếm pháp.

Tiểu Phong cười mấy tiếng vui vẻ tự nhiên, bảo:

—Em bé đừng sợ chi cả.

Hơi ngơ ngác, em bé ấy hỏi:

—Người là ai?

Tiểu Phong cười bảo:

—Chờ lát nữa anh sẽ nói cho bé rõ. Này bé, anh nhắc lại cho em nhớ là thế kiếm vừa rồi không đúng cách, đây nè, anh dượt lại cho bé xem nhé!

Tiểu Phong rút thanh Độc Long Kiếm ra cầm tay.

Em bé ấy hỏi:

—Anh cũng biết múa kiếm sao?

Tiểu Phong gật đầu nhè nhẹ vừa tươi cười, vừa nói nhỏ nhẹ:

—Biết hơn em bé nhiều. Anh dượt thử lại thế kiếm ấy cho em bé nhớ nghe!

Gương mặt em bé ấy lộ sắc vui mừng hớn hở. Nó lẫn hai con người trong sáng như hai ngôi sao tỏ rạng nhìn theo Tiểu Phong không nháy.

Vung thanh Độc Long Kiếm chóa lò không khác một chuỗi ánh sáng đen huyền chớp nhoáng giữa không gian. Tiểu Phong chém một thế trên «Nhơn Chi Lộ» biến ảo thành thế «Lễng quyền trầm sa», «Nộ đào bức ngạn».

Chợt nghe em bé nói:

—Anh dượt lạ quá em không rõ làm sao mà nhớ?

Tiểu Phong rút thanh Độc Long Kiếm trở về rồi chậm chậm múa từ đường kiếm cho em bé ấy xem.

Em bé ấy quả thông minh lanh lợi khác thường nó theo đúng từng đường kiếm của Tiểu Phong chỉ vẽ mà học thuộc lòng. Em ngừng tay không tập dượt nữa cất tiếng nồn nà trong trẻo hỏi:

—Anh à, tên họ anh là gì hãy nói cho em nghe đi?

—Anh họ Lê.

—À mà nầy anh Lê, anh có biết võ công đấy chớ?

Hai tiếng «anh Lê» được em bé ấy gọi làm cho Tiểu Phong cảm nghe vui sướng trong lòng vô cùng. Chàng liền cười hớn hử bảo:

—Biết chớ sao lại không.

—Võ công của anh Lê có cao cường lắm chẳng?

Tiểu Phong cười ha hả, đáp:

—Khá khá vậy thôi!

Em bé ấy chép miệng nói:

—Em là Tiểu Thanh, không tin anh Lê chỉ biết khá khá thôi đâu, em muốn xem cho thấy tận mắt võ công của anh Lê à!

—Em bé tên Tiểu Thanh mà họ chi?

—Họ Đỗ, em gọi là Đỗ Tiểu Thanh đấy mà.

Tiểu Phong nói:

—Được rồi em Đỗ Tiểu Thanh hãy xem anh biểu diễn võ công khá khá của anh đây nè.

Tiểu Phong nói dứt tiếng, thân hình của chàng đột nhiên bay bổng lên cao bắn tới một cái, lượn quay một vòng.

Bỗng dưng Đỗ Tiểu Thanh thấy mắt Tiểu Phong bèn giựt mình thất kinh kêu ầm lên một tiếng «á», từ khi ra đời đến nay nó từng thấy nhiều người biểu diễn võ

công mà chưa hề nghe thấy ai có tài bay biến tài tình quá đổi như vậy. Tiểu Thanh nháy ngược lên bụng nghĩ: “Không chừng là quỷ hiện hình.”

Trợn dọc hai con mắt kinh hãi nó kêu to lên:

—Anh Lê ơi anh ở đâu vậy?

—Ở sau em bé đây mà!

Tiểu Thanh thất kinh hồn vía quay đầu ngó lại nó thấy rõ ràng Tiểu Phong đang đứng tự nhiên, miệng tươi cười nhìn nó. Tuy sợ hãi mà lòng lại rất khâm phục nó hỏi:

—Anh Lê à, làm sao mà anh biết bay thế?

Tiểu Phong cười bảo:

—Đó là thuật pháp khinh công. Như Tiểu Thanh cố công tập luyện thì cũng làm được như vậy chớ khó khăn gì đâu.

Đỗ Tiểu Thanh nói:

—Anh Lê à! Anh chịu dạy cho em không?

Trên gương mặt nhỏ nhắn của em bé lộ vẻ năn nỉ khẩn cầu. Em ngó Tiểu Phong với đôi mắt van lơn.

Tiểu Phong hết sức cảm động trong lòng. Chàng nảy sanh một ý nghĩ nên hỏi:

—Em ở đâu?

Đưa tay chỉ thẳng vào ngôi chùa phía trước nó nói:

—Em ở chỗ đó.

—Em là môn đồ của phái Chung Nam?

Đỗ Tiểu Thanh gục gặc đầu!

Tiểu Phong nhăn mày tỏ vẻ đắn đo khó chịu. Giây lát chàng nói:

—Tiếc một điều là anh Lê của em có việc phải đi ngay vì vậy không dạy được võ công cho Tiểu Thanh.

—Ủa mà anh Lê đi đâu?

—Đi đến một nơi rất xa, xa lắm.

—Tại sao anh không ở lại đây với chúng tôi dạy võ công cho em?

Tiểu Phong hỏi nó:

—Em học võ công để làm chi mà ham thích quá vậy?

Lỗ cặp mắt xinh xắn tròn vo, nó đáp:

—Học để mà đánh kẻ nào hư hèn hung ác.

Đầu óc Tiểu Phong quay cuồng bỗng nhiên nó hỏi:

—Anh Lê ạ. Anh họ Lê đó à?

Tiểu Phong ngăn người đáp:

—Đúng vậy, anh họ Lê?

—Anh là người tử tế hay kẻ hèn hạ.

Câu hỏi của Đỗ Tiểu Thanh làm cho Tiểu Phong choáng váng mặt mày một chập lâu chàng mới đáp:

—Tử tế, hèn hạ đều có!

—À mà vậy anh Lê, anh có biết một kẻ hết sức hèn hạ hung ác cũng họ Lê như anh vậy không?

Câu hỏi này lại càng làm cho Tiểu Phong ớn lạnh cả người, chàng gật đầu đáp:

—Có! Em bé định nói Lê Tiểu Phong phải không?

Đỗ Tiểu Thanh nghiêng đầu ngó qua nhìn Tiểu Phong hỏi:

—Ủa sao anh biết Tiểu Phong?

Tiểu Phong cười chua chát hỏi lại:

—Vì cơ nào em Tiểu Thanh lại biết Tiểu Phong là một kẻ hèn hạ hung ác?

—Bởi vì ai ai cũng nói như thế nên em nghe.

—Mà ai nói cho em nghe để em có đủ sức tin lời người ta là thật?

—Chính chị của em bảo cho em biết hẳn là kẻ hung ác đó!

—Chị gái của em à?

Đỗ Tiểu Thanh gật đầu lia lịa nói:

—Đúng vậy chị ruột của em bảo cho em biết, à mà này anh Lê anh có biết chị của em không?

Tiểu Phong nín không được bật cười lên nói:

—Nào anh có biết chị em bao giờ.

—Này anh Lê, anh không biết đó chớ chị em mới nói rằng Tiểu Phong đánh chị của em trọng thương vì vậy em mới quyết tâm học võ công của anh đặt báo thù cho chị em đó.

Tiểu Phong nghe nói rồi ren tâm trí, chàng ngẫm nghĩ mãi mà chẳng làm sao nhớ ra mà mình đã đánh một thiếu nữ.

----- oOo -----

CHƯƠNG 56

Tiểu Phong nghĩ nát óc vẫn không nhớ ra mình đã có đánh một thiếu nữ nào! Mà thiếu nữ đó lại là môn đồ của Phái Chung Nam.

Đỗ Tiểu Thanh ngừng đầu đứng ngó không hiểu nổi vẻ mặt băn khoăn của Tiểu Phong nên hỏi tíu tít:

—Lê huynh, anh nghĩ ngợi giống gì thế? Sao trông anh bơ phờ vậy?

—À! Không có nghĩ ngợi chi đâu! Rồi liếc mắt ngắm nhía cô bé một hồi, chàng bèn hỏi:

—Tiểu Thanh, em có mến anh Lê không?

—Rất mến!

—Giá như anh Lê là người xấu xa hung ác?

Ngơ ngẩn chút xíu, Tiểu Thanh nói giọng hồn nhiên nhõng nhẽo:

—Cũng vẫn mến thích như thường!

Đối với những lời nói chân thật bộc lộ tình cảm trong Tiểu Thanh, Tiểu Phong vô cùng cảm động.

Mạng sống của chàng trôi qua giờ khắc quý hóa này ý nghĩ ấy của chàng bỗng nảy sinh, không muốn cô bé Tiểu Thanh lại bị ba tiếng «Lê Tiểu Phong» ám ảnh trong đầu óc trong sạch hiền lành. Ngó vào mặt cô bé, chàng nói bằng một giọng êm ái và nhỏ nhẹ:

—Tiểu Thanh, em luyện kiếm pháp rành lắm đó. Thôi anh Lê đi nhé.

Đỗ Tiểu Thanh giật mình mặt lộ vẻ thất vọng:

—Anh Lê, anh đi ngay bây giờ à?

Nhớ đến mục đích của mình đi đến đây chàng ngơ ngác không trả lời đành phải cất tiếng cười buồn bã, nói:

—Anh đi ngay về nhà liền bây giờ đây!

—Anh Lê, anh đi đến đây mà rồi lại quày quả trở về nhà ngay vậy?

Tiểu Phong ngượng nghịu trả lời lính quỳnh ngập ngừng:

—Để tìm một người.

—Ai?

—Người ấy em không cần biết, sau này có dịp rảnh rang anh Lê sẽ trở lại tìm em. Thôi em vào chùa đi.

Đôi tròng con mắt dịu hiền của Tiểu Thanh hơi rướm ướt đường thể xa rời Tiểu Phong cô bé hết sức đau lòng.

Tiểu Phong cũng ngùi ngùi xúc động. Chàng quay mình nhắm mé rừng xanh chạy thẳng. Chàng vào tới bìa rừng bèn dừng gót đứng lại một hồi lâu phóng mắt đăm đăm nhìn vào những chùa chiền nguy nga đồ sộ của phái Chung Nam, chàng thấy đèn lửa đều tắt hết. Trước tình hình này, chàng tự nghĩ thầm trong trí không dễ chi lấyặng «Hắc Kim Tỏa» theo ý định của chàng!

Không phải chàng sợ kết thù gieo oán với Chung Nam, cái làm cho chàng sợ hơn hết là sút mẻ một phần cảm tình bè bạn xưa nay cùng phái đó. Trên đời, chàng yêu quý mối tình bè bạn hơn tất cả mọi sự việc khác, mọi tình cảm thiêng liêng khác. Chàng không muốn phá hoại một phần tình cảm bạn bè ấy dầu chàng có mất mạng đi nữa cũng cố giữ cho tròn thủy chung.

Nghĩ đến sự thế khó khăn ấy, Tiểu Phong thở dài một hơi bắn vút thân hình vào trong ngôi chùa chánh điện không khác một con chim én lượn cánh ven mây.

Bay xót thẳng đến ngôi chùa chánh điện chàng thấy không phải chỉ một ngôi mà cả thấy ba ngôi liền mặt với nhau. Một ngôi ở chính giữa còn hai ngôi ở hai bên, cả ba ngôi chùa đều kiến trúc như nhau.

Mới nhìn vào bên ngoài kẻ xa lạ mới vào đây lần thứ nhất khó nổi phân biệt. Tiểu Phong thầm nghĩ bắn khoăn rối rắm trong tâm trí chạy càn thấy thế này thì làm sao lấyặng «Hắc Kim Tỏa»? Càng suy nghĩ chàng càng nóng nảy vô cùng.

Bất ngờ...

Chàng dừng bước đứng yên, trước mặt chàng chợt hiện ra trong bóng tối vắng vẻ âm u một ngôi chùa, đèn đuốc vẫn còn cháy sáng. Tiểu Phong nảy sanh một tia hy vọng mỏng manh, biết chẳng trong phái Chung Nam lại chẳng có người biết rõ chỗ cất giấu «Hắc Kim Tỏa»?

Vọt lên hạ xuống nhanh nhẹn mấy lần chàng đã bay ra tới phía sau ngôi chùa ấy. Nhón gót phất nhẹ thân hình đến ngay phía ngoài cánh cửa sổ còn ánh đèn le lói tỏa ra! Chàng dán kín vành tai bên mặt vào thanh cửa sổ lắng nghe. Bên trong im lặng không một tiếng nhỏ nhẹ! Tung chân vọt lên nóc ngôi chùa ấy, Tiểu Phong dỡ một miếng ngói ló mặt nhìn xuống. Trái tim đập mạnh chàng giựt mình. Trước mắt Tiểu Phong là một thân hình giai nhân tuyệt sắc. Có lẽ hóa công gởi vào người thiếu nữ ấy sự sâu lắng của cái đẹp.

Giai nhân lúc ấy như vừa tắm xong và đang thay xiêm y. Tiểu Phong trong một sự bất ngờ, ngẫu nhiên chàng trở thành kẻ nhìn trộm thiếu nữ đang tắm. ý nghĩ ấy khiến chàng ngượng ngịu, lính quỳnh tay chân. Tiểu Phong vội đưa mắt nhìn chỗ khác, rồi thoáng cái chàng phóng người xuống sân tòa đại điện.

Như nghe được tiếng động khả nghi, thiếu nữ liền lao người ra ngoài. Nàng chặn ngay đường đi của Tiểu Phong.

Bốn mắt nhìn nhau trong bóng tối mờ mịt.

—Người là ai?

Thiếu nữ nạt lớn.

Tiểu Phong ấp úng:

—Tại hạ vô tình...

Thiếu nữ liếc nhanh cặp mắt huyền về mái ngói. Nàng chợt hiểu ra tất cả. Máu nóng dồn lên nàng sấn bước tới gần chàng. Hai má nàng mấp cở đỏ au!

Đôi tròng mắt xanh biếc của nàng ngó ngay mặt Tiểu Phong bỗng nhiên buộc miệng kêu lên một tiếng «á» hãi hùng. Nàng xúng vứng thối lui liền ba bước!

Cử chỉ đột nhiên ấy khiến Tiểu Phong thất kinh hồn vía. Chàng biết chắc điều mình nghĩ ngợi quả đúng không sai. Chẳng qua chàng không nhớ ra là mình đã gặp qua thiếu nữ này tại đâu.

Định tỉnh tinh thần hốt hoảng thiếu nữ ấy cười nhạt:

—Té ra là người!

Ngơ ngác Tiểu Phong hỏi lại:

—Thì ra cô nương nhận biết tại hạ?

Thiếu nữ ấy bỗng cười gay gắt:

—Tên họ Lê Tiểu Phong vang dậy khắp cùng trong thiên hạ tại sao ta không nhận biết ra người?

Tiểu Phong lại cảm thấy mình vẫn còn chưa nghĩ ra thiếu nữ ấy. Chàng vội vã nói:

—Tại hạ cũng có nhớ mải mại cô nương. Chỉ vì trong lúc đột ngột nên chưa kịp nhận ra là đã từng gặp cô nương tại đâu đó thôi!

—Người thật chưa nhớ ra à?

—Thật đấy. Mong cô nương nhắc lại cho nghe!

Thiếu nữ ấy cười gần luôn mấy tiếng giọng nói của nàng oán hận ngập tràn.

—Tiểu Phong! Người còn chưa nhớ là người có lần vô cớ nặng tay đánh ta bò cànng bò lết thật sao?

Nghe nói Tiểu Phong giật mình thất kinh. Chàng vụt nhớ đến thiếu nữ ấy liền. Lần nọ lúc ở phủ Thúy Cung chạy ra ngoài, chàng có đánh một thiếu nữ mặc áo đen hai bạt tai choáng váng mày mặt, mười dấu tay chàng in vào hai gò má đối phương đỏ tía choáng váng suýt té bò lăn. Thiếu nữ áo đen ấy chính là nàng này chăng? Tiểu Phong ngờ đâu thiếu nữ áo đen hôm nọ mà cũng là thiếu nữ đang đứng sờ sờ trước mặt chàng hôm nay chỉ là một, bây giờ chàng mới nhận rõ ra. Hơn nữa nàng lại là môn đồ của phái Chung Nam! Oan gia gặp gỡ thật khó giải quyết mối hận ngày trước cộng thêm với cái nhục mới đây càng tạo thêm nhiều rắc rối ưu phiền cho chàng.

Tiểu Phong nghĩ rằng việc đi lấy «Hắc Kim Tỏa» của mình quả đúng như lời chú mình Ngoại Huyết Nhơn Lê Tín bảo trước cho biết là không dễ. Nghĩ ngợi xong chàng nói câu bơ phờ nhạt nhẽo:

—Ồ ra là nàng.

—Người nhớ kỹ ra rồi?

—Đúng thế. Tôi nhớ rõ.

Thiếu nữ ấy cười dài một tiếng, bỗng nhiên bật tới trước. Lẹ như điện xẹt nàng chụp bổ vào mặt Tiểu Phong đánh hai chưởng rào rào.

Chàng quát to tiếng nạt vang lạnh lạnh:

—Cô nương quyết tình bắt buộc Tiểu Phong này phải giao thủ đó chi?

—Không sai!

Tiếng vừa dứt lại tiến liền ba chưởng nữa cũng vừa đánh thẳng vào mặt chàng.

Cũng ngay lúc ấy...

Những tiếng quát xé nát bầu không khí yên tĩnh của đêm khuya dậy lên. Từ bên trong các ngôi chùa chiền của phái Chung Nam có mấy bóng người bay bắn đến liền. Một người trong số ấy cất giọng lạnh lùng nạt bảo:

—Ngừng tay.

Tiếng quát rền ngân không khác tiếng sấm nổ trời đông. Oai mãnh cực kỳ. Tiểu Phong cùng thiếu nữ ấy liền ngưng tay nhảy lùi về chỗ cũ.

Mắt nhìn vào mặt người ấy bất giác Tiểu Phong rung động cả tâm đầu.

Đó là một bà cụ già thân thể oai nghi hùng vĩ, mình gấu mặt rỗng, tay cầm cây quả trượng, cùng với Đỗ Tiểu Thanh đang đứng ngay trước mặt.

Ngó thoáng qua vào mặt Tiểu Phong, bà cụ ấy dường như ngơ ngẩn ngẩn ngơ, liền đó bà ta bay sang phía Đỗ Tiểu Liên nhìn chăm bắm vào gương mặt xinh đẹp yêu kiều của nàng thông thả hỏi:

—Tiểu Liên người này phải không?

Đỗ Tiểu Liên lễ phép nói:

—Thưa mẹ chính hấn đấy!

Tinh quang trong cặp mắt ngời ngời ánh sáng của bà cụ già ấy bắn ra rực rực bốn phía. Trong ấy chứa đựng sát cơ hăm hăm, không nói, không rằng bà ta hươu ngọn quả trượng đập sả vào đầu Tiểu Phong.

Đỗ Tiểu Liên trừng to đôi mắt hận thù đóng dính vào mặt Tiểu Phong.

Bầu không khí cực kỳ căng thẳng, Tiểu Phong rảo mắt nhìn qua bất giác kinh tâm táng đờm. Lập tức chàng vận dụng công vào song chưởng đón chờ, chân nhảy tạt ra sau né tránh.

Chợt nghe tiếng bà ấy nạt to lạnh lạnh:

—Lén dòm con gái tằm, đáng trị tội nào?

Tiểu Phong vội vàng nói:

—Chẳng qua vô ý.

—Vô ý cái gì?

Tròng trắng ở hai con mắt ngời ngời ánh sáng của bà ta trợn ngược trao tráo, nạt hỏi tiếp theo:

—Chẳng lẽ người không biết con gái của ta đang tằm hay sao?

—Thật tình tại hạ không biết!

Bà cụ già ấy rút cây quả trượng trở về, chân đứng yên miệng hỏi dồn tới:

—Các hạ đến phái Chung Nam với ý định làm gì?

Tiểu Phong trả lời thành thật:

—Chẳng có ý định chi hơn là mượn của phái Chung Nam một vật!

—Một vật chi?

—«Hắc Kim Tỏa».

Bà cụ già ấy nghe đến ba tiếng «Hắc Kim Tỏa» bỗng thất kinh đến giựt nẩy mình, mắt ngời ngời những màu ánh sáng hải hùng, bà ta bảo:

—Mượn «Hắc Kim Tỏa»?

—Vâng!

Cười hắc hắc mấy tiếng giá lạnh như đồng, bà cụ già ấy bảo:

—Các hạ là bậc cao hơn ở phương nào? Dám mong cho biết danh hiệu?

Tiểu Phong có cảm giác việc mượn «Hắc Kim Tỏa» hết sức khó khăn nên mặt chàng ngó Đỗ Tiểu Thanh mà bụng thầm nghĩ: “Ta biết làm cách nào hơn dấu ám ảnh không tốt tận sâu dưới lòng cô bé này.”

Thấy rõ điều đó chàng cười gượng đáp:

—Cho phép tại hạ không thể nói ra.

Đỗ Tiểu Liên vừa nói tiếp liền:

—Mẹ ạ! Mẹ có biết hắn là ai không?

Bà cụ già ấy lạnh lùng hỏi lại con gái:

—Là ai vậy?

Đỗ Tiểu Liên lẹ miệng trả lời:

—Tiểu Phong đấy mẹ à!

—Thế à?

Bà cụ già ấy biến sắc. Lòng kinh hoảng đẩy bà ta tự thụt ra sau vài bước.

Liền ngay khi ấy...

Bất ngờ Đỗ Tiểu Thanh vụt gọi lên:

—Lê huynh!

Những người đang có mặt tại chỗ nghe Đỗ Tiểu Thanh buột miệng kêu hai tiếng «Lê huynh» ai nấy đều kinh hải mất cả tự chủ, run rẩy cả người. Đỗ Tiểu Liên cũng như mẹ nàng lại càng ngơ ngác không hiểu gì là gì cả.

Tiểu Phong đầu óc rối ren không biết phải đáp bằng lời gì.

—Ủa kìa, Lê huynh! Anh chưa nhìn được ra em bé Tiểu Thanh của anh đây sao?

Kinh hải Tiểu Phong hốt hoảng đáp:

—À, à phải rồi anh đã nhìn được em bé Đỗ Tiểu Thanh của anh đây mà!

—Anh Lê! Anh là Lê Tiểu Phong đó sao?

—Đúng vậy!

Tiểu Phong trả lời bằng một giọng buồn rầu.

—Anh chính là Lê Tiểu Phong!

Thình lình...

Hai hàng nước mắt từ trong cặp mắt xanh biếc hồn nhiên vô tội của Tiểu Thanh tuông xuống rờn rờn dường như mấy tiếng trả lời của Tiểu Phong không khác những mũi dao nhọn đâm lủng tâm linh của em bé. Không sao chịu nổi vết thương rạn nứt tình cảm rạt rào đối với người anh mà mình hết sức mến thương, Đỗ Tiểu Thanh cầm lòng không đậu. Tiểu Thanh lại hỏi nữa:

—Anh Lê à! Anh là một kẻ xấu xa hung ác?

—Không sai.

Đỗ Tiểu Thanh khóc òa lên nức nở. Em bé đau khổ vô cùng.

Đỗ Tiểu Liên ngơ ngẩn cất tiếng ngân nga trong trẻo hỏi:

—Tiểu Thanh em thế nào đó, tại sao vậy?

Em bé ngó chi giọng nói ghen ngào:

—Chị à, anh Lê là một kẻ xấu xa hung ác thật sao chị? Em không tin thế đâu. Anh tử tế tốt bụng với em lắm cơ mà!

Đỗ Tiểu Liên không đáp ngay câu hỏi của em, nàng nghi ngờ hỏi lại Đỗ Tiểu Thanh:

—Sao em gọi người ấy bằng Lê huynh?

—Anh ấy ồ ồ...

Đỗ Tiểu Thanh không biết làm sao trả lời với chị mình nên ầm ứ ngoài môi ầm ứ trong bụng.

Bà cụ già trấn định tâm thần rối loạn đối với sự có mặt của Tiểu Phong và sự chàng mượn bảo vật trấn sơn «Hắc Kim Tỏa» nhưng bà ta lại bùng đầu bùng óc trước cử động đột ngột của cô con gái út của mình là Đỗ Tiểu Thanh, bà ta không khác chi một người lạc bước vào giữa bãi sa mù dày năm dặm mờ mịt bao Lê chẳng biết ngả nào mà ra. Nhìn Tiểu Phong với cặp mắt lạnh buốt như đồng, bà cụ già ấy nói:

—Các hạ chính là một nhơn vật lừng danh khắp cả giang hồ dưới ngoại hiệu Đệ Tam Ma đây mà, bản ni không biết vì lẽ ấy cho nên bản ni cam chịu thất lễ không ra tận ngoài xa đón tiếp đại giá các hạ đi đến nơi núi rừng hoang vắng này.

Câu nói của bà ta nghe như tôn kính mà sự thật là chế giễu rất có ý vị.

Tiểu Phong cười lạt:

—Tại hạ là kẻ tội nhơn của người thế bị thiên hạ gán cho hai tiếng hung thủ. Lão tiền bối là bậc cao nhơn đời nay đâu thềm đếm xỉa chi đến một ma tinh trong chốn giang hồ vào đâu mà phải nói những tiếng hạ mình quá đáng?

Lúc ấy...

Đỗ Tiểu Thanh càng lúc càng khóc rống lên ồ ồ...

Đỗ Tiểu Liên gay gắt nói:

—Người là một tên hung đồ đại sát. Lúc nào chỉ muốn đánh người ta.

Nàng quay lại Tiểu Thanh:

—Bộ em biết người này sao? Hắn là một ma tinh của võ lâm đấy. Hắn đã từng đánh chị gãy xương và tính giết chị.

Tiểu Thanh không nói cứ khóc rống lên. Trong trí óc tuổi thơ của em không ngờ Tiểu Phong lại là một người như vậy.

Tiểu Phong nhìn Đỗ Tiểu Thanh mà lòng dạ ủ dột. Chàng xuống giọng nói:

—Tại hạ quả thật có sự hồ đồ với cô nương. Chuyện ấy đúng thật ra tại hạ chỉ hiểu lầm chứ hoàn toàn không có ác ý gì. Giờ tại hạ mong niệm tình tha thứ.

Vì nhìn Đỗ Tiểu Thanh thút thít khóc, Tiểu Phong dần không nổi. Mặc dù chàng có tánh kiêu ngạo trời sinh nhưng vì tình bạn chàng không muốn gây thêm sự hiềm khích vừa rồi. Tiểu Phong không chịu để mối tình bạn thiết tha ấy sút mẻ.

Đỗ Tiểu Liên vẫn gay gắt hỏi:

—Nói mấy lời xin lỗi là đủ rồi à?

Tiểu Phong biến sắc. Chàng không nhin nổi nên hỏi vặn trả lại:

—Chưa đủ thì phải thế nào nữa mới đủ?

—Trả lại cho ta bốn cái tát tai nấy lửa!

—Cái đó thì Tiểu Phong tôi xin chịu, không thể làm vừa lòng cô nương.

Cười lãnh lút mấy tiếng dường như oán hận vẫn chưa nguôi, nàng bảo:

—Đã đành làm vậy thì hôm nay thử xem Tiểu Phong người có ra khỏi núi Chung Nam này hay không?

—Trước khi chưa lấy «Hắc Kim Tỏa» lẽ tất nhiên là Tiểu Phong tôi chưa chịu ra khỏi núi Chung Nam đó vậy...

Lòng tự ái bị chạm, Tiểu Phong định hòa, bị Đỗ Tiểu Liên khiêu khích quyết chiến chàng sẵn sàng đáp ứng.

Giữa lúc tình hình căng thẳng trở lại sát khí bao trùm thì ngoài xa có vài mươi bóng người bay tới lệ làng. Đến cách năm trượng tất cả những người ấy đều dừng chân đứng lại, chợt nghe tiếng nói sang sảng:

—Đệ tử cúi đầu kính chào Chuởng môn nhân.

Mấy chục người nầy không hỏi cũng biết là môn đồ của phái Chung Nam. Đỗ Tiểu Liên nghe bọn người ấy có mặt nàng hơi biến sắc.

Tiểu Phong cũng có ý sợ hãi tự nghĩ thầm trong bụng: “Chừng như Đỗ Tiểu Liên là chuởng môn của phái Chung Nam sao mà?”

Chàng còn đang nghĩ ngợi phân vân, chợt nghe giọng nói lạnh lạnh của bà lão ấy thốt ra:

—Các vị có điều chi đến đây?

Một người trong đám lễ phép trình bày:

—Đệ tử bất thành lịnh nghe có tiếng quát nạt vang lên không hiểu có chuyện chi xảy ra nên kéo đến đợi lịnh.

Sững người bà lão ấy nói:

—Chẳng có việc chi xảy ra cả. Bọn các người hãy lui về chỗ cũ.

Câu trả lời của bà ta chẳng những khiến cho một mình Tiểu Phong thất kinh mà chính cả Đỗ Tiểu Liên cũng sờ sững ngẩn người. Nàng nhìn vào mặt mẹ mình mà không biết phải nói thế nào.

Mấy chục người của phái Chung Nam cung kính vâng lời kéo nhau ra hết ngoài chùa, bà lão ấy chờ bọn họ rút lui xong bèn day lại bảo Tiểu Phong:

—Nầy Tiểu Phong, người chớ nghĩ chuyện nằm mơ. «Hắc Kim Tỏa» của bốn phái chỉ có hai người được biết chỗ cất giấu. Ngoài ra chẳng còn có đến người thứ ba hiểu thấu nó ra làm sao!

—Ai là người được biết chỗ cất giấu «Hắc Kim Tỏa»?

—Ta và con gái ta!

Tiểu Phong cười lạt bảo:

—Tiểu Phong tôi có biện pháp làm cho bà đưa vật ấy tận tay.

—Bằng cách nào? Bằng võ công đấy à?

—Không sai! Bằng võ công của tôi.

Vẻ mặt bà lão hơi tái nhợt:

—Người nói thật chứ?

—Nói thật đấy!

—Ta rất cần muốn biết thử võ công của người cao diệu đến mức nào, đâu người cứ làm xem?

Miệng nói mà chân thì chàng chậm chậm tiến thẳng về phía bà lão ấy. Tiểu Phong vẫn biết rõ «Hắc Kim Tỏa» là vật trấn sơn chi bảo của phái Chung Nam nên không ai dám đem ra cho kẻ khác mượn, huống chi chàng là người đã vô cớ đánh Đỗ Tiểu Liên có thương tích trước kia?

Tình thế trước mặt cho Tiểu Phong thấy chỉ còn có một cách là liều mạng dùng võ công bắt buộc mẹ con bà lão phải dư ra quên cả mối tình bè bạn thiêng liêng của Đỗ Tiểu Thanh, lửa giận bốc cháy trong đầu, đôi mắt chói ngời những tia tinh quang mặt chàng hầm hầm những vẻ sát khí.

Nở một nụ cười lạnh nhạt trên vành môi bà lão ấy vung quải trượng trên tay bảo:

—Tiểu Phong mi quyết định đấu chiến thật sao?

—Đúng thế, chỉ trừ khi nào bà trao «Hắc Kim Tỏa» cho tôi thì mới không dùng đến võ công mà thôi!

Bà lão ấy nói bằng một giọng nhạt nhẽo:

—Ta cần thấy võ công của các hạ đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập quỷ ra sao mà quá đổi tự phụ dưới mắt không người?

Theo liền với câu nói bà ta múa ngọn quải trượng vù vù quét thẳng vào mình Tiểu Phong.

—— o0o ——

CHƯƠNG 57

Lối xuất thủ của bà lão ấy kỳ dị và mau lẹ cực kỳ. Một luồng kinh lực mang theo oai thế dữ dội như sấm sét nổ rền trời chia thành nhiều mặt tấn công vào ba bộ phận trên đầu, giữa bụng, dưới chân của Tiểu Phong. Trượng pháp của bà ta tinh vi ảo diệu tuyệt luân.

Tiểu Phong vẩy cánh tay trái đánh liên một chuồng. Thân hình chàng nhẩy lui ra sau lẹ làng!

Lối xuất thủ của chàng cũng chớp nhoáng không còn có tốc độ nào sánh bằng. Ngọn trượng của bà lão ấy vừa đánh ra thì chuồng lực của Tiểu Phong cũng đã công tới oai thế cường liệt dường thể lấp bể dời non.

Bị chuồng lực của chàng công dữ dội quá bà ta không kềm vững thân hình phải thối lui liên ba bốn bước dài.

Tiểu Phong nói:

—Võ công của lão tiền bối còn kém xa tôi nhiều. Hay hơn hết là bà nên giao «Hắc Kim Tỏa» cho tôi!

Bà lão ấy bảo:

—Thần công của các hạ thật đã mở rộng tầm mắt của già nầy. Quả đáng bội phục lắm!

Câu nói của bà lão ấy làm cho Tiểu Phong chẳng biết phải trả lời thế nào. Chàng ngơ ngác hồi lâu mới nói:

—Rất đổi cảm ơn lão tiền bối!

—Nếu các hạ không hiềm nghi, lão thành thật mời người vào trong nói chuyện chẳng hay người nghĩ sao?

Lời ấy thật ngoài ý liệu của Tiểu Phong mà Đỗ Tiểu Liên đứng gần bên cũng không khỏi ngơ ngẩn sững sờ.

Thật tình chàng không sao tin được là bà ta có thể mời mình vào nhà trong nói chuyện nên cứ lặng lẽ trân trân. Đỗ Tiểu Liên buộc miệng hỏi liền:

—Sao... Ủa, kìa mẹ! Thế nào?

Bà mỉm cười tươi tỉnh hỏi:

—Chẳng lẽ các hạ không nề mặt già nầy sao?

Tiểu Phong không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ lời nói nhẹ mềm mại. Từ lúc đặt chân ra giang hồ đến nay chàng chưa hề gặp một người nào có cử chỉ êm ái như vậy đối với mình, ai ai cũng xem mình là ma tinh lườm lườm định sanh sự gấu ó cộc cằn cùng mình mà thôi. Do đó chàng cảm thấy vui vẻ khoan khoái trong lòng vô cùng nên chỉ thông thả nhận chịu:

—Chỉ sợ làm phiền lão tiên bối chăng?

—Không sao! Không sao cả! Việc này chính già đã có ý kiến phải nói chuyện với các hạ kia mà. Xin mời các hạ vào nhà trong!

Tiểu Phong không biết bà lão này sẽ dùng thủ đoạn chi nên trong lòng dăm ra nghi ngờ lưỡng lự. Chàng liếc mắt vào Đổ Tiểu Liên thấy chàng dợm đứng một bên, mặt ngẩn ngơ lơ láo!

Bà già lão mỉm cười chân bước trái sang vài bước có ý nhường lối cho chàng.

Nhú mảy ngấm nghĩ sơ qua một chút, cuối cùng Tiểu Phong ngang nhiên cất bước đi vào.

Lấy mắt ngó Đổ Tiểu Liên ra dấu bà ta bảo:

—Tiểu Liên, con vào trong nhà đi!

Dường thể kẻ đang nằm mộng giật mình thức tỉnh, Đổ Tiểu Liên nói ngập ngừng không nên câu:

—Mẹ! Mẹ định...

—Mẹ đã có chủ trương, con cứ nghe lời mẹ bảo!

Liền đó bà lão đưa đường cho Tiểu Phong đi theo ngã sau ngôi chùa vào trong nhà khách.

Sau khi chia ngôi chủ khách ngồi xong, bà ta mới chậm rãi hỏi:

—Lê thiếu hiệp à! Già có mấy câu chuyện muốn hỏi người.

Tiểu Phong dường như không nghe lọt vào tai và đang bị kỹ thuật trang hoàng tuyền mỹ tuyệt lệ ở hai bên trong căn nhà này hấp dẫn đến mê hồn sửng mất. Cặp mắt sáng ngời đầy tinh quang của chàng lướt qua tất cả mọi vật kiến thiết của căn phòng khách!

Ngẩn người, bà lão lại lên tiếng ôn tồn hỏi nữa:

—Kìa Lê thiếu hiệp! Người có nghe già hỏi không?

—À... à... lão tiên bối nói gì?

—Già có mấy việc định hỏi Lê thiếu hiệp...

—Lão tiên bối cứ bày tỏ!

Bà lão ấy dợm miệng nói thì tấm sáo mỏng che ngoài phòng khách vụt bị cuốn lên, Đỗ Tiểu Liên lê gót chạy vào sạt sạt...

Tiểu Phong liếc mắt nhìn ra bất giác sững sờ bụng bảo dạ rằng té ra Đỗ Tiểu Liên là một thiếu nữ mỹ lệ tuyệt trần đang tuổi dậy thì.

Đỗ Tiểu Liên đặt bình trà rồi nhẹ gót đi ra. Nàng chẳng khác một nàng tiên thoáng hiện rồi thoáng mất khiến Tiểu Phong ngẩn ngơ.

Bà lão chỉ hơi mỉm cười rồi nói:

—Lê thiếu hiệp thấy con gái của lão như thế nào?

Tiểu Phong đỏ ửng mặt. Chàng có cảm giác bà lão này đọc được ý nghĩ trong đầu chàng. Tiểu Phong nói:

—Tiểu thư có cốt cách của bậc trâm anh thế phiệt. Trong thiên hạ thật khó ai bì.

Bà lão gật gù:

—Già cảm kích vô cùng.

Bà lão đột nhiên trầm giọng:

—Lão tên là Chung Nam Nhút Tiểu Phụng Tồn Tiểu Lệ. Chắc thiếu hiệp có mối nghi vấn sao già lại đối xử với thiếu hiệp khác với những môn phái khác?

Tiểu Phong ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

—Quả thật vẫn bối đang có suy nghĩ như vậy. Chung Nam phái có chân trong Liên Hiệp Giáo mà Liên Hiệp Giáo mà khuấy động giang hồ đặt tiêu diệt vẫn bối vì tội giết đương kim Giáo chủ là Ngũ Hồ Du Khách.

—Chắc thiếu hiệp không nghĩ rằng ta có mối quan hệ với cha mẹ thiếu hiệp là Lê Bình và Tần Thiện Anh.

Tiểu Phong nheo mày. Một dấu hỏi lớn hiện ra trong đầu chàng, chàng không ngờ bà lão tuổi cao này lại có mối quan hệ với cha mẹ chàng. Nếu so tuổi tác, chàng không thể nào ngờ được điều đó. Tiểu Phong ngược mắt ngẫm nghĩ Chung Nam Nhút Tiểu Phụng Tồn Tiểu Lệ, Tiểu Phong lên tiếng hỏi:

—Dám mong lão tiên bối cho vẫn bối được hỏi năm nay tuổi đã mấy mươi?

Bà lão ấy tính lẩm nhẩm trong miệng rồi vừa cười vừa đáp:

—Đúng tuổi thì là năm mươi, còn xem mặt mày mà ước đoán thì là một bà cụ ngoài bảy mươi! Ôi! Ta có lắm chuyện buồn bã, khổ đau nên cái già nó đã tàn phá nhan sắc, dày vò thân thể, giẫm nát tinh thần! Thời gian đối với ta là những chuỗi ngày thừa của nhân thế.

Nói xong, bà ta tỏ vẻ xúc cảm thân phận, quyến luyến cái thời niên hoa chỉ còn là bóng mờ trong dĩ vãng.

Đối với Chung Nam Nhứt Tiểu Phụng Tần Tiểu Lệ bây giờ trong lòng Tiểu Phong sôi trào lên một làn sóng tình cảm chân thành thân thiết. Chàng bàng hoàng, thắm thía hỏi:

—Lão tiên bối đã hay biết tin cha mẹ tôi đã qua đời?

—Có, thiên hạ nói đến nhiều lần.

Bà ta gật đầu buồn bã, tiếp theo:

—Cha mẹ của Lê thiếu hiệp chết trong trường hợp thảm cực kỳ!

Tiểu Phong nghẹn ngào không nói được tiếng nào. Chàng cũng chẳng biết nên tra lời với bà ta lời chi, cứ lặng lẽ ngậm ngùi đứng yên một chỗ!

Tần Tiểu Lệ lại nói:

—Này Lê thiếu hiệp. Lâu nay già mãi lo rầu, bứt rứt không biết cha mẹ thiếu hiệp có con cháu chi để lại hương khói phụng thờ không. Ngờ đâu hôm nay được gặp thiệp hiệp tại đây, lòng già được an ủi vô cùng. Dưới tuổi vàng, vong hồn của anh Lê Bình và Tần Thiện Anh chắc sẽ được an vui vì còn có người báo mối thù sâu dường biển ấy.

—Lão tiên bối không lên án tôi là một ma tinh trên chốn giang hồ sao?

—Không! Con trai của Lê Bình và Tần Thiện Anh không thể là ma tinh trong chốn giang hồ được. Dòng máu anh hùng khí huyết hào hiệp chỉ rèn đúc một kỳ hoa của võ lâm, làm sao lại tạo thành một ma tinh trên giang hồ kia chớ? Chẳng qua ta còn có mấy việc thắc mắc nghĩ mãi mà tự mình không tìm được lời giải thích rõ ràng.

—Việc chi?

—Việc thứ nhứt là vì cớ nào Lê thiếu hiệp lại giết chết đến hai trăm tám mươi cao thủ của Kim Xà Giáo?

Không giấu giếm điều chi với Tần Tiểu Lệ, Tiểu Phong bèn đem tấn thảm kịch trên đỉnh Hận Thiên Phong ngày trước thuật rõ lại.

Tần Tiểu Lệ vội hỏi:

—Ủa Trầm Phụng Linh vẫn chưa chết sao?

—Đúng vậy, người đàn bà vô phúc ấy vẫn còn sống.

—Nàng ta đã sai Lê Thiếu hiệp đi lấy «Hắc Kim Tỏa» đó chi?

—Vâng! Điều ấy không sai!

Tần Tiểu Lệ thở than:

—Thật không ngờ Nam Quân và Tây Thần danh vọng lẫy lừng trong «Tứ Đại Kỳ Nhon» mà lại nghe theo lời xúi giục bắt ép Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương đến một cái chết cực kỳ thâm như thế. Thế mới biết nhon quả xoay vần, đạo Trời khó thoát, chung cuộc Tây Thần và Nam Quân cũng chết vì đền tội ác của bọn họ gây ra.

Tiểu Phong nói:

—Lão tiên bối có quen biết chi với Trầm Phụng Linh chẳng?

—Quen biết mà cũng thân mật!

Bà ta ngừng lại giây lát rồi hỏi tiếp:

—Giáo chủ Liên Giáo Ngũ Hồ Du Khách sao lại bị giết?

—Hắn sát hại chú tôi!

Chàng mang tất cả đầu đuôi chuyện ấy thuật lại cho Tần Tiểu Lệ nghe. Ngừng một chút lại nói tiếp:

—Lão tiên bối nghĩ rằng Ngũ Hồ Du Khách có đáng chết hay không?

—Đáng giết lắm! Đã làm Giáo chủ đứng đầu mười sáu bang phái mà lòng dạ thâm độc thật đáng chết, Ngũ Hồ Du Khách có bị giết chẳng qua việc ấy cũng do lão đã gây ra mối thâm thù!

Tiểu Phong nhìn bà lão hiền từ ấy mở miệng muốn nói, nhưng rồi lại thôi.

Tần Tiểu Lệ cười đau khổ rồi lại nói:

—Lê Thiếu hiệp, việc người xuất hiện giang hồ già nầy đều biết rõ tường tận hết, chuyện người con gái bao mặt ra làm sao, già nầy càng rành rẽ hơn nữa.

Tiểu Phong đỏ bừng mặt mày. Chàng bẽn lễn nói:

—Chúng tôi chẳng có gì với nhau...

—Chẳng có gì với nhau à? Nàng ấy không phải là vợ của người chẳng?

—Cái... cái đó.

—Vẫn còn giấu giếm nữa làm chi? Nghe nói Mông Diện Thần Nữ là một thiếu nữ tốt người, tốt nết, chứ không phải là hạng ma tà như lời thiên hạ trước đây đã đồn đãi.

Tiểu Phong đem chuyện Mông Diện Thần Nữ sự thuật lại cho Tần Tiểu Lệ nghe.

Tần Tiểu Lệ gật đầu nói:

—Cuộc đời của nàng thật nhiều bạc mệnh! Từ đây về sau Lê thiếu hiệp nên yêu đương nàng lắm lắm!

—Lời lão tiên bối dạy văn bối không bao giờ quên.

—Về việc thiếu hiệp mượn «Hắc Kim Tỏa» thì đúng ngày, đúng tháng, đúng năm, ta sẽ tự sai người đem đến cho thiếu hiệp. Lê thiếu hiệp hãy an lòng, lời ta nói không bao giờ sai!

—Văn bối rất đổi cảm tạ tấm lòng quý hóa của lão tiên bối!

Tần Tiểu Lệ thở ra:

—Lê Thiếu hiệp, người có biết Chung Nam phái cũng là một phần tử của Liên Giáo không?

—Thưa lão tiên bối, tôi có biết.

—Ta có thể hiểu thấu nỗi khổ tâm của thiếu hiệp, còn mười lăm bang khác, sợ e không bỏ qua cho người!

—Thưa lão tiên bối điều ấy thì Tiểu Phong tôi chẳng chút bận lòng!

Nói đến đây chàng bỗng nhiên sực nhớ ra một việc nên vội vã hỏi:

—Thưa lão tiên bối có phải là Chưởng môn của Chung Nam phái không?

—Không phải!

Sững người, Tiểu Phong lo lắng nói:

—Thế thì «Hắc Kim Hỏa» không phải do Chưởng môn nhơn cất giữ?

—Việc ấy thì Lê Thiếu Hiệp khỏi lo. Chưởng môn nhân là chồng của ta... Có điều cách mười mấy năm trước ông nhà ta đã qua đời...

Cảm xúc ngấm ngùi, Tần Tiểu Lệ rướm hai hàng nước mắt!

Tiểu Phong bồi hồi trong bụng, cúi đầu tạ lỗi:

—Xin lão tiên bối khoan dung tha thứ. Tiểu Phong tôi thật vô tâm gợi lại mạch sầu của lão tiên bối.

Tần Tiểu Lệ cười một giọng bi ai thiếu nảo:

—Ta yêu Đỗ Văn Thiên nồng nàn thắm thía không biết đến đâu là cùng! Sau khi ông ta chết chẳng khác gì mang cả mạng sống của ta theo xuống suối vàng. Ta thất vọng. Không chịu nổi. Ta đau khổ... Vì vậy ta già hóp trong chuỗi ngày tàn...

Tiểu Phong nói:

—Thưa lão tiên bối. Chúng ta đừng nhắc đến chuyện thương tâm ấy nữa!

Tần Tiểu Lệ rầu rĩ:

—Thôi đừng nhắc đến là hơn!

Day sang chuyện khác bà ta nói:

—Thân già chờ chết chẳng có việc chi cần nhờ vả đến Lê thiếu hiệp, chỉ còn một chuyện hỏi người.

—Lão tiên bối cứ dạy.

—Ngoại trừ Mông Diện Thần Nữ ra Lê thiếu hiệp còn có yêu một cô gái thứ hai nào không?

Tiểu Phong lắc đầu nói:

—Không! Tôi mới biết yêu một mối tình đầu đã chịu nhiều đau khổ!

Tần Tiểu Lệ nói:

—Già có một chuyện không thể không hỏi. Việc ấy liên hệ đến con gái của lão.

Tiểu Phong nghe nói đầu óc choáng váng. Chàng hoảng sợ liếc nhìn Tần Tiểu Lệ cặp mắt kinh ngạc. Xuyên qua câu chuyện của Tần Tiểu Lệ định mở lời, chàng đã đoán được ý muốn của bà ta thế nào rồi.

Tần Tiểu Lệ ngưng một chút lại nói tiếp:

—Người có dụng tâm rình xem con gái của ta đang lúc tắm không?

Tiểu Phong vội vàng cải chánh:

—Không! Thưa lão tiên bối, tôi chỉ vô tâm vô ý, dám mong bà đừng hiểu lầm tội nghiệp!

—Thế nghĩa là người chỉ bắt gặp bất ngờ?

—Thưa đúng thế thật đấy!

—Con gái ta là gái chưa chồng. Tuy người trông thấy nó lúc tắm bất ngờ, nhưng người phải chịu trách nhiệm không đổ trút vào đâu được cả!

—Vãn bối hết sức ăn nhận hoàn toàn chịu lỗi.

—Đây không phải là vấn đề chịu lỗi hay không chịu lỗi. Nó là một vấn đề rất quan hệ đến hạnh phúc trọn đời của một thiếu nữ hồn nhiên trong trắng. Bởi việc ấy mà lọt ra ngoài chốn giang hồ...

Tiểu Phong lật đật cướp lời:

—Vãn bối thề quyết một câu là không mở miệng nói đến...

—Thì cũng hư đời trinh bạch của con gái ta rồi. Vì vậy khi việc ấy xảy ra mặc dầu ta biết người đã có Mông Diện Thần Nữ rồi ta cũng đành bóp bụng chịu phần thiệt thòi đem nó mà gả cho người chớ không còn cách nào khác nữa. Người đã thấy mất rồi không thể gả cho người nào khác. Điều ấy chắc hẳn người cũng đã rõ biết?

Tiểu Phong nói ngượng ngập:

—Tội vãn bối có đường đột thật nhưng không dám tuân mạng của lão tiên bối!

Tần Tiểu Lệ không tức giận mà lại hết sức ôn hòa. Bà ta nói:

—Con gái ta chẳng vừa mắt người sao?

—Không! Không phải như thế!

—Thế thì tại sao?

Tiểu Phong rối rít:

—Chỉ vì vãn bối không thể lấy hai người con gái tài sắc hơn đời để làm hại hạnh phúc ái tình của lệnh ái dầu sao cũng là người đến sau.

Ngẫm nghĩ một hồi Tần Tiểu Lệ bảo:

—Ta khen người biết điều xử sự đó. Tuy vậy việc này người cũng đừng vội khước từ mà ta cũng không bắt buộc người phải nhận ngay bây giờ. Ta cho người về hỏi kỹ lại Mông Diện Thần Nữ. Nếu nàng bằng lòng người lấy con gái ta thì người có chịu hay không?

Tiểu Phong vui vẻ trả lời liền:

—Vãn bối xin chịu.

—Người sợ sư tử Hà Đông lắm sao?

Tiêu Phong đỏ lửng mặt mày. Chàng gục đầu ngó xuống mắc cỡ nói nhỏ trong miệng:

—Vãn bối sợ hãi nàng ghen tương đánh nhau, lúc ấy vãn bối không biết binh ai bỏ ai vì hai nàng đều có võ công cao cường. Còn vãn bối thì lại thương đồng đều, rủi có nàng nào bị đánh trúng cũng chảy nước mắt khóc thầm trong bụng.

Sau một trận cười ôm bụng Tần Tiểu Lệ nghiêm giọng bảo Tiêu Phong:

—Còn một việc nữa ta cần nói rõ cho người nghe, qua người chống mẫn phần địa vị Chuởng môn hiện tại của Chung Nam được toàn thể môn đồ của bốn phái giao lại cho Đỗ Tiểu Liên. Nó là vị Chuởng môn hiện tại của Chung Nam phái. Quả sau này nó và người thành vợ chồng lẽ dĩ nhiên người cũng phải gia nhập phái Chung Nam!

Tiểu Phong ngần người:

—Điều ấy thật khó cho vãn bối tuân mạng.

—Vì có chi?

—Thân phụ của vãn bối là cố Chuởng môn phái «Nhơn Môn». Vãn bối phải chỉnh đốn phái Nhơn Môn có đầy đủ danh vọng như xưa. Hơn nữa, vãn bối cũng đã hứa lời của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn trắng trời là phải lấy cho được chức Giáo chủ Liên Giáo nữa.

—Thế thì người không thể gia nhập phái Chung Nam à?

—Thưa vâng! Không thể nào gia nhập.

—Như thế thì việc sau, để sau này tính tới. Không ngại người là Môn chủ của Nhơn Môn cũng tốt, Giáo chủ của Liên Giáo cũng tốt, chỉ nhận là một phần của phái Chung Nam là được rồi!

—Điều ấy thì vãn bối ưng thuận.

—A phải rồi, suýt tý nữa ta quên hỏi. Người cần giành chức Giáo chủ Liên Giáo mà có ai đứng ra chịu giới thiệu cho người không?

—Không một ai cả!

Tần Tiểu Lệ bật cười bảo:

—Chắc là không môn phái nào có chân trong Liên Giáo chịu giới thiệu người, phái ta sẽ đứng lên liệu việc này cho người!

—Thưa lão tiên bối chịu giới thiệu văn bối?

—Đúng vậy đó! Chung Nam Phái không giới thiệu không có một bang phái nào bằng lòng làm cái công việc khó khăn ấy cho người cả.

—Lão tiên bối giới thiệu văn bối tranh chức Liên Giáo?

—Ta đi gạt người sao?

Tiểu Phong không những vô cùng cảm kích, chàng vui mừng đến rợn người là khác. Chàng không biết có một thứ cảm tình chi chan chứa thân yêu sôi trào lên đầu. Bất giác hai hàng lệ nóng đầm rơi xuống hai gò má!

—Người thế nào mà khóc đó?

Tiểu Phong nghẹn ngào đáp:

—Văn bối không biết tại sao mà cảm kích đầy lòng trước cử chỉ đầm ấm nhu hòa của lão tiên bối quá đổi!

—Có chi mà cảm kích?

Ngưng một chút Tần Tiểu Lệ lại hỏi:

—Đêm nay người nghỉ chân tại đây được không?

—Thưa lão tiên bối không dặng. Đêm nay văn bối phải đi ngay!

—Đã vậy thì ta gọi con Tiểu Liên viết tờ giới thiệu người nhé!

Nước mắt vẫn còn ràn rụa lưng tròng, Tiểu Phong cảm động nói:

—Văn bối rất đổi tạ ơn!

Tần Tiểu Lệ gọi:

—Liên đâu, ra mẹ dạy việc!

—Thưa mẹ, con ra liền!

Dứt tiếng, Đỗ Tiểu Liên đã sạt sạt nhanh bước đi ra!

Tiểu Phong thấy mặt Tiểu Liên, sức nhớ câu chuyện vừa rồi mẹ nàng quyết gả nàng cho mình, trái tim chàng bỗng nhiên rộn rục!

Đỗ Tiểu Liên dường thể không biết chi về việc ấy cả. Đến trước mặt mẹ, hỏi:

—Thưa mẹ, mẹ bảo gì con?

Ngó mặt con gái mím một nụ cười tươi tắn hiền lành bà ta đáp:

—Con nhỏ này khéo đóng trò hề với ta sao mà? Bộ con không biết mẹ gọi con ra dạy việc chi thật sao?

Nãy giờ giả bộ không biết câu chuyện hôn nhơn của mẹ mình tính toán với Tiểu Phong, giờ đây nghe Tần Tiểu Lệ hỏi vặn lại, nàng mắc cỡ đỏ rần hai má. Nàng đứng chết trân một chỗ e thẹn rất dễ yêu.

Tần Tiểu Lệ cười nói:

—Mắc cỡ cái gì chứ? Con gái đến tuổi là phải lấy chồng? Cứ tự nhiên đi. Nè con viết một tờ giấy giới thiệu và đóng dấu cho Tiểu Phong ngay bây giờ!

—— o0o ——

CHƯƠNG 58



Ỗ Tiểu Liên nói bằng một giọng êm đềm thanh thót nũng nịu với Tần Tiểu Lệ:

—Không mẹ ạ. Con không thể giới thiệu đâu, kỳ cục quá.

Tần Tiểu Lệ cười sung sướng. Bà ta chậm chậm đứng dậy, bụng cười thầm, miệng nói:

—Lê thiếu hiệp à! Ta vào trong nghỉ khỏe một chút. Ở ngoài này người kêu nó viết thơ.

Dứt tiếng Tần Tiểu Lệ lách mặt vào trong buồng.

Tiểu Phong vụt đứng dậy gọi theo:

—Lão tiên bối!

Có điều nhanh như chớp nhoáng, bà ta đã biến dạng mất rồi.

Tiểu Phong nhăn nhó mặt mày nói lẩm bẩm trong miệng:

—Cái đó chẳng phải có ý làm khó cho ta đây?

Ngước mắt nhìn, đột nhiên trái tim chàng đập mạnh. Gương mặt nàng như đóa hoa anh đào dưới ánh nắng trời xuân trong xanh. Dung nhan nàng ai cũng phải mê mết. Tuy còn có chỗ chưa bì kịp Lý Băng Ngọc nhưng không kém chi Bạch Cơ. Để mặc khí chất và mỹ lệ ra ngoài vòng về mặt khác Đỗ Tiểu Liên còn có chỗ hơn hẳn Bạch Cơ, Bắc Yêu cả Lý Băng Ngọc nữa.

Tiểu Phong còn không biết trang giai nhơn tuyệt sắc đang đứng trước mặt chàng ta là Chưởng môn nhơn của một phái lớn trong võ lâm: phái Chung Nam.

Ngoài sân gió thổi rì rào. Trong nhà không một tiếng động. Cảnh tượng ngỡ ngàng khó khăn khó tả.

Tiểu Phong không biết phải mở miệng nói làm sao? Nhưng bên trong bầu không khí âm thầm tĩnh mịch ấy lại có chứa đựng thêm những cái gì là yêu là mừng khác nữa. Lâu thật lâu, Tiểu Phong mới lên tiếng nói:

—Đỗ cô nương...

Trong khi tâm hồn còn mơ màng nghĩ ngợi trước đợt sóng lòng tràn ngập trí óc ngây thơ của một thiếu nữ lứa tuổi yêu đương, Đỗ Tiểu Liên giục mình tỉnh lại. Gương mặt đẹp của nàng hiện lên một vẻ thẹn yêu kiều. Nàng hỏi:

—Gì đó?

Tiểu Phong mở miệng để đó mà chẳng biết nói câu gì.

Đỗ Tiểu Liên cười khúc khích nói:

—Tiểu Phong có điều chi đó?

Chàng bảo thầm trong bụng: “Tiểu Phong mình là một trang nam tử đường đường há lại rụt rè trước mặt một thiếu nữ sao?”

Nghĩ như vậy nên chàng trở lại can đảm nói cười thong thả tự nhiên:

—Mẹ nói những gì chắc em đã nghe chứ?

Đỗ Tiểu Liên mắc cỡ cúi đầu lấp bắp trong nói:

—Nghe rõ mà làm sao chớ?

Tiểu Phong cười nói:

—Em nghĩ làm sao?

Đỗ Tiểu Liên nín thinh một chập mới đáp:

—Tôi chán ngẫm!

—Em không bằng lòng?

—Ừ đó!

Tiểu Phong cười nho nhỏ nói:

—Giọng em sao mà run run? Thế nào vậy?

Tiểu Phong để gì mà không biết trái tim nàng bị kích động mãnh liệt. Sự kích động rất quan hệ đến chàng. Đó là biểu hiện của tình yêu.

Tiểu Phong cố ý chọc cho Đỗ Tiểu Liên mắc cỡ cho vui. Nhưng mắc cỡ quá đổ quạu. Nàng trợn to hai con mắt tròn vo lườm chàng mà nạt lớn tiếng:

—Tiểu Phong người...

—Người làm sao?

Vừa tức vừa yêu, cả người Đỗ Tiểu Liên run lẩy bẩy như lên cơn sốt rét. Nàng giận quá muốn tát chàng hai cái vào má cho biết thân!

Tiểu Phong lại càng cố ý chọc.

(thiếu một đoạn)

hôn của nàng.

Giữa lúc sóng tình dường đã xiêu bên trong âu yếm cả trái tim, một tiếng nói trong trẻo nồn nà thỉnh thoảng nạt to:

—Chị!

Rồi tiếp theo một câu hỏi ngây thơ:

—Hai người làm giống gì vậy? Vật lộn với nhau hả? Có buông ra hết không?

Tiểu Phong cùng Đỗ Tiểu Liên còn đang đắm chìm trong lượng sóng ái tình chợt nghe có người đến, bỗng giật mình kinh hãi. Nàng vội vã đẩy nhẹ chàng xê ra, chân nàng thụt lui lại sau mấy bước tay vuốt lại mái tóc mây lỏa xỏa bên bờ vai, mắt ngó sững sốt. Nàng thấy Đỗ Tiểu Thanh đứng gần đó, không biết cô bé đã vào phòng khách tự bao giờ!

Tiểu Phong và Đỗ Tiểu Liên ngó mặt nhau cùng mắc cỡ.

Hai con mắt lườm lửa giận, Đỗ Tiểu Thanh nhìn Tiểu Phong lớn tiếng:

—Có phải người lại ăn hiếp chị ta nữa đó không? Lần này chị ta sẽ không nhịn thua người đâu?

—À... à... không có đánh... không có ăn hiếp mà!

—Rõ ràng ta trông thấy người ôm chị ta cứng ngắc... Vậy người còn chối cãi giống gì nữa...

—Em, em đừng nói oan cho người ta mà tội nghiệp. Người ta không có ăn hiếp chị đâu! Chị té người ta đỡ giùm đó!

Đỗ Tiểu Thanh không chịu, cãi giằng nẩy lại:

—Không phải mà! Chi binh hấn đó. Em thấy không té! Hấn níu tay chị mà vật ngã nhào!

Vừa lính quỳnh vừa thẹn thùng, nàng cố ý đánh trống lảng nói ngập ngừng.

—Ồ ờ... phải đó... chị nói lộn. Hấn dạy võ công cho chị!

Dứt lời Đỗ Tiểu Liên nhìn lên về phía Tiểu Phong. Đôi mắt huyền của nàng chứa đựng bao nhiêu tình tứ đắm yêu.

Tiểu Phong vội vã nói:

—Chị của Thanh nói đúng đấy. Anh đang dạy cho chị ấy một thế võ công tuyệt kỹ bí truyền mà!

Đỗ Tiểu Thanh chớp chớp hai con ngươi tròn vo hỏi chị:

—À, vậy mà chị! Hấn có phải là một người xấu xa độc ác không?

—Ý em chớ nói vậy. Không phải đâu! Người tốt lắm chớ, tốt nhất đời lận! Trước kia thì khác giờ đây thì khác. Người ấy đổi tánh rồi không còn xấu xa độc ác nữa!

—Thật vậy hả chị?

Nó bèn day sang ngó mặt Tiểu Phong hỏi:

—Anh Lê có đúng vậy không?

Tiểu Phong ngó em bé nở một nụ cười khổ sở. Chàng phải gắng gượng gạt đầu trả lời:

—Đúng vậy thật.

Đỗ Tiểu Thanh nhảy chồm tới ôm cứng vào cổ Tiểu Phong kêu ầm lên sung sướng:

—Anh Lê ơi! Em vui mừng được nghe là anh đã sửa đổi tánh tình trở thành một người hiền lành tử tế hơn hết trên đời. Thế thì mới xứng đáng là anh của em chớ.

Tiểu Phong ôm chặt thân hình bé bỏng của Đỗ Tiểu Thanh trong tay mình mà đỡ bổng lên khỏi đầu. Chàng đặt một cái hôn thắm thiết lên gò má no tròn đỏ ửng của đứa em gái bé, miệng bảo:

—Lê huynh cũng rất vui mừng có được cô em bé ngoan ngoãn dễ thương như em.

Đỗ Tiểu Liên nguýt Tiểu Phong chan chứa điểm tình rồi làm bộ rầy cưng Đỗ Tiểu Thanh:

—Khuya rồi em Thanh của chị hãy vào buồng mà ngủ kẻo sáng mai lại thức dậy không nổi, nhõng nhẽo nhức xương.

Tiểu Phong buông em bé xuống đất, Đỗ Tiểu Thanh không mở miệng cãi lời chi lật đật chạy trở vào nhà trong.

Sau khi em gái đi ngủ, ngoài phòng khách chỉ còn lại cặp nhơn tình mới chớm nở hoa lòng, Đỗ Tiểu Liên chíp một tiếng nũng nịu với người yêu:

—Lêu lêu mắc cỡ bị tát tai vào mặt mà cũng chưa biết xấu. Con trai chi mà lẹ thế. Vậy mà cũng làm tàng với em gái của người ta.

Tiểu Phong vừa cười vừa đáp:

—Một cái tát tai được đền bù trở lại cái hôn coi ai lỗi ai lời kia chứ? Phải chi em Thanh có biết anh rể nó mà ăn hiếp chị ruột nó bằng cái lối dạy võ công như thế thì nó sẽ chạy vào mét má cho sướng thân!

Đỗ Tiểu Liên then thùng đỏ tía hai má không kém đoá hoa phù dung dưới ánh tịch dương trông nàng càng xinh đẹp càng dễ yêu hơn nữa. Chàng còn đang ngây ngất nhìn nàng mê mẩn tâm thần thì Đỗ Tiểu Liên đã lên giọng trong ngần êm ái như tiếng oanh ca:

—Nói nhây hả! Người ta mắc cỡ rồi người ta có tát tai thì đừng ôm mặt hít hà ghen?

—Thế thì chuyện nầy tạm gác lại một dịp khác rồi rảnh hơn. Bây giờ hai đứa mình bắt đầu bàn chuyện đứng đắn nhé. Lệnh đường đã đem việc chung thân của nàng giao phó cho tôi. Ừ mà nói văn hoa chi cho giảm tình thâm thúy khi ở đây chi có hai đứa mình phải không? Anh nói rõ lại cho em nghe má em đã gả em cho anh. Chúng ta tuy chưa chánh thức làm lễ hợp cẩn giao bôi nhưng kể như là cặp vợ chồng chưa cưới. Phần anh thì đó là một hạnh phúc của trời dành, chỉ sợ phần em chưa được hoàn toàn đúng với tâm nguyện của một thiếu nữ đương độ xuân tình. Anh không tài đức, không năng lực để làm cho cuộc đời của em tươi vui sung sướng đủ cả mọi mặt, có phụ lòng mong mỏi của em chăng?

Đỗ Tiểu Liên thở ra một hơi nhẹ nhàng giọng nói u buồn:

—Làm thân con gái như hạt mưa rào, đến đâu hay đó. Mối chỉ hồng đã có bà nguyệt xe sẵn, quyền định đoạt có mẹ cha chọn lọc. Chẳng qua lòng em vẫn còn oán hận chưa nguôi.

—Có phải là em vẫn còn nhớ mãi hai cái tát tai ngày nào trước Phỉ Thúy Cung?

—Ừa! Tuy trả lại một cái nhưng chưa hề phôi phai trong ký ức.

—Thế thì em cứ tát lại anh bao nhiêu cái cho đã nư tức giận, hãy tát đi! Má anh đây nè!

Tiểu Phong chui đầu vào trước ngực Đỗ Tiểu Liên xê má đưa lên.

Nàng hậm hực bảo chàng:

—Ai nỡ lòng nào? Bộ đánh người, ta không đau đớn sao. Nghĩ mà tức nhưng xuống tay thì lại không nỡ.

—Không chịu tát thì thôi, từ rày về sau không được nhắc đến vụ ấy nữa mà cũng không được ghi nhớ trong lòng à.

Tiểu Phong ủ nhẹ sống mũi vào vành môi anh đào của Đỗ Tiểu Liên vừa nói vừa cười âu yếm.

Nàng hé một nụ cười héo hon, một tay nâng nhẹ cằm chàng, một tay tát yêu vào gò má, miệng hỏi gay gắt:

—Bắc Yêu đối đãi với người tử tế lắm phải không?

—Tử tế hết sức lận!

—Đã có mấy thiếu nữ yêu được và được người yêu lại?

Miệng hỏi gần từng tiếng mà tay thì nhéo mạnh gò má chàng. Tiểu Phong đau quá kêu lên một tiếng ý ối nháy nhồm cả người. Đỗ Tiểu Liên mắt ngó lườm lườm tỏ vẻ ghen tức lắm.

Tiểu Phong sượng sùng đỏ mặt. Chàng dịu giọng nói nho nhỏ:

—Đâu mà đến mấy người lận? Chỉ có em với Bạch Cơ thôi! Mới có hai nàng mà gần rách da mặt nữa là...

Đỗ Tiểu Liên nghiêng răng hét to:

—Đừng chối! Bộ mặt bánh trai như ngươi mà chỉ có một Bạch Cơ yêu người à? Còn nữa phải kể hết ta nghe!

Nàng vừa định véo chàng một cái nữa nhưng rồi dừng tay lại, thở dài xuống giọng êm ái dịu dàng:

—Thế thường ót nào ót chẳng cay, nhưng với em thì không là loại thiếu nữ tâm thường ấy. Em có độ lượng rất rộng rãi, tâm tánh rất cao thượng. Đối với cái cảnh chồng chung em quyết không bao giờ ghen tương ganh ghét, lúc nào cũng cố giữ sao cho êm ái thuận hòa dưới mái gia đình êm ấm. Chẳng qua em mong mỗi tình anh chung thủy không phụ được duyên em. Sở dĩ ban nãy em không nhận được là vì em oán hận nhứt là thứ trai mê gái chuyên ròng có một việc tìm hoa hái nhụy, quên cả sự nghiệp thân danh và thứ gái dâm ô để khổ cho bạn má hồng làm cho bản chung giới nữ lưu biết tự trọng!

Giọng nói của Đỗ Tiểu Liên hết sức buồn bã thê lương.

Tiểu Phong cảm xúc vô cùng. Chàng vội vàng nói:

—Em Liên yêu dấu của anh à! Tiểu Phong này quyết không phải thiếu niên hư hỏng cũng quyết không phải hạng bạc tình lang. Em hãy tin anh mà đừng nghi ngờ chi lòng chung thủy của anh đối với Liên cả. Bạch Cơ cũng không hề là bực nữ lang hào kiệt cân quốc anh hùng đâu. Nàng nhứt định sẽ yêu Liên cũng như

anh dám quả quyết trước là Liên sẽ quý nàng, một khi cả hai gặp nhau, hiểu nhau, sống gần bên nhau. Chúng ta tuy ba mà một can trường một nghĩa khí một hoài bão một chí hướng. Chúng ta nắm tay nhau cùng tiến lên đường bảo vệ hạnh phúc gia đình cùng hoạt động chung cho tương lai sự nghiệp hành hiệp trên chốn giang hồ!

Đỗ Tiểu Liên gật đầu, nói:

—Việc này chúng ta không vội loan tin ra ngoài, anh đồng ý chứ?

—Hắn là vậy rồi sao anh lại không đồng ý chứ?

Đỗ Tiểu Liên đi lại bàn viết lấy giấy mực ra. Nàng nói:

—Em sẽ viết một bức công hàm giới thiệu anh ngay bây giờ. Thời gian không phải rộng rãi chi đâu mà để thư thả!

Liền đó Đỗ Tiểu Liên ngồi nghiêm trang trước án thư cầm bút viết giới thiệu Tiểu Phong tham dự cuộc tuyển chọn giáo chủ Liên Giáo. Nguyên văn:

«Nhơn danh là một phần tử cốt cán có chân trong bản danh sách sánh lập hội viên của Liên Giáo! Chiếu theo khoảng thứ nhứt điều thứ năm quy định về thức công cử chức Giáo chủ Liên Giáo trong Hiến Ước đã được toàn thể mười sáu bang hội môn phái võ lâm công ý chấp nhận và ban hành.

Chiếu theo thể lệ ấn định trong Nội Quy của Liên Giáo về việc giới thiệu nhơn vật vào việc tuyển chọn chức Giáo chủ Liên Giáo, Chương môn của giáo trân trọng đề cử và bảo chứng cho Tiểu Phong nếu sau khi được tuyển chọn vào địa vị làm chức Giáo chủ Liên Giáo Tiểu Phong ắt phải trung thành với mười sáu bang hội môn phái. Bốn Chương môn tình nguyện đem hết phái Chung Nam để làm bảo chứng điều này quyết không nuốt lời. Trách nhiệm hoàn toàn cho bốn môn gánh chịu!»

Đọc kỹ lại xong, Đỗ Tiểu Liên trao cho Tiểu Phong. Nàng nói:

—Giờ đây trời cũng sắp rạng đông. Anh có thể đi rồi đó!

Cuộc hành trình đi Chung Nam Sơn của Tiểu Phong đưa đến cho chàng một kết quả hết sức bất ngờ. Chàng đã mượn được «Hắc Kim Tỏa» mà lại còn có được một cô vợ làm Chương môn của phái võ lâm trong mười sáu bang hội môn phái lớn của Liên Giáo.

Nội trong đêm ấy chàng rời khỏi Chung Nam!

Tính kỹ ra thì còn đúng hai ngày nữa là tới cuộc tuyển chọn chức Giáo chủ Liên Giáo. Do đó chàng ở lại thành Khai Phong mất hai ngày trường. Sáng sớm

ngày thứ ba chàng lập tức thẳng đường khởi hành đi Hoành Sơn. Dọc theo đường đi chàng thấy vô số cao thủ. Ai nấy kéo nhau từng đoàn từng tốp trong lòng hăng say hăm hở chiếm đoạt lên tặn Tổng đường của Liên Giáo, cái chức vị cao quý nhứt của Võ lâm đương thời «Giáo chủ Liên Giáo». Đó là mặt chủ quan. Còn khách quan thì cũng chẳng một người nào có thể tưởng tượng được Tiểu Phong một nhân vật khủng bố nhứt đương thời hể nghe đến tên là tan hồn vỡ mật được mang một cái ngoại hiệu Đệ Tam Ma cũng đã có công hàm giới thiệu của phái Chung Nam để tham dự trực tiếp vào cuộc tuyển chọn vĩ đại này.

Trên con đường cổ đạo không bận tâm đến những cao thủ cùng đeo đuổi một mục đích với mình nên cứ mở hết tốc lực khinh công chạy lướt trên mặt lộ nhanh dường bay biến. Trời đúng ngọ Tiểu Phong đã đặt chân vào đến Tổng đàn của Liên Giáo!

Chàng ngược mặt ngó lên thấy đủ mặt cao thủ bốn phương kéo nhau ùn ùn bước vào bệ giá như sóng vỗ nước tràn. Ở bên góc mặt bệ đá có người của Liên Giáo cắt đặt sẵn sàng để đón chào tiếp rước. Mỗi cao thủ đặt chân lên bệ đá, đều bắt buộc phải trả lời những câu hỏi của đám người này. Nếu không đáp xuôi câu thì không được bước lên thêm đá.

Tiểu Phong đứng nép mình giữa đám người vừa đến, chợt thấy một cao thủ đại diện của Liên Giáo mình khoác áo dài xanh, lễ phép hỏi một thanh niên độ chừng hai mươi tuổi đang đứng ở trước mặt:

—Các hạ đến đây tham dự trực tiếp vào cuộc tranh tuyển chức vị Giáo chủ hay vẫn đóng vai khán giả tới tham dự xem?

Thanh niên ấy cười đáp:

—Tranh tuyển chức Giáo chủ!

—Bang phái nào giới thiệu?

—Phái Hoa Sơn!

—Yêu cầu cho xem công hàm giới thiệu.

Sau khi lấy tờ bảo chứng trong túi trao cho đại diện của Liên Giáo xem xét xong thanh niên ấy liền được một đại diện mặc áo xanh khác của Liên Giáo đưa vào trong Tổng đường.

Người bị chất vấn thứ hai là một trung niên chừng ba mươi tuổi. Người này cũng tham dự trực tiếp vào cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ do phái Hoa Sơn gửi công hàm bảo chứng. Thấy hợp thức thủ tục người đại diện của Liên Giáo có

phận sự xét hỏi lại giao cho người đại diện tiếp rước và đưa hẳn vào trong Tổng đàn.

Người thứ ba là Tiểu Phong.

Đại diện mặc áo xanh của Liên Giáo ngó chàng chăm chỉ từ đầu tới chân rồi ngược mắt lên cất tiếng hỏi:

—Các hạ chính là...

—Tham dự trực tiếp vào cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo!

Đã nhìn kỹ lưỡng Tiểu Phong bằng hai luồng nhỡn quang nghi hoặc, bỗng nhiên hẳn kêu một tiếng «á» kinh hãi, lảo đảo thụt lui liền ba bước, mặt mày tái mét không còn chút máu, đờ lười một chập lâu mà vẫn chưa nói được.

Tiểu Phong cất tiếng lạnh lạnh bảo:

—Ta có làm chi đâu mà người sửng sốt thất thần?

—Người... người chính là Đệ Tam Ma?

—Đúng là ta thì sao?

—Người đánh chết Ngũ Hồ Du Khách. Mười sáu môn phái đang lùng kiếm người khắp nơi. Cố sao Thiên Đường có ngã mà người không lên. Địa Ngục không đường mà người lại xuống...

Ngay khi ấy một đại diện áo xanh khác của Liên Giáo đã nhận rõ mặt Tiểu Phong liền co giò chạy xông vào trong Tổng đàn.

Tiểu Phong vẫn đứng y nguyên tại chỗ đồng dục nói:

—Ta có công hàm giới thiệu để bảo chứng hợp lệ cuộc tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo, kẻ nào có quyền cản ngăn?

—Công hàm giới thiệu phải do một trong mười sáu bang phái của tổ chức Liên Giáo bảo chứng mới có giá trị tuyệt đối!

—Không sai. Chưởng môn của Chung Nam phái.

—Chung Nam phái à? Bộ các hạ nằm chiêm bao sao chứ?

Tiểu Phong biến sắc giận dữ! Chàng rút trong túi áo lấy tờ công hàm giới thiệu liệng đến trước mặt tên đại diện áo xanh của Liên Giáo ấy:

—Người xem kỹ đi!

Tên đại diện áo xanh ấy đọc đi đọc lại mấy lượt vẽ mặt hẳn cũng biến đổi liên liên mấy lần. Đó là một việc quả thật không sao có thể nghĩ đến đặng.

Chưởng môn phái Chung Nam lại đứng ra bảo chứng cho Tiểu Phong tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo là nghĩa làm sao? Một ý nghĩ nảy ra trong đầu óc, hắn nói gion gion với chàng:

—Tờ công hàm này là thật hay để ta hỏi kỹ lại vị Chưởng môn phái Chung Nam rồi mới dám chắc!

Tiểu Phong ngăn người hỏi lại hắn:

—Nàng ở đâu? Hiện có mặt tại đây sao?

—Đúng vậy đông đủ mười sáu vị Chưởng môn của mười sáu bang phái lớn hợp thành Liên Giáo hiện đều có mặt tại đây. Người sợ bị lật bộ mặt giả mạo ra à?

Hắn nói chưa dứt lời đã thấy một vị đạo sĩ bay vụt tới. Hắn chính là Huyền Tư Tử Đường chủ tòa Hình Đường của Liên Giáo. Đến trước mặt Tiểu Phong lễ phép cúi đầu vòng tay, nói:

—Kính chào các hạ. Mười sáu Chưởng môn có lệnh mời các hạ vào Tổng đường.

Tiểu Phong tính thâm trong trí: “Đã đến thì không hiền, vì đã hiền, thì không đến, ta mạnh dạn vào tận chốn này há lại sợ bọn mười sáu Chưởng môn các người sao chứ?”

Với quyết tâm ấy chàng chẳng chút do dự tiến bước đi lên bệ đá.

Chàng mới qua khỏi bậc thứ nhất chợt nghe sau lưng có tiếng gọi to:

—Lê đệ!

Trong lòng cả sợ, Tiểu Phong vội quay đầu ngoáy lại.

Dòm qua chàng sững sốt tưởng chừng hai con mắt của mình quá mạnh không trông thấy rõ. Người vừa kêu chàng đó chính là Bắc Yêu đã lâu chưa được gặp lại.

—Em!

—Chị!

Không khác cặp tình nhân vắng mặt thế gian bỗng nhiên gặp nhau trong một bầu trời xa lạ. Bốn mắt nhìn nhau mà không nói được lời nào. Có điều trong tim cả hai lại vô cùng kích động. Một hồi lâu, Tiểu Phong cất tiếng cười đau khổ, nói:

—Chị! Thật là trải qua một khoảng thời gian quá lâu hai chị em ta xa vắng chẳng thấy mặt nhau!

Bắc Yêu rút về hai luồng nhõn quang u oán. Trong cặp con mắt mơ biết của nàng biểu lộ một tình cảm đau buồn, chua chát lẫn lộn hờn giận và yêu đương nếu lúc ấy không có vô số những con người đang đóng đinh trần trối vào mặt hai người, chắc là họ đã ôm chầm lấy nhau mới thỏa tình nhớ nhung mong đợi. Bắc Yêu thở ra một hơi rầu rĩ, náo nức:

—Em nói rất đúng. Chị em ta đâu ngờ còn có ngày gặp gỡ lại nhau trên cõi trần này. Em đã gây nên bao việc rung động, hải kinh trong khắp giới võ lâm!

—Chị biết rõ tất cả mọi việc rồi sao?

Nàng gật đầu:

—Chị gặp Bạch Cơ! Nàng kể hết cho chị nghe!

—Chị giận em lắm phải không?

Bắc Yêu vừa lắc đầu nhẹ nhàng vừa cười chua chát:

—Không! Chẳng qua giữa chúng ta có một khoảng ngăn cách rất dài. Hôm nay sở dĩ chị đến tận chốn này là để tìm một người!

—Ai?

—Đến lúc ấy rồi em sẽ biết!

Tiểu Phong nhìn thấy dung nhan Bắc Yêu có phần biến đổi, gương mặt nàng có phần u uất, đau thương. Chàng sức nhớ lại một đoạn ân tình giữa mình và nàng ngày nào chưa kết nghĩa chị em khăng khít. Bắc Yêu có một khoảng đời quá khứ rất thần bí. Giai đoạn quá khứ ấy nàng hứa sẽ kể rõ cho chàng nghe sau khi chàng lấy được Cây Đèn Ma. Tiểu Phong cười, nói buồn tênh:

—Thôi chị à! Chúng ta đi nhé?

—Em vào trong ấy trước đi. Giữa chúng ta còn có nhiều chuyện cần nói, sau rồi sẽ hay.

Chàng gật đầu, chậm chậm bước lên bậc đá, thẳng tiến theo bậc thang. Nhưng mà trái tim chàng se thắt. Bỗng nhiên chàng có một ý nghĩ âm thầm: “Người với người trong lúc biệt ly mới cảm tình có phai nhạt chẳng? Nếu giữ mãi bền lâu thì sao người con gái trót đã yêu chàng tha thiết nồng nàn giờ đây thái độ khác với ngày nào gần gũi.”

Chàng băn khoăn không giải thích được nỗi thắc mắc trong lòng.

Nhưng mà một sự kiện kinh hãi làm cho Tiểu Phong rung động tâm thần sắp xảy ra tại Tổng đường Liên Giáo trên đỉnh Hoàng Sơn!

Bắc Yêu tình linh xuất hiện bất ngờ tại đây hẳn phải do một nguyên nhân quan trọng. Nguyên nhân ấy từ đâu người ngoài cuộc không tài nào hiểu thấu!

Mây gió trong Tổng đường Liên Giáo đã bao dày trên đỉnh Hoàng Sơn.

Mười sáu Trưởng giáo của mười sáu bang phái võ lâm trên chốn giang hồ đã biết rõ Tiểu Phong đã đến. Vì vậy họ bố trí thiên la địa võng cùng khắp trong Tổng đàn Liên Giáo từ lâu. Bọn họ chỉ chờ Tiểu Phong vào đó là vây bắt!

Tiểu Phong vào đến sân rộng của Liên Giáo mắt trông thấy vô số bóng người đông như kiến cỏ. Chàng không khỏi kinh thém. Những kẻ đứng sẵn trong sân rộng có độ năm sáu mươi người đông đủ tăng nhân đạo sĩ thường tục.

Càng sợ hãi hơn nữa là trong số đó có Đỗ Tiểu Liên, Chưởng môn của phái Chung Nam. Sau lưng nàng có ba lão già hộ vệ. Không nói cũng dư biết đó là ba cao thủ thượng đẳng của phái Chung Nam.

Quét nhanh hai luồng nhãn quang vượt qua khắp nơi một vòng bất giác Tiểu Phong biến sắc. Ngọn lửa sát cơ bừng cháy phừng phừng trong đôi mắt tinh quang của chàng. Tiểu Phong trông thấy Lãnh Diện Vong Hồn, Giáo chủ Địa Bảo do Thiên Hạ Chi Độc cùng với đồ đệ của hắn là Trang Văn Thổ và Nam Tinh ba đứa bảo hộ đang ở giữa.

Tiểu Phong không dè nén nổi ngọn sóng thù trào sôi sục sục. Chàng nhón gót bắn vút tới trước mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Nhưng thân hình chàng vừa bật tới thì nhanh tợ điện xẹt một bóng người chặn trước lối đi. Tiểu Phong giựt mình hoảng kinh tức thời quay vút thân hình trở về chỗ cũ. Chàng thấy rõ một lão hòa thượng, tuổi trên bảy mươi, tay lần xâu chuỗi bồ đề đang đứng trước mặt.

Những nhân vật hiện có mặt tại sân rộng của Liên Giáo toàn là những bậc tinh anh nhất trong võ lâm thiên hạ cùng với cao thủ đệ nhất hảo hạng của mười sáu môn phái giang hồ. Tiểu Phong đánh chết Ngũ Hồ Du Khách để gây cho toàn thể một cơn phẫn nộ vô cùng.

Không khí căng thẳng sát khí đằng đằng.

Vị lão hòa thượng ấy chính là Pháp Hải Thiên Sư, Chưởng môn của phái Thiếu Lâm. Cặp mắt của lão tự trừng lên ánh sáng như điện chớp bắn ngay vào mặt Tiểu Phong. Tiếng nói rang rảng như tiếng đại hồng chung tự miệng Pháp Hải Thiên Sư ngân vang:

—Thí chủ là Tiểu Phong?

Lê Tiểu Phong bình tĩnh đáp:

—Đúng là tại hạ!

Câu trả lời của chàng làm cho tất cả cao thủ của mười sáu môn phái đều biến sắc. Ai nấy đều bọc lộ sát khí chỉ trừ một mình Đỗ Tiểu Liên.

Pháp Hải Thiền Sư cười gay gắt nói:

—Thí chủ đã xuống tay đánh chết Ngũ Hồ Du Khách?

—Không sai!

Mặt hầm hầm sát khí lão hòa thượng dần giọng nói tiếp:

—Thí chủ đánh chết Ngũ Hồ Du Khách tức là không xem mười sáu môn phái không người tài giỏi, nhưng vẫn có người định lãnh giáo thí chủ mấy chiêu tuyệt học!

Tiểu Phong buông cao một trận cười ngạo nghễ trả lời liền theo:

—Xin đại sư phụ cho biết môn phái nào?

—Bần tăng là Chưởng môn của phái Thiếu Lâm!

Trong lòng kinh hãi chàng nói nhấn từng tiếng một:

—Đã là Chưởng môn phái Thiếu Lâm vậy tại hạ xin hỏi đại sư phụ điều này. Ngũ Hồ Du Khách sát một nhà tám mạng của chú Lê Trung, bốn phận làm cháu tại hạ không quyền trả thù hay sao?

——— o0o ———

CHƯƠNG 59



âu hỏi bất ngờ của Tiểu Phong khiến Pháp Hải Thiền sư không trả lời nổi. Lão hòa thượng ấy chỉ nói bưng một câu:

—Việc oán cừu, bọn chúng ta không dự đến. Bọn chúng ta chỉ có trách nhiệm bảo hộ Ngũ Hồ Du Khách không bị sát hại.

—Có điều Ngũ Hồ Du Khách đã chết mất rồi.

—Đúng vậy.

Pháp Hải Thiền Sư lạnh lạnh nói tiếp:

—Ngũ Hồ Du Khách tuy đã chết mà còn có mi đền mạng. Bọn ta đã có lời tuyên ngôn trung trực ấy với Ngũ Hồ Du Khách!

Mặt hầm hầm tức giận, Tiểu Phong nạt to:

—Mang danh nghĩa là Chưởng môn, bọn các người già hàm cãi bướng, không đặt chân lý công đạo làm mực thước, chỉ ỷ đông, khoe mạnh với người! Tiểu Phong này có sợ chẳng? Ta sợ lẽ phải, há sợ bọn các người à?

Chàng cười lạnh lút nghe lạnh cả xương sống. Chân tiến thẳng vào đám cao thủ của mười sáu môn phái miệng quát vang rền:

—Đâu đứa nào chết trước thì bước tới mau!

Giọng nói đầy sát cơ khiến ai nghe cũng mọc óc đầy mình.

Đảm lượng của chàng làm cho mười sáu Chưởng môn cùng cao thủ của mười sáu môn phái đều kinh khiếp.

Hai con mắt đỏ rực như hai cục lửa hồng, Tiểu Phong sau khi quét khắp mọi người có mặt ở sân rộng một vòng lại nạt bảo:

—Tại đây có đông đủ mười sáu vị Chưởng môn địa vị tôn quý, lẽ ra làm việc nào cũng nên xem xét theo công lý chứ đâu lại nhắm mắt làm càn. Nói thật Tiểu Phong này giết chết Ngũ Hồ Du Khách đã có lý do chánh đáng không phải vô cớ vô can. Nếu các người cứ ỷ đông mà làm khó Tiểu Phong này thì có chết cũng quyết ăn thua đủ!

Võ công của Tiểu Phong, phàm đã có hai lỗ tai thì ai này cũng đều đã nghe qua. Dùng đơn chưởng đánh chết Nam Quân, Tây Thần đâu phải một chuyện dễ dàng. Lại dùng kiếm chém chết Ngũ Hồ Du Khách, còn có người nào mà chẳng hãi kinh! Bởi vậy nhứt thời không một người nào dám liều mạng ra tay đối phó với

chàng trước. Bị mắng tưới vào mặt giận thì ai nấy cũng dám giận mà lên tiếng thì cũng chẳng ai dám hé môi. Bao nhiêu người lấy mắt nhìn nhau nín êm thin thít!

Ngay giữa lúc ấy...

Đỗ Tiểu Liên lê bước sen sạt sạt đi khoan thai đến trước mặt Pháp Hải Thiền Sư cất giọng oanh thánh thót rõ ràng:

—Xin phép Chưởng môn!

Pháp Hải Thiền Sư hơi ngơ ngác hỏi:

—Đỗ Chưởng môn có lời chi bày tỏ?

Đỗ Tiểu Liên thông thả nói:

—Tiểu Phong dùng kiếm giết chết Ngũ Hồ Du Khách. Việc ấy có nguyên nhân của nó. Ngũ Hồ Du Khách đã hạ độc thủ giết chết cả một nhà Lê Trung lớn nhỏ trai gái già trẻ những tám người! Tội ác đến thế là cùng! Làm giáo chủ của Liên Giáo là một kẻ hung phạm thử hỏi có tổn thương chung cho danh dự uy tín của Liên Giáo không? Xét đúng công đạo võ lâm thì cái chết của Ngũ Hồ Du Khách vẫn chưa đủ giải oan cho tám vong hồn của cả nhà Lê Trung nơi chín suối! Trách nhiệm của mười sáu môn phái chúng ta là bảo hộ tánh mạng cho vị Giáo chủ của Liên Giáo chớ đâu phải là trả thù cho một kẻ sát nhân?

Câu nói của Đỗ Tiểu Liên công minh chánh đại còn ai có thể đổ tội vào người Tiểu Phong được? Chẳng qua việc này lại rất quan hệ đến danh dự của mười sáu Chưởng môn. Nếu buông tay thả Tiểu Phong thì lời tuyên ngôn đối với vị giáo chủ của Liên Giáo mới làm thế nào? Bị người trong giang hồ xem là bọn không có tín nghĩa để giữ tròn lời tuyên ngôn của chính bọn mình đọc ra tức là tự mình hạ thấp nhân cách của bọn mình xuống sát đất!

Pháp Hải thiền sư nhăn nhó trả lời:

—Việc này không thể bàn qua được, Ngũ Hồ Du Khách tuy tội đáng giết. Nhưng mà không thể chết được khi giữ nhiệm vụ Giáo chủ! Đó là lời tuyên ngôn trung thực của mười sáu môn phái. Bọn chúng ta không thể thất tín tự nuốt lời mình.

Pháp Hải Thiền Sư vừa dứt lại có người nói tiếp:

—Đúng vậy. Bọn chúng ta không thể tự mình nuốt lời tuyên ngôn của mình ngay lúc đầu đối với Ngũ Hồ Du Khách. Nếu không giữ tròn chữ tín thì còn chi mặt mũi nó ai!

Tiểu Phong day mặt nhìn xem thì đó là một đạo sĩ.

Đỗ Tiểu Liên lên tiếng lãnh lót hỏi lại:

—Không Thanh Tử Chuông môn của phái Võ Đang quyết định phải tiêu diệt Tiểu Phong sao?

Không Thanh Tử chậm rãi bước tới trầm giọng nói:

—Phải trừ Tiểu Phong không thể để sống.

Hắn vừa ngừng tiếng lại có người nói tiếp:

—Đúng vậy.

Tiểu Phong nạt to:

—Tốt lắm. Nếu đa số các người thấy rõ phải trừ Tiểu Phong ta đây thì tốt lắm! Chẳng qua ta muốn thấy rõ đứa nào trong bọn các người có thể trừ được Tiểu Phong này!

Hầu hết mọi người đều có dụng tâm diệt trừ Tiểu Phong nhưng tất cả lại sợ võ công của Tiểu Phong. Bởi vậy sau khi chàng nói xong đứng ngoảnh mặt nhìn xem vẫn chẳng thấy một mặt nào dám xông vào. Đâu đó lại ríu rít nín êm thín thít.

Liên ngay lúc ấy. Đỗ Tiểu Liên lấy mắt ngó Tiểu Phong bằng một cái nhìn u oán rồi cùng với bọn cao thủ hộ vệ chậm chậm thối lui.

Tiểu Phong gầm vang như sấm nổ:

—Các người toàn là những kẻ hèn nhát, miệng hùm gan sứa. Ta đã thách sao chẳng đứa nào dám ra tay?

Cất một chuỗi cười nhạt Pháp Hải Thiền Sư vung thân hình mập ú của lão sẵn tới trước mặt Tiểu Phong:

—Mão nạp lãnh giáo thí chủ vài chiêu!

Chàng dòm chừng khoảng sân rộng thấy ai nấy đều sẵn sàng, hể thấy đến lúc là cùng ra tay một lượt. Tiểu Phong cười nhạt:

—Lại càng tốt.

Chàng chưa dứt câu, Pháp Hải Thiền Sư liền xuất kỳ bất ý vẩy mạnh ống tay áo lên. Một luồng chưởng lực nội gia cực kỳ cường mạnh đã đánh bổ vào mình Tiểu Phong. Pháp Hải Thiền Sư xuất thủ mau như chớp, mắt thường không kịp thấy.

Trái tim Đỗ Tiểu Liên hồi hộp vô cùng. Nàng biết rõ trừ một mình nàng ra, tất cả mọi người đang có mặt tại sân đều chờ lúc hè nhau ra tay trừ diệt chàng.

Thật đúng như điều ước đoán của nàng.

Chờ Pháp Hải Thiền Sư vừa đánh tới một chưởng nội gia là bọn chưởng môn của phái Võ Dương, Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương cùng nhảy vào một bước.

Tiểu Phong nhảy lui một bước nạt to:

—Chưởng môn hãy ngừng tay đã. Tại hạ có một lời cần hỏi kỹ!

Pháp Hải Thiền Sư sững lại hỏi liền:

—Thí chủ định nói chi?

Tiểu Phong ung dung hỏi:

—Bọn các người định trừ Tiểu Phong ta là vì binh vực cái chết của Ngũ Hồ Du Khách?

—Đúng vậy!

—Xin hỏi là việc này có liên quan gì đến cuộc tuyển chọn Giáo chủ Liên Giáo không?

Pháp Hải Thiền Sư ngăn người rồi đáp:

—Thí chủ có ý định tranh chức Giáo chủ Liên Giáo?

—Không sai!

—Chỉ sợ thí chủ không đủ tư cách.

—Sao người biết?

—Không có người giới thiệu!

Pháp Hải Thiền Sư Vừa dứt, tiếng Đỗ Tiểu Liên nói tiếp liền theo:

—Tiểu Phong đã được bốn phái chánh thức giới thiệu tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo.

Lời của Đỗ Tiểu Liên thốt ra, tất cả mọi người đều kinh hãi. Vô số con người tập trung vào gương mặt xinh đẹp như tiên nga của Chưởng môn phái Chung Nam.

Chẳng một ai là không kinh sợ hân nhiên.

Giây lát ngấm nghĩ Pháp Hải Thiền Sư nói lầm bầm:

—Chưởng môn giới thiệu Tiểu Phong à?

—Vâng! Tệ môn bảo chứng cho Tiểu Phong!

Mười lăm Chưởng môn khác đều biến sắc hãi hùng. Ai nấy ngó nhau kinh ngạc, không một ai nghĩ được là phái Chung Nam chánh thức giới thiệu Tiểu Phong tranh tuyển chức Giáo chủ Liên Giáo.

Tiểu Phong ngó Đỗ Tiểu Liên mỉm cười! Trong cái cười ấy chứa đựng cả yêu đương lẫn tình tứ. Họ giống hệt một cặp vợ chồng cùng đứng chung một chiến tuyến. Lòng cả hai được an ủi giữa lúc căng thẳng cực kỳ này.

Nụ cười tươi vui trên mặt Tiểu Phong tắt ngay khi đôi mắt chàng chợt nhìn thấy Lãnh Diện Vong Hồn, lửa sát cơ phùng cháy tận đầu.

Lãnh Diện Vong Hồn lạnh toát mồ hôi hột.

Bỗng nhiên Tiểu Phong cất tiếng cười vang như điên. Tiếng cười của chàng không khác tiếng rống thét cộp găm nghe đến bay hồn vỡ mật, tất cả những cặp mắt của vô số người tại sân rộng luôn cả đôi luồng nhãn tuyến của Đỗ Tiểu Liên cũng dồn về phía Tiểu Phong âm thầm nghi hoặc. Ngưng tiếng cười rùng rợn chàng quát nói:

—Câu chuyện giữa Tiểu Phong này và bọn Chưởng môn các người hãy tạm gác lại đã. Chờ ta giải quyết vụ này rồi sẽ tính sau!

Ngừng một chút Tiểu Phong nạt to:

—Này Lãnh Diện Vong Hồn. Ta cần giải quyết mối thù của cha mẹ ta với mi trước!

Thân hình chàng sấn tới trước mặt hắn.

Đúng ngay lúc ấy. Không Thanh Tử Chưởng môn phái Võ Đường thoát lạnh trí trước mặt Tiểu Phong miệng nói leo lẻo:

—Trong Tổng đàn của Liên Giáo, bọn ta không để mi cừu báo với Lãnh Diện Vong Hồn!

Đôi mắt của Tiểu Phong tròn vo, chàng lớn tiếng hỏi:

—Không để ta báo cừu à? Bộ người muốn thay thế cho Lãnh Diện Vong Hồn làm quỷ dẫn đường chắc?

Sát cơ bao dày gương mặt hầm hầm của Tiểu Phong. Sát khí quá đổi lạnh lùng khiến ai thấy cũng ớn sợ.

Không Thanh Tử cười mỉa mai:

—Bần đạo có dụng ý đó đã! Chỉ sợ mi không đủ sức.

—Tốt lắm! Hễ muốn thì được vừa ý!

Một chưởng tổng vào mặt hắn!

Tiểu Phong đang giận nên chưởng lực cường mãnh tuyệt luân.

Không Thanh Tử thấy chưởng phong của đối phương cuộn trào như muôn trùng lượn sóng ập đến, hắn nhảy tạt ra sau tránh khỏi.

Tiểu Phong đánh bồi một chưởng bên trái liền theo.

Nhưng cùng thời gian ấy một chuỗi ánh sáng xẹt tới. Thanh trường kiếm trên tay Không Thanh Tử đâm ngay vào mặt Tiểu Phong.

Tiểu Phong khen thầm: “Thân pháp lạ thật!”

Chàng lách liền ba bước tránh liền ba nhát kiếm của Không Thanh Tử tấn công.

Cũng liền lúc ấy, ba tên Trưởng lão của phái Võ Dương không hẹn nhau cùng nhảy vào một lượt.

Tiểu Phong quát to một tiếng, thân hình vượt tới, thi triển liền bảy thức của thế «kích».

Thân hình chàng còn mơ màng thì một cái, bóng thấy đó mất đó, chỉ thấy chưởng lực ào ào.

Không Thanh Tử bị bắt buộc thối lui liên miên mười bước mới khỏi bị đánh trúng.

Chợt nghe Tiểu Phong nạt lão:

—Không Thanh Tử! Mau về chỗ cũ.

Liền theo tiếng nạt, chỉ thấy Không Thanh Tử hai chân xiểng liểng, thân hình lão đạo bật lui trở về chỗ hắn đứng ban nãy đúng mười bước.

«Bịch» một tiếng khô khan, hắn té ngổ trên mặt đất, không tài nào dậy nổi!

Tất cả Chưởng môn, cao thủ có mặt tại trận chẳng một ai là không khiếp vía thất kinh.

Chợt thấy mặt mày Không Thanh Tử trắng xác như tờ giấy bạch, thanh trường kiếm trên tay hắn rớt xuống đất cái keng, hai gò má hắn đầm ướt những giọt mồ hôi to bằng những hạt đậu.

Một tên Trưởng lão hộ pháp chạy đến đỡ Không Thanh Tử ngoẻo đầu trên cánh tay, miệng hơ hải hỏi:

—Chưởng môn bị thương chỗ nào trong mình?

Không Thanh Tử lắc đầu, trả lời:

—Nếu Tiểu Phong không nương tay thì mạng sống của Không Thanh Tử này đã châu Địa phủ mất rồi còn đâu mà hỏi?

Không Thanh Tử tự miệng nói ra mấy lời lại càng làm cho ai nấy kinh hãi hơn nữa. Bởi vì tất cả những người có mặt đều là những nhân vật chọn lựa của võ lâm. Thế mà chẳng một ai thấy rõ Không Thanh Tử bị Tiểu Phong đánh trúng vào đâu mà thương tích trầm trọng đến nỗi nào. Hơn nữa Tiểu Phong còn nương tay không nỡ giết chết Chuồng môn của phái Võ Đường chính tự Không Thanh Tử thú thật bằng lời nói cảm kích vô cùng.

Đương Không Thanh Tử nói với tên Trưởng lão, Hộ Pháp kia lại rống to ồm tỏi:

—Tiểu Phong, bản đạo lãnh giáo mi mấy chiêu!

Mỗi đũa một bên hông đánh liền bốn chuồng.

Thình lình. Một giọng cười lãnh lút xé võ không trung vang đến.

—Đồ dạn mặt mày dày sao mà không biết xấu hổ.

Giọng nói ấy làm cho ai nấy hoảng kinh. Hai tên Trưởng lão Hộ Pháp của phái Võ Đường ngóc đầu ngó lên bỗng thấy một thiếu nữ mặc áo đỏ đang đứng oai nghiêm trước mặt.

Thiếu nữ mặc áo đỏ ấy, chẳng phải người nào khác hơn là Bắc Yêu.

Sự có mặt đột ngột của Bắc Yêu làm cho nhiều người cũng kêu ầm lên một tiếng như mất vía. Những ai còn chưa biết mặt Bắc Yêu thì lại ra dấu hỏi nhau:

—Nàng ấy là ai vậy?

Bắc Yêu cười lạnh như tiền, tiến bước vào giữa sân rộng cất tiếng trong ngân lãnh lút nói:

—Hai người cùng hợp sức ra tay một lượt chẳng sợ chôn vùi danh dự của phái Võ Đường xuống dưới chỗ bần thủ hay sao?

Một tên Trưởng lão hộ pháp bị Bắc Yêu hạ nhục giận tía hai tai, sẵn sộ hỏi:

—Con bé này là người nào?

Mặt hầm hầm biến sắc, Bắc Yêu quát bảo:

—Mi bắt đặng ba ngọn liễu điệp phi đao thì ta sẽ nói danh hiệu cho được biết?

Bắc Yêu vừa nói ra là mọi người đã rùn rùn kêu to lên:

—Úy trời! Bắc Yêu.

Bắc Yêu cười tròn như pháo nổ:

—Đúng lắm! Ta chính là Bắc Yêu! Bọn bây, nếu đứa nào không sợ phi đao thì cứ đụng vào chéo áo Tiểu Phong xem chơi! Ta chấp hết thầy tại bay đó.

Đại ma đầu số một trên chốn giang hồ bỗng nhiên xuất hiện gây khiếp sợ cho tất cả người có mặt trong Tổng đường của Liên Giáo.

Trông thấy Bắc Yêu ra mặt, Tiểu Phong cười khổ sở trên vành môi.

Lúc ấy Đỗ Tiểu Liên bước nhanh tới bên mình Tiểu Phong, nghiêng tai hỏi nhỏ:

—Lê đại ca, nàng là người yêu của anh đó hả?

Đầu óc rối rắm, chàng ngó chăm chỉ vào mặt Đỗ Tiểu Liên cười nói:

—Phải cũng được. Mà không cũng được.

—Sao kỳ cục vậy?

—Để xong việc nầy anh nói cho mà nghe!

Tuy là Chuởng môn của phái Chung Nam nhưng Đỗ Tiểu Liên cũng không thoát khỏi thường tình của nhi nữ. Nàng cười một tiếng đau đớn, trở về chỗ cũ.

Bỗng nhiên Tiểu Phong nạt to:

—Lãnh Diện Vong Hồn nạp mạng cho ta.

Thân hình chàng bắn tới, tay tổng theo một chuởng.

Lãnh Diện Vong Hồn, ơ hờ không tưởng tượng được Tiểu Phong thân pháp thủ pháp cực kỳ mau lẹ bất ngờ như vậy.

Hắn còn đang hoảng hốt thì chuởng lực của chàng đẩy tới ngay ngực hắn với thế mạnh khôn lường.

Lúc ấy đứng sát một bên bảo vệ Lãnh Diện Vong Hồn là Thiên Hạ Chi Độc đã lướt tới đẩy liền một chuởng, miệng nói:

—Lão phu xin tiếp các hạ mấy chiêu!

Tiểu Phong hơi sững sờ một chút. Hai mắt chàng sáng ngời tinh quang.

Chàng vừa dợm ra tay lại chợt nghe Bắc Yêu gọi giục ngược mấy tiếng:

—Em! Ngừng tay đã!

Người nàng đến trước mặt chàng liền theo tiếng gọi, Tiểu Phong thụt lùi ra sau ba bước nhường cho Bắc Yêu.

Thình lình...

Bắc Yêu buông dài một chuỗi cười lạnh lót. Trong đôi tròng con mắt xanh biếc của nàng sáng rực tinh quang. Nàng ngó chăm bắm vào Trang Văn Thổ đệ tử của Thiên Hạ Chi Độc nạt hỏi gay gắt:

—Trang Văn Thổ mi nhìn được ta chưa?

Tiếng nạt của Bắc Yêu ngập tràn sát cơ khiến ai nghe lọt vào tai cũng xõn tóc gáy.

Tiểu Phong đoán chắc giữa Bắc Yêu và Trang Văn Thổ hẳn có một quan hệ chi với nhau!

Gương mặt Trang Văn Thổ tái mét. Vẻ kinh khủng biểu lộ rõ ràng. Cả người hẳn không khác cái máy tự động thụt lui một bước.

Hơn vài mươi cao thủ hai sân rộng đồng thời rất đổi ngạc nhiên.

Bắc Yêu rút nhanh năm ngọn liễu điệp phi đao cầm sẵn vào tay cười lạnh hỏi:

—Trang Văn Thổ, ta kiếm mi ngót sáu năm trường... Mi chắc không quên một đời hạnh phúc của ta bị mi phá nát... Hiện giờ ta cần đời mi mà lấy lại...

Câu nói chưa ra hết mà năm ngọn liễu điệp phi đao đã bắn tới một loạt.

Mười lăm Chưởng môn và cao thủ tại sân rộng của Liên Giáo đều quên mất việc đối phó Tiểu Phong mà ngơ ngác sững sờ theo câu chuyện của Bắc Yêu! Giữa Bắc Yêu và Trang Văn Thổ đã có một quan hệ xa xưa cũ kỹ như thế nào?

Tiểu Phong sực nhớ lại có lần Bắc Yêu đã cho mình biết. «Tôi, không thể yêu người... bởi vì... tôi có một quá khứ bất hạnh... Người không thể biết rõ mà tôi cũng không thể nói cho người biết rõ... cho đến mãi mãi...»

Bỗng nhiên...

Một tiếng quát vang lên, liền theo đó Thiên Hạ Chi Độc vẩy mạnh bàn tay đánh bật năm ngọn liễu điệp phi đao của Bắc Yêu ra khỏi mình của Trang Văn Thổ...

Tiểu Phong đứng ngoài không hiểu ẩn tình giữa Bắc Yêu và Trang Văn Thổ có gì không mà mới gặp, Bắc Yêu đã ra tay sát thủ. Nếu hôm nay không có Thiên Hạ Chi Độc có lẽ mạng của Trang Văn Thổ tàn rồi.

Bắc Yêu thấy Thiên Hạ Chi Độc đánh bật năm ngọn liễu diệt phi đao, trong lòng có vẻ hoang mang. Nhưng nhìn lại Thiên Hạ Chi Độc, trong đôi con ngươi của nàng lóe những luồng tinh quang oán độc. Nàng chợt thét lên lạnh lạnh:

—Hôm nay ta thể sẽ lấy mạng hai thầy trò của ngươi.

Tiếng người con động trên vành môi, Bắc Yêu đã xông đến, tay phải đẩy ra một chưởng với toàn bộ nội lực.

Chỉ trong nháy mắt một trận giao chiến khốc liệt đã diễn ra giữa Bắc Yêu và Thiên Hạ Chi Độc.

Trang Văn Thổ thấy sư phụ đánh với Bắc Yêu, trong đầu của y lóe ra bao ý nghĩ, vừa sợ hãi vừa phấn khởi. Trang Văn Thổ chợt bùng người vào cuộc chiến để liên kết cùng Thiên Hạ Chi Độc tấn công một mình Bắc Yêu.

Nhưng y vừa chực thực hiện ý định chợt có một cơn gió thoảng thổi nhẹ đến. Trước mặt y đã xuất hiện một thiếu nữ vận áo trắng. Dung nhan như bậc tiên thiên giáng trần.

Bóng trắng ấy chính là Lý Băng Ngọc.

Trang Văn Thổ hoảng hốt lùi lại. Mồ hôi của hắn rịn ra khắp người, vì chính lúc này nếu không có Thiên Hạ Chi Độc, mạng của hắn đã tiêu dưới năm ngọn liễu diệt phi đao của Bắc Yêu.

Nàng quát bảo oai nghiêm không khác một lệnh truyền của vị tử thần với loài ác quỷ:

—Lũ người của Địa Bảo hung tàn khét tiếng giang hồ, hôm nay những đứa nào theo Lãnh Diện Vong Hồn tìm đến nơi đây toan tính gây nên bạo kiếp cho võ lâm thì dừng hòng thoát thân rời khỏi Tổng Đàn của Liên Giáo. Công đạo võ lâm phải triệt để thi hành nghiêm túc. Lưới trời tuy thưa mà kẻ tàn ác khó lọt, luật báo ứng nhãn tiền sẽ cho ai nấy trông thấy đặng làm gương!

Giọng nói của Lý băng Ngọc trong ngần như tiếng khánh của nàng rung chuyển như sấm sét. Đương trưa mà lời nàng khiến tất cả những nhân vật của Địa Bảo có mặt trong sân rộng của Tổng đàn Liên Giáo run phát rét!

Không ngờ cuộc thịnh diễn của võ lâm hôm nay xảy đến một cách hào hứng phi thường, tái diễn trong nội bộ của Liên Giáo mà kẻ đánh phèng la cổ võ lại chính là mười sáu Chưởng môn của mười sáu bang phái giang hồ.

Giữa những quát tháo vang rền lở đất long trời, Bắc Yêu và Thiên Hạ Chi Độc ác đấu với nhau không can nổi.

Hai con người lóng lánh của Tiểu Phong lần từ trên thân thể Bắc Yêu sang qua gương mặt của Lý Băng Ngọc. Chàng bỗng nhiên bồn chồn trong dạ, trái tim rộn rã nổi cơn, tâm thần như mê, như tỉnh.

Gương mặt yêu kiều, diễm lệ tuyệt trần của Lý Băng Ngọc vẫn biểu lộ một vẻ u oán như xưa. Nàng như yêu đương rào rạt, như tình tứ mặn mà, như mơ buồn man mác, như oán hận sâu xa, như khổ đau thấm thía...

Tiểu Phong chậm chậm cúi gục đầu ngó xuống. Chàng nghĩ ngợi băn khoăn: “Nàng dường thể yêu ta mà cũng dường thể giận ta. Nàng tát vào mặt ta một cái nẩy lửa. Vì cớ nào nàng từ chối tình yêu đằm đuối nồng nàn của ta? Trời đất bao la mà dường thể chỉ có một nàng là đối với ta chẳng chút động tâm.”

Chàng phì hơi thở dài một tiếng náo nùng nhè nhẹ. Đau buồn, tê tái, chua xót cảm thương, chàng lặng lẽ âm thầm gần như muốn khóc to thành tiếng nghẹn ngào, nức nở. Lệ tình đầm ướt vành mi!

Sự thật Tiểu Phong nào có biết được mối tình sâu đậm vỡ nát con tim của nàng đối với chàng. Trên biển tình nổi sóng Lý Băng Ngọc là thiếu nữ yêu chàng thắm thiết chân thành, đậm đà nồng đượm hơn hết. Tiếng thở đã vừa ra khỏi miệng bên tai Tiểu Phong liền nghe giọng nói sùt sùi thổn thức Lý Băng Ngọc:

—Lê tướng công lo nghĩ điều gì, nhớ nhung ai thế?

Ngước mắt nhìn lên thấy Lý Băng Ngọc diễm nụ cười tê tái trên môi. Nàng đứng trước mặt chàng. Nụ cười vẫn đau thương như cũ.

Tiểu Phong hỏi vặn lại nàng:

—Tại sao nàng hỏi tới câu đó?

—Chàng có tâm sự gì mà trông buồn bã quá!

—Không! Tôi chẳng có tâm sự gì ráo!

Nàng mỉm cười chua xót, nói:

—Đừng chối quanh. Trông vào gương mặt đăm chiêu mơ mộng, tôi đoán chắc là chàng đang tưởng nhớ đến một cô nào! Phải nhớ Bạch Cơ không?

Tiểu Phong rầu rĩ nói tiếp liền theo câu hỏi của Lý Băng Ngọc:

—Không đúng! Tôi đang nghĩ ngợi về nàng!

—Về tôi? Ừa nghĩ ngợi cái gì?

Lý Băng Ngọc cười tự nhiên, làm như nàng chẳng có gì để cho Tiểu Phong đáng nghĩ ngợi về chàng.

Lý Băng Ngọc cố che dấu mối tình thầm kín của mình đối với chàng. Sau cùng nàng lại hỏi:

—Anh không đang tưởng nhớ Bạch Cơ thì là nghĩ ngợi về Bắc Yêu... Ở hay là Đỗ Tiểu Liên.

Tiểu Phong choáng váng óc, chàng buột miệng nói:

—Đỗ Tiểu Liên?

—Đúng! Người vợ của chàng, Chưởng môn phái Chung Nam, có chân trong tập đoàn Liên Giáo!

—Sao mà nàng biết rõ việc riêng của tôi hết vậy?

—Tôi có tài bói toán biết được mọi việc!

Lý Băng Ngọc cười. Giọng cười của nàng buồn bã thê lương ai nghe phải nào lòng, xót dạ đến rơi nước mắt!

Tiểu Phong cười nảo nùng tê tái rồi hỏi:

—Cái tài bói toán của nàng thật là hay, ờ, phải rồi nàng đã quen biết Bắc Yêu trước đó chi?

—Mới quen biết chừng vài giờ đồng hồ thôi!

—Câu chuyện giữa Trang Văn Thổ và Bắc Yêu nàng hiểu chớ?

Lý Băng Ngọc gật đầu. Nàng hỏi lại Tiểu Phong:

—Chàng có tình với Bắc Yêu?

—Đó là việc riêng của tôi.

—Vâng! Tôi chỉ hỏi chàng cho biết, còn có hay không chẳng liên quan chi đến tôi!

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng nói:

—Cũng có thể là có!

Cười đau buồn khổ sở, nàng nói:

—Năm tháng lạnh lùng, sớm chiều quanh quẩn một tấm chân tình, một bầu tâm sự một kiếp má hồng, than ối rồi đây sẽ...

—Sẽ ra làm sao?

Lý Băng Ngọc cười gượng héo hon:

—Sẽ đậm mối hận tình mà chôn vùi dưới lớp đất vàng.

—Cái gì?

Tiểu Phong thất kinh hồn vía hấp tấp hỏi to:

—Chôn vùi năm xương dưới lớp đất vàng?

—Đúng như thế!

—Bắc Yêu sắp chết?

—Người sanh trên cõi tạm, ai mà chẳng chết?

Tiểu Phong hoảng sợ toát lạnh cả mồ hôi. Cứ theo ý tứ trong câu nói của Lý Băng Ngọc mà nghiệm thì dường như Bắc Yêu sắp làm một việc gì ngoài óc tưởng tượng của chàng. Chết? Chết bằng cách gì? Vùi xương dưới đất vàng? Bao giờ sẽ vùi thân? Tiểu Phong bần khoản, bối rối, ngơ ngẩn thần thờ.

Lý Băng Ngọc cười giả lã mấy tiếng, nói:

—Cần chi phải nghĩ ngợi vào lòng cho lắm, nầy Lê tướng công ơi! Bắc Yêu thương chàng cũng giống như Bạch Cơ yêu chàng một thứ. Chàng chỉ biết một điểm ấy cũng đủ mãn nguyện một đời của nàng rồi.

Nàng lại cười rồi nói tiếp:

—Tôi cần giúp Bắc Yêu một tay để trừ diệt Thiên Hạ Chi Độc cho rồi!

Dứt câu, Lý Băng Ngọc bay vào trong trận ác chiến.

Tiểu Phong bị sự việc đưa đến quá đổi đột ngột nên run khiếp cả người. Bắc Yêu là một phụ nữ bất hạnh trên đời. Cái đó chàng có thể hiểu được. Nhưng nội dung của tình hình ấy ra làm sao, thật chàng không làm sao biết được rõ ràng.

Bên tai của Tiểu Phong, giọng nói âu sầu của Lý Băng Ngọc còn văng vẳng chưa bay. Nàng sẽ đem mối hận tình thương mà chôn vùi dưới lớp đất vàng. Chàng nghiêng chặt hai hàm răng, tự bảo thầm: “Chẳng cần biết đến thân thế của Bắc Yêu ra sao, ta đã yêu nàng, ta thề một câu sẽ lấy nàng làm vợ. Mãi mãi ta yêu nàng.”

Nhưng lời ước nguyện của Tiểu Phong có thành sự thật hay không?

Giọng nói lãnh lút của Lý Băng Ngọc ngân vang:

—Hai vị hãy tạm ngừng tay.

Tiểu Phong ngược mắt nhìn lên. Chàng thấy sau tiếng nói lãnh lút của Lý Băng Ngọc kêu lên thì hai người đang ác chiến trong trận liền ngừng tay thối lui ra sau mỗi người hai bước.

Lý Băng Ngọc thoáng nhanh thân hình như điện đã đứng ngay chính giữa chặn ngang cả hai. Nàng cất giọng trong trẻo oai nghiêm, nói:

—Bắc Yêu cô nương hãy nhường người này lại cho tôi.

Thiên Hạ Chi Độc trợn độc cặp mắt trắng ngời quát bảo giận dữ:

—Nàng muốn chết hả?

—Cái đó chưa hẳn đa!

Thiên Hạ Chi Độc cười lạnh lạnh rợn người:

—Tốt lắm! Nàng không sợ chết thì cứ xưng tên họ ra đi.

—Mi chưa xứng đáng!

—Thế thì nàng là môn hạ của ai?

Lý Băng Ngọc chưa mở miệng trả lời, bỗng nhiên có giọng của một người nói:

—Thiên Hạ Chi Độc chẳng lẽ mi chưa biết nàng là môn đệ của người nào sao?

Giọng nói phát ra quá đột ngột khiến cho Thiên Hạ Chi Độc hốt hoảng quay đầu ngó lại. Hắn thấy rõ ràng một người mặc áo đen chẳng biết đến lúc nào mà đứng sờ sờ một bên, không hề hay biết. Thiên Hạ Chi Độc nạt hỏi:

—Mi biết hả?

—Hắn là ta biết rồi. Còn người mở trao trao gần lọt tròng mà hòn núi Thái Sơn ở trước mặt cũng không trông thấy. Đồ dui mà còn làm tàng! Nè ta làm ơn nói cho mi biết nhé! Vị cô nương này là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ, nghe chưa?

—Thế nào? Đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ sao?

—Đúng như vậy!

Thiên Hạ Chi Độc nghe người mặc áo đen giới thiệu Lý Băng Ngọc xong bất giác cả kinh vững vững thụt lùi liền ba bước dài. Mặt mày hắn xanh lét!

Điều ấy chẳng riêng chỉ một mình Thiên Hạ Chi Độc hoảng kinh mà tất cả những Chưởng môn có mặt tại trận thấy đều hãi sợ. Ai nấy đều nghĩ thầm trong trí: “Phải rồi nàng ấy là đồ đệ của Vạn Thế Tiên Cơ hèn chi võ công cao siêu tuyệt đỉnh.”

Lý Băng Ngọc mỉm cười day sang phía người mặc áo đen cất tiếng trong trẻo nói:

—Lão tiên bối vẫn mạnh giỏi!

—Mạnh giỏi! Nàng cũng mạnh giỏi?

Người vừa đến không phải là ai khác, chính là nhơn vật thần bí oai danh chấn động khắp cả thiên hạ võ lâm dưới cái biệt hiệu Thần Hồ Chủ nhơn!

Quét hai luồng nhãn quang sáng ngời như hai ngôi sao chói rạng dưới bầu trời lác đác sao thưa, Thần Hồ Chủ nhơn thông thả nói:

—Ân oán của giang hồ, hôm nay cũng phán đoán cho rồi.

Câu nói khoan thai của Thần Hồ Chủ nhơn vừa dứt chợt nghe giọng nói lãnh lót của Lý Băng Ngọc quát vang:

—Thiên Hạ Chi Độc, xem chưởng!

Tiếng quát làm rợn rục con tim mọi người. Theo liền tiếng quát ấy, bóng trắng vung múa khắp nơi, một bóng người xẹt thẳng như sao băng vào mình Thiên Hạ Chi Độc!

Trong một thời gian chớp nhoáng ấy, liên tiếp năm chưởng đánh tới.

Tiểu Phong hoang mang chạy đến trước mặt Thần Hồ Chủ nhơn cung kính chào mừng:

—Vãn bối kính chúc tiên bối mạnh giỏi!

—Cám ơn! Cám ơn! Thôi đừng bày chuyện lễ phép phiền phức. Hỏi thăm qua loa đủ rồi!

Cử chỉ tôn kính của Tiểu Phong đối với Thần Hồ Chủ nhơn làm cho tất cả bao nhiêu cao thủ thượng đẳng có mặt tại sân trong Tổng đàn của Liên Giáo đều sửng sốt không hiểu. Bởi vì Tiểu Phong là người cực kỳ ngông cuồng, cao ngạo, dưới mắt chẳng xem ai ra gì thế sao lại tỏ ra kính nể, lễ phép với người mặc áo đen nầy đến thế? Đó mới là một việc ngoài hẳn ý liệu của mọi người.

Hàng mấy ngàn người có mặt, toàn là nhơn vật chọn lựa của võ lâm, kể cả mười sáu Chưởng môn của mười sáu môn phái giang hồ, chẳng người nào biết mặt người ấy là ai. Nhưng người của mỗi môn phái có mặt đều được Thần Hồ Chủ nhơn cứu mạng.

Liên ngay khi ấy...

Bắc Yêu chạy đến gần bên Tiểu Phong kêu nói:

—Em!

Tiểu Phong nghe kêu quay mặt ngó lại. Chàng trông thấy gương mặt xinh đẹp của Bắc yêu hiện ra vẻ đau đớn cực kỳ. Chàng hỏi:

—Việc gì thế?

Bắc Yêu hé răng rồi lại mím môi không nói. Một chập sau nàng mới thốt nên lời:

—Chúng ta dường như thay đổi hết. Lòng người... Tất cả đều thay đổi.

Nàng nói lẩm bẩm trong miệng một mình, dường như nói với Tiểu Phong. Cười xót xa đau đớn mấy tiếng nàng lại nói tiếp:

—Ta cần phải trả mối thù năm năm...

—Thù gì?

Bắc Yêu lặng thinh không đáp. Chỉ thấy nàng chậm chậm đi lại phía Trang Văn Thổ nạt vang như sấm:

—Trang Văn Thổ, nạp mạng cho ta.

Thân hình bắn vút tới công liền ba chưởng ào ào dậy gió.

Bắc Yêu vừa mới thò tay, bỗng nghe Nam Tinh cười lạnh lạnh một tiếng, đánh bổ vào ngực nàng một loạt chưởng.

Bỗng nhiên Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung thét to một câu xé tai:

—Nam Tinh! Ta bảo trước cho mi giữ hồn. Nếu mi còn xen vào công việc của kẻ khác thì ta lấy mạng, mi đừng trách ta.

Tiếng hét ấy tràn đầy một thứ sát cơ hết sức khủng bố, tất cả những ai có mặt tại chỗ đều sững gáy, nổi da gà. Quả nhiên Nam Tinh bị tiếng thét ấy cướp hồn, vội vã rút tay dừng lại.

Chợt nghe Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung sát khí hầm hầm dần giọng nhấn mạnh từ tiếng một:

—Nam Tinh, mi đừng lên mặt hung hăng toan giở trò khiếp nhược đánh lén Bắc Yêu như lần trước đã phóng trộm ám khí đặng hại người sau lưng! Ta mà tiêu diệt mi chỉ nhọc sức đưa thẳng bàn tay lên là kết liễu mạng sống mi ngay.

Những người có mặt tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo đều cho lời nói từ miệng người mặc áo đen ấy thốt ra là lớn. Nói, khoe khoang, không khỏi ba hoa khoaác lác. Danh hiệu Nam Tinh bị liệt vào sổ ma đầu thứ hai trên chốn giang hồ. Lòng nham hiểm, ác độc của hắn chẳng những ai nghe cũng đều chết khiếp mà võ công của hắn cao cường, trên chốn giang hồ cũng chưa dễ mấy ai bì kịp nhút

là độc môn ám khí của hắn. Thế thì người mặc áo đen này là ai mà dám bảo rằng chỉ nhọc sức giơ tay là giết mạng hắn dễ dàng? Trên đời quyết không thể có nhưn vật nào làm được việc ấy. Mặc dầu tất cả ai nấy đều cho người mặc áo đen ấy là huênh hoang lỗ miệng. Nhưng sự thật thì đúng như lời Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch Trung vừa nói ông ta rất có thể giơ tay. Giá chân là tiêu diệt mạng sống của Nam Tinh chẳng chút nhọc công.

Nam Tinh cười nhạt một cách mỉa mai:

—Chính ta muốn được xem mi làm thủ đã! Kẻ bất tài thì hay khoác lác nên chỉ mới có câu thùng trống kêu to. Nhưng ta cảnh cáo trước họ mi đề phòng là ta không nường tay mà mấy con ưng của ta nuôi lại cũng rất ghét những đứa nào dám xúc phạm đến ta, chúng nó có xé xác mi cũng ráng mà chịu, đừng kêu la khóc lóc vô ích nhé!

Câu nói của Nam Tinh vừa khoe khoang võ công cao cường của mình, vừa hăm he người mặc áo đen ấy về sự ác độc của mấy con chim ưng hắn tập rèn nuôi dưỡng.

Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch trung biến sắc. Ông ta quát bảo:

—Mi nói thật à?

—Không sai! Lời ta nói đâu chắc đó, không phải như mi.

—Tốt lắm! Tốt lắm mi đã muốn thì ta sẵn sàng cho mi được toại nguyện!

Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch Trung vừa dứt lời chợt nghe Nam Tinh hú vang lên mây xanh ba tiếng lanh lảnh!

Bảy con chim ưng dữ từ bên trong rừng rậm bay ồ ra.

Tiểu Phong trông thấy bảy con chim ưng bất ngờ bay đến trong lòng hoảng hốt thất kinh.

Thần Hồ Chủ nhưn Từ Thạch Trung rảo mắt nhìn bảy chim ưng ấy, cất tiếng cười giòn:

—Mi tưởng có mấy con chim nhỏ nhít nầy trợ sức mà dọa ta à? Nói trước cho mi biết là ta chỉ vung nhẹ bàn tay, mạng sống của bảy con vật đó nát thành xương vụn!

Nam Tinh cười ha hả một cách tự đắc:

—Nếu mi làm được như lời mi thì Nam Tinh ta đây tình nguyện tự chặt bỏ đi cánh tay trái. Từ rày về sau mãi mãi không ló mặt ra ngoài chốn giang hồ!

—Mi nói thật chứ?

—Người quân tử như ta không nói hai lời. Chỉ sợ đứa tiểu nhơn nhi mi nói đặng mà làm không đặng, phải làm bần bàn tay đập nát thây mi đó thôi!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung cười một tiếng khoan thai thờ thả. Cặp mắt sáng ngời của ông ta quét qua một loạt bảy con chim ưng khổng lồ đang đảo giữa không trung. Bàn tay một của ông ta chậm chậm đưa lên.

Mấy ngàn con người tại sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo đều ngó theo không nháy. Ai nấy đều quyết xem cho rõ người mặc áo đen ấy có võ công tuyệt học như thế nào mà dám làm chuyện kinh người trước mặt Nam Tinh, chủ nhơn của bảy chim ác độc mà khôn lanh không kém chi người có luyện võ công này.

Ngón tay trở trên bàn tay mặt của Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung chĩa thẳng lên. Thành linh nghe ông ta quát to một tiếng, ngón tay trở co lại. Một con chim ưng theo ngón tay rớt xuống kêu «quác» một tiếng thảm thiết. Minh nó nằm trên mặt đất, hai cánh bị té nát, máu tươi trong miệng óc xối ra như mưa.

Thần chỉ kinh người ấy thật chưa hề có ai nghe thấy. Mọi người đều thất sắc sợ hãi, kêu lên một tiếng thất kinh, bụng nghĩ thầm: “Người này là ai mà lại luyện được môn ngưng khí thương nhơn là một tuyệt học tối cao của võ lâm bí truyền...”

Còn đang nghĩ ngợi thì tiếng kêu «quác» thứ hai lại kêu lên thảm thiết hơn. Một con chim ưng khác rớt xuống đất, mình mẩy nát thành mảnh, mình máu đầm đỏ lông....

Liên theo là con thứ ba... con thứ tư... chết càng thảm thiết hơn nữa.

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung chỉ dùng một môn tuyệt học «Ngưng Khí Thương Nhơn» ấy mà mấy ngàn cao thủ thượng đẳng võ lâm có mặt tại chỗ đều hốt hoảng rụng rời. Người nào trông thấy cũng lạnh toát mồ hôi hột đầm mình.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy Thần Hồ nhơn Từ Thạch Trung mặt mày trắng xóa, hai gò má ửng đỏ mồ hôi hột to bằng những hạt đậu.

Tiểu Phong biết rõ nội lực của ông ta bị tổn thương chẳng ít. Liên đó chàng sấn bước đến trước lên tiếng hỏi:

—Lão tiên bối không sao trong người chứ?

—Không sao cả!

Thần Hồ Chủ nhơn Từ Thạch Trung thò tay vào túi áo lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng...

Liền khi ấy, chợt nghe kêu rú lên một tiếng thảm thiết, Nam Tinh miệng mửa máu tươi như mưa xối, hai chân xiểng niểng thối lui ra đằng sau, cả người lão đảo rồi té ngửa ra trên mặt đất.

Tiếng kêu rú thảm thiết ấy khiến tất cả những người có mặt tại chỗ còn đang bản thân nghĩ ngợi đều run rẩy kinh hoàng. Nam Tinh vì xót xa thương tiếc bầy chim ưng yêu quý hơn cả tánh mạng của hãn nên mới đau đớn cực độ trong lòng, chẳng còn muốn sống. Đã vậy hãn lại đứng gần Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung đang thi triển môn «Ngưng Khí Thương Nhơn» tiêu diệt bầy chim ưng nên cũng bị ảnh hưởng đến chân khí trong người, không còn đủ sức chịu đựng!

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung cười nhạt một tiếng, nói giọng rang rang như chuông ngân:

—Bầy chim ưng hung ác này đã theo lệnh tên chủ hiểm độc của chúng nó giết hại vô số mạng người trong giang hồ cần phải tiêu diệt toàn bộ không nên để sống.

Miệng nói dần từng tiếng, chân ông ta chậm chậm tiến bước đến chỗ Nam Tinh té nằm dưới đất. Người của mười sáu môn phái chẳng một ai là không mọc ốc cùng mình.

Lãnh Diện Vong Hồn cất tiếng cười thỏ thẻ lạnh lùng. Hãn bắn mình vọt tới một cách bất ngờ vừa chặn đường Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung vừa quát to tiếng hỏi:

—Mi định làm giống gì đó hả?

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung bỗng nhiên trông thấy Lãnh Diện Vong Hồn lướt tới cản đường, ông ta vừa toan mở miệng thì chợt nghe Tiểu Phong nạt rên một tiếng, bảo ngay:

—Lãnh Diện Vong Hồn, nấp mạng cho ta...

Tiếng nói chưa dứt, hai chưởng đánh ra ào ào nổi gió.

Ngay khi Tiểu Phong vung tay tấn công Lãnh Diện Vong Hồn thì Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung đã thi thố thân pháp thần tốc tuyệt luân thoáng nhanh một cái, đến sát bên người Nam Tinh. Tay mặt vung tới tống ra một chưởng tay trái tống ra liền theo...

Chưởng lực nháng lên như chớp giăng. Một tiếng «ư» ghen thở thốt ra từ miệng Nam Tinh.

Tiếng «ư» nghẹn thở ấy làm rúng sợ tất cả mọi người có mặt tại chỗ. Ai nấy rảo mắt nhìn lên chợt thấy cánh tay trái của Nam Tinh máu me đầm đề rớt văng xuống đất!

Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung cười lạnh lãnh nói:

—Cái đó là do miệng mi đã tự nguyện, chẳng trách chi ta.

Thủ đoạn của Thần Hồ Chủ như Từ Thạch Trung làm cho vô số cao thủ ở sân rộng Tổng đàn của Liên Giáo khiếp sợ rợn hồn, tự bảo thầm trong bụng: “Thủ đoạn thật là tàn nhẫn!”

Thình lình Tiểu Phong quát vang tiếng bảo:

—Lãnh Diện Vong Hồn hãy tiếp thêm ta mấy chưởng!

Tiếng quát vang của Tiểu Phong làm phát rét tất cả mọi người có mặt tại chỗ. Ai nấy ngược mắt nhìn xem thấy Lãnh Diện Vong Hồn bị Tiểu Phong đánh tới bởi không còn sức chống đỡ. Cứ xem tình hình ấy cũng thấy rõ Lãnh Diện Vong Hồn giỏi lắm là chịu đựng trong vòng mười chiêu cũng phải bỏ mạng dưới tay của Tiểu Phong...

Bỗng nhiên... Một tiếng quát vang tiếp liền theo một tiếng rú thảm thiết. Mọi người có mặt tại sân rộng đều giựt mình quay mắt nhìn về phía có tiếng ấy phát ra... Tiếng quát vang từ cửa miệng xinh đẹp như đóa hoa anh đào Lý Băng Ngọc nạt lên giận dữ. Tất cả những ánh mắt đều chói ngời vì chẳng một ai là không trợn dục hai con ngươi hải hùng kinh ngạc.

Tiếng quát vang lãnh lút của thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc vừa ngưng thì tiếp liền tiếng kêu rú thảm thiết thét lên chát chúa. Chỉ thấy thân hình của Thiên Hạ Chi Độc không khác mũi tên bị bắn khỏi cây cung cứng, bay động đầu vào một gốc cây cổ thụ to lớn.

Giựt mình cả sợ, không hện nhau mà ngàn người như một đều kêu lên một tiếng thất kinh. Vì cũng trong thời gian chớp nhoáng ấy, cái đầu cứng rắn không khác trái dừa khô của Thiên Hạ Chi Độc bị đập thẳng vào gốc cây đại thọ bề sọ, văng óc chết tươi, máu tuôn đỏ đất!

Võ công của thiếu nữ áo trắng Lý Băng Ngọc lại làm cho người của mười sáu môn phái hồn vía không còn, bụng bảo thầm: “Thật không hổ là đệ tử của Vạn Thế Tiên Cơ... Võ công quả kinh thế, khiếp tục...”

Ai nấy còn đang nghĩ ngợi lại nghe giọng nói giận dữ của Bắc Yêu nạt vang như sấm nổ:

—Trang Văn Thổ, hãy đón phi đao của ta...

Trong sát na ấy, mười hai ngọn liễu điệp phi đao bay chớp sáng ngời vào người Trang Văn Thổ, mặt mày còn đang sống sờ kinh hãi.

Phi đao của Bắc Yêu là môn tuyệt học rung động khắp chốn giang hồ. Mười hai ngọn liễu điệp phi đao từ tay nàng phóng ra mau như chớp nhoáng.

Mười sáu môn phái, trừ Lãnh Diện Vong Hồn ra, chẳng một ai là không sợ hãi rợn hồn. Nhìn vào tình hình trước mắt mà phỏng đoán thì Thánh Địa của Liên Giáo không thể nào tránh khỏi một cuộc tàn sát đẫm máu tanh hôi, ô uế!

Có điều giữa lúc mọi người còn đang nghĩ ngợi lo âu thì Trang Văn Thổ đã chết một cách thảm thê dưới ngọn Liễu điệp phi đao của Bắc Yêu.

Bắc Yêu sống người một cái. Bao nỗi uất hận chất chứa trong lòng từ bao lâu nay bỗng nhiên được cởi mở, nàng ngược mặt thở ra một hơi khoan khoái. Nhưng rồi nàng bỗng biến sắc âu sầu, thân hình kiều diễm nõn nà của nàng lão đảo một vòng. Đôi tròng con mắt mơ buồn xanh biếc của nàng rung hai hàng châu lệ...

Tình hình ấy lại khiến cho những người có mặt tại chỗ ngẩn ngơ, không sao hiểu thấu.

Bắc Yêu đã quyết tâm giết chết Trang Văn Thổ, thế sao nàng lại rơi lệ khóc thương?

Chẳng qua tất cả những người có mặt tại chỗ không tài nào biết rõ nỗi đau thương tràn ngập trong lòng Bắc Yêu! Bởi vì nàng đã tự tay hạ sát chồng nàng! Bắc Yêu đã từng yêu đương đằm đuối như đại như ngây người đàn ông ấy! Nàng cũng đã mất hết tất cả những cái gì yêu quý nhất của đời nàng...

Biển tình xuân mộng, biển giận âm u, bao nhiêu nỗi lòng ai oán sầu vương mặc dầu đã kết cuộc, nhưng vết thương tình vẫn rạn nứt quả tim, khiến người đàn bà bất hạnh ấy không sao xóa nhòa trong trí nhớ.

Nàng khóc...

Nàng khóc vì đau đớn lòng.

Trang Văn Thổ chỉ là một hình bóng mờ đối với mối tình thâm thúy của nàng, nhưng cái hình bóng mờ ấy vẫn khắc ghi vào tâm khảm, hướng nữa nàng lạt mất hết mọi thứ yêu quý của đời nàng cho hẳn.

Bắc Yêu có chồng mà chẳng một ai biết rõ, kể cả Tiểu Phong. Nhăm lúc này đang sống những ngày quạnh hiu mà tánh mạng của nàng, nàng cũng không

màng đến thì Tiểu Phong, một thiếu niên khôi ngô mỹ lệ thành linh được nàng mở cửa tình yêu.

Từ đó Bắc Yêu say mê Tiểu Phong, khao khát được cùng chàng sống mãi bên nhau.

----- o0o -----

HẾT QUYỂN 6